ബൈബിൾ തീർത്ഥാടനം 2

MAR LOUIS PUBLICATIONS

പഞ്ചഗ്രന്ഥം

ഒരാമുഖം

ഫാ. തോമസ് പതിക്കൽ

ഡോ. മൈക്കിൾ കാരിമറ്റം

ബൈബിൾ തീർത്ഥാടനം 2

പഞ്ചഗ്രന്ഥം

ഒരാമുഖം

ഫാ. തോമസ് പതിക്കൽ
ഡോ. മൈക്കിൾ കാരിമറ്റം

അഞ്ചു ചുരുളുകൾ എന്നർത്ഥമുള്ള Pentateuchos (Pente - അഞ്ച്, teuchoi - ചുരുളുകൾ, പുസ്തകങ്ങൾ) എന്ന ഗ്രീക്കുപദത്തിൽ നിന്നാണ് 'പഞ്ചഗ്രന്ഥം' എന്നവാക്കിന്റെ ഉദ്ഭവം.

ക്രിസ്ത്വാബ്ദത്തിന്റെ ആദിമ ഘട്ടങ്ങളിൽ പഴയ നിയമത്തിലെ ഉല്പത്തി, പുറപ്പാട്, ലേവ്യർ, സംഖ്യ, നിയമാവർത്തനം എന്നീ അഞ്ചു പുസ്തകങ്ങൾക്കു കൊടുത്ത പേരാണിത്.

അന്യോന്യബന്ധമുള്ള സംഭവ പരമ്പരകളുടെ കാലാനുക്രമമായ വിവരണമാണ് പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിലെ അഞ്ചു പുസ്തകങ്ങളും അവതരിപ്പിക്കുന്നത്.

പ്രപഞ്ചോല്പത്തി മുതൽ മോശയുടെ മരണം വരെയുള്ള സംഭവ പരമ്പരകളിലൂടെ ദൈവം തനിക്കായി ഒരു ജനതയെ എങ്ങനെ തെരഞ്ഞെടുത്തുവെന്നും, കാലക്രമത്തിൽ അവർക്കു തനതായ ഒരു വ്യക്തിത്വവും നില നില്പും ഐക്യബോധവും എങ്ങനെ കൈവന്നുവെന്നും പഞ്ചഗ്രന്ഥം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു.

Mar Louis Publications
Broadway, Ernakulam, Kochi - 682 031
Ph:0484-2352110
website:www.marlouiskochi.com
e-mail:mlbookcentre@gmail.com

MLP - 0204

പഞ്ചഗ്രന്ഥം
ഒരാമുഖം

തോമസ് പതിക്കൽ
മൈക്കിൾ കാരിമറ്റം

PANCHAGRANDHAM - ORAMUKHAM
(Malayalam)
Original Title: An Introduction to Pentateuch by Eugene A. Laverdiere, SSS.

Translated by : Thomas Pathickal
Edited by : Michael Karimattam
Printed and Published by:
The Department of Bible Apostolate Sandesa Bhavan, Tellicherry - 670 101
First Edition : October 1984
Price : Rs. 6-00
Copies : 3000
Cover Design: Artist Devasy
Printed at : Vimala Printing Press, Tellicherry 670 101

The text of INTRODUCTION TO PENTATEUCH as contained in this book in translation from English is reproduced by licence of the Liturgical Press, (Order of St. Benedict, Inco.) Collegeville, Minnesota, U. S. A. Used with permission - all rights reserved.

ഉള്ളടക്കം

രണ്ടാം പതിപ്പിന് മുഖവുര 5
പ്രസ്താവന 6
ആമുഖം 8
അദ്ധ്യായം ഒന്ന്
പഞ്ചഗ്രന്ഥം - പദങ്ങളും പേരുകളും 17
ഉള്ളടക്കം ഒരു വിശകലനം 22
അദ്ധ്യായം രണ്ട്
പഞ്ചഗ്രന്ഥം ഒരു പഠനം
പൊതുവായ അവലാകനങ്ങൾ 28
ഒരു ശാസ്ത്രീയ പഠനം 31
അദ്ധ്യായം മൂന്ന്
പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിലെ പാരമ്പര്യങ്ങൾ 39
അദ്ധ്യായം നാല്
യാഹ്വിസ്റ്റ് പാരമ്പര്യം (J) 49
ആമുഖം 50
സാഹിത്യരൂപവും ശൈലിയും 54
സാഹിത്യ സാംസ്കാരിക പശ്ചാത്തലം 58
അടിസ്ഥാനപ്രമേയവും ദൈവശാസ്ത്രവും 62
അദ്ധ്യായം അഞ്ച്
എലോഹിസ്റ്റ് പാരമ്പര്യം (E) 68
ആമുഖം 68
സാഹിത്യരൂപവും ശൈലിയും 72
അടിസ്ഥാനപ്രമേയവും ദൈവശാസ്ത്രവും 75
J-E സംയോജനം 80
അദ്ധ്യായം ആറ്
നിയമാവർത്തന പാരമ്പര്യം (D) 82
ആമുഖം 83

സാഹിത്യരൂപവും ശൈലിയും 88

അടിസ്ഥാനപ്രമേയവും ദൈവശാസ്ത്രവും 92

പിൽക്കാല ചരിത്രം 94

അദ്ധ്യായം ഏഴ്

പുരോഹിത പാരമ്പര്യം (P) 98

സാഹിത്യരൂപവും ശൈലിയും 103

അടിസ്ഥാനപ്രമേയവും ദൈവശാസ്ത്രവും 107

ഉപസംഹാരം 111

J E D P ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ 113

രണ്ടാം പതിപ്പിന് മുഖവുര

1984 ൽ തലശ്ശേരി രൂപത വചനപ്രഘോഷണ സമിതിയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച പഞ്ചഗ്രന്ഥം, ഒരാമുഖം എന്ന പുസ്തത്തിന്റെ പരിഷ്കരിച്ച പതിപ്പാണിത്. വർഷങ്ങളായി പലരും ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നെങ്കിലും പല കാരണങ്ങളാൽ ഒരു പുനഃപ്രസാധനത്തിനു കഴിയാതെ പോയി. 2008 കേരള കത്തോലിക്കസഭ വചനവർഷമായി ആചരിക്കുന്നത് ബൈബിൾ വിശദമായും ശാസ്ത്രീയമായും പഠിക്കാൻ അത്മായരുടെ ഇടയിൽ കൂടുതൽ താത്പര്യം ജനിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ സഹചര്യത്തിൽ ഈ ആമുഖപഠനം വീണ്ടും പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നത് ഉപകാരപ്രദവും കാലോചിതവും ആണെന്നു കരുതുന്നു.

കഴിഞ്ഞ കാൽശതാബ്ദത്തിനിടയിൽ ബൈബിൾ വിജ്ഞാനീയ മേഖലയിൽ അനേകം പുതിയ അറിവുകൾ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്; നൂതനാഭിമുഖ്യങ്ങൾ രൂപപ്പെട്ടിട്ടുമുണ്ട്. എന്നാലും പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഉത്ഭവം, ഉള്ളടക്കം, ഇതിനു പിന്നിലുള്ള ലിഖിതപാരമ്പര്യങ്ങൾ എന്നിവയെക്കുറിച്ച് ഈ പുസ്തകം അവതരിപ്പിക്കുന്ന വിവരങ്ങളും ഉൾക്കാഴ്ചകളും ഇന്നും പ്രസക്തമാണ്; ബൈബിൾ പണ്ഡിതന്മാർ ഈ നിഗമനങ്ങളെ തിരുത്തിയിട്ടില്ല; സിദ്ധാന്തങ്ങൾ കൂടുതൽ സ്ഥിരീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടേയുള്ളു. അതിനാൽ കാര്യമായ മാറ്റങ്ങൾ കൂടാതെ പുസ്തകം വീണ്ടും പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയാണ്.

പ്രസിദ്ധീകരണത്തിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം ഏറ്റെടുത്തിരിക്കുന്ന ജീവൻ ബുക്സിന്റെ ഭാരവാഹികൾക്ക് പ്രത്യേകം കൃതജ്ഞത. വി. ഗ്രന്ഥം അവതരിപ്പിക്കുന്ന രക്ഷാകരസന്ദേശം ഗ്രഹിക്കാൻ സഹായകമാകും എന്ന പ്രതീക്ഷയോടെ ഈ ആമുഖപഠനം അനുവാചകസമക്ഷം സമർപ്പിക്കുന്നു.

മൈക്കിൾ കാരിമറ്റം

മേരിമാതാ മേജർ സെമിനാരി
തൃശൂർ. 2008

പ്രസ്താവന

കഴിഞ്ഞ ഒരു വ്യാഴവട്ടക്കാലത്തിനിടയ്ക്ക് കേരള കത്തോലിക്കരുടെ ഇടയിൽ ബൈബിളിനോട് അഭൂതപൂർവ്വമായ താല്പര്യം ദൃശ്യമാണ്. കരിസ്മാറ്റിക് നവീകരണപ്രസ്ഥാനം ഈ താല്പര്യത്തിന് ഒരു പ്രധാന കാരണമായിട്ടുണ്ട് എന്നതിൽ തെല്ലും സംശയമില്ല. ബൈബിൾ എന്നു പറഞ്ഞാൽ പുതിയ നിയമം എന്നായിരുന്നു അടുത്ത കാലം വരെ അധികം പേരും മനസ്സിലാക്കുക. പഴയ നിയമത്തിന്റെ അസ്തിത്വത്തെക്കുറിച്ചുപോലും പല കത്തോലിക്കരും അജ്ഞരായിരുന്നു. കത്തോലിക്കരല്ലാത്ത ക്രൈസ്തവ വിഭാഗങ്ങൾ ബൈബിൾ മുഴുവനും വായിക്കുകയും പഠിക്കുകയും തങ്ങളുടെ വിശ്വാസജീവിതത്തിന്റെ മാർഗ്ഗരേഖയായി ബൈബിളിനെ കാണുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ കത്തോലിക്കരുടെ സ്ഥിതി ഇതായിരുന്നില്ല.

പഴയനിയമം കത്തോലികർക്ക് ഒരു നിഷിദ്ധഗ്രന്ഥമാണെന്ന തെറ്റിദ്ധാരണപോലും പ്രചാരത്തിലിരുന്നു. 1963-ൽ ഫാ. തോമസ് മൂത്തേടൻ സമ്പൂർണ്ണ ബൈബിളിന്റെ വിവർത്തനം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. എങ്കിലും പല കാരണങ്ങളാൽ അതിനു വലിയ പ്രചാരം ലഭിക്കാതെ പോയി. 1981ൽ പി. ഒ. സി. സമ്പൂർണ്ണ ബൈബിൾ മലയാളത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതോടെയാണ് കത്തോലിക്കരുടെ ഇടയിൽ പഴയ നിയമത്തിന് പ്രചാരം ലഭിച്ചത്. 1983ൽ ജോസഫ് പുലിക്കുന്നേൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച മലയാളം ബൈബിളും കത്തോലിക്കരുടെ ഇടയിൽ പ്രചരിക്കുന്നുണ്ട്. വായിക്കാൻ താല്പര്യമുള്ള മലയാളികൾക്ക് ഇന്നു തങ്ങളുടെ മാതൃഭാഷയിൽത്തന്നെ ബൈബിൾ ലഭ്യമായിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ സഹസ്രാബ്ദങ്ങൾക്കു മുമ്പ്, സാധാരണ മലയാളികൾക്ക് തികച്ചും അപരിചിതമായൊരു സാംസ്കാരിക പശ്ചാത്തലത്തിൽ രചിക്കപ്പെട്ട ഈ ഗ്രന്ഥം അനേകം സംശയങ്ങളും ചോദ്യങ്ങളും ഉയർത്തുന്നു, അനേകം അബദ്ധങ്ങളും തെറ്റിദ്ധാരണകളും ജനമധ്യത്തിൽ പ്രചരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സംശയങ്ങൾ അധികപങ്കും ആദ്യത്തെ അഞ്ചു ഗ്രന്ഥങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചാണുണ്ടാവുക. നൂറ്റാണ്ടുകളിലൂടെ, അനേകം ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ പ്രവർത്തനഫലമായി രചിക്കപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങളാണ് ഇവ എന്നത് പലർക്കും അറിയില്ല. വാചിക പാരമ്പര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും ലിഖിത പാരമ്പര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും

കേട്ടിട്ടുള്ളവർക്കുതന്നെ അവയുടെ സങ്കീർണ്ണമായ ചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചു നിശ്ചയമില്ല. മോശ എഴുതിയവ എന്ന് പരമ്പരാഗതമായി വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു പിന്നിൽ നാലു വ്യത്യസ്ത പാരമ്പര്യങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു കേട്ടിട്ടുള്ളവർക്കും ഈ പാരമ്പര്യങ്ങൾ ഏവയെന്നോ അവ എങ്ങനെ, ഏതേതു സാഹചര്യങ്ങളിൽ രൂപംകൊണ്ടെന്നോ അവയുടെ ദൈവശാസ്ത്രപരമായ പ്രത്യേകതകൾ ഏവയെന്നോ ഗ്രഹിക്കാൻ മലയാള ഭാഷയിൽ കാര്യമായ ഒരു പഠനസഹായിയും ഇല്ല. ഈ സാഹചര്യത്തിലാണ് പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തെക്കുറിച്ച് ആധുനിക ബൈബിൾ വിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ സഹായത്തോടെ തയ്യാറാക്കിയ ഈ ആമുഖം ഞങ്ങൾ അനുവാചക സമക്ഷം അവതരിപ്പിക്കുന്നത്.

Eugine A. Laverdiere രചിച്ച An Introduction to Pentateuch എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പരിഭാഷയാണിത്. മൂലഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പദാനുപദ വിവർത്തനം എന്നതിനെക്കാൾ അനുവാചകർക്ക് ആശയം സുഗ്രഹമാക്കുക എന്നതാണ് ഞങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം. അതിനാൽ സാധാരണക്കാർക്ക് അപ്രസക്തമായ ചില ഭാഗങ്ങൾ വിട്ടുകളഞ്ഞിട്ടുണ്ട്; ആശയം വ്യക്തമാക്കാൻവേണ്ടി ചിലതെല്ലാം കൂട്ടിച്ചേർക്കേണ്ടതായും വന്നിട്ടുണ്ട്. പുസ്തകത്തിന്റെ ആമുഖം ഞങ്ങൾ എഴുതിച്ചേർത്തതാണ്.

ബൈബിളിന്റെ ആദ്യത്തെ അഞ്ചു പുസ്തകങ്ങൾ "പഞ്ചഗ്രന്ഥി" എന്ന പേരിലാണ് സാധാരണ അറിയപ്പെടുക. എന്നാൽ പദോൽപത്തിയെയും അർത്ഥത്തെയും കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുമ്പോൾ "പഞ്ചഗ്രന്ഥി"യെക്കാൾ "പഞ്ചഗ്രന്ഥം" ആണ് കൂടുതൽ മെച്ചം എന്നതിനാലാണ് ഈ പേര് ഞങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. 'ഗ്രന്ഥികൾ' എത്ര ചേർന്നാലും 'ഗ്രന്ഥം' ആവുകയില്ലല്ലോ.

ആമുഖം

ഓരോ ജനതയ്ക്കും തങ്ങളുടെ ചരിത്രത്തെക്കുറിച്ച് തനതായ വീക്ഷണമുണ്ട്. അടിസ്ഥാനപരമായ ഈ വീക്ഷണം അവരുടെ പുരാണേതിഹാസങ്ങളിലും 'വിശുദ്ധഗ്രന്ഥ'ങ്ങളിലും പ്രകടമാവുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇസ്രായേൽ ജനത തങ്ങളുടെ ചരിത്രത്തെയും ലോകചരിത്രത്തിൽ തങ്ങൾക്കുള്ള സ്ഥാനത്തെയും കുറിച്ച് നൂറ്റാണ്ടുകളിലൂടെ നേടിയ അവബോധമാണ് ബൈബിളിന്റെ (പഴയനിയമത്തിന്റെ) ഇതിവൃത്തം.

നിയമം (തോറാ), പ്രവാചകന്മാർ (നബിയിം), ലിഖിതങ്ങൾ (കെതുബിം) എന്നിങ്ങനെ പഴയനിയമം വിഭജിക്കപ്പെടുന്നു. ഈ മൂന്നു ഭാഗങ്ങളിൽ ആദ്യത്തേതാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ചർച്ചാവിഷയം. പ്രപഞ്ചോല്പത്തി മുതൽ ഇസ്രായേൽ ജനം കാനാൻദേശം കയ്യടക്കാൻ ഒരുങ്ങി ജോർദ്ദാൻ നദിയുടെ കിഴക്കെ കരയിൽ പാളയമടിക്കുന്നതുവരെയുള്ള ചരിത്രമാണ് പഞ്ചഗ്രന്ഥം എന്നറിയപ്പെടുന്ന ഈ ഭാഗത്തു പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. ഇസ്രായേലിന്റെ ഈശ്വരദർശനവും ആത്മാവബോധവും മുഴുവൻ ഈ അഞ്ചു ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ട്. ബി. സി. പത്താം നൂറ്റാണ്ടുമുതൽ അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടുവരെയുള്ള സുദീർഘമായ ഒരു കാലയളവിൽ രൂപം കൊണ്ടവയാണ് ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ. പ്രവാചകന്മാരുടെയും രാജാക്കന്മാരുടെയും പുരോഹിതന്മാരുടെയും കരങ്ങൾ ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ദൃശ്യമാണ്. മധ്യപൗരസ്ത്യദേശങ്ങളിൽ പ്രചാരത്തിലിരുന്ന പല കഥകളും ഇതിഹാസങ്ങളും ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ രചനയെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, കടം വാങ്ങിയ ദർശനങ്ങളും പദസമുച്ചയങ്ങളും തങ്ങളുടെ തനതായ ഈശ്വരാനുഭവത്തിന്റെ മൂശയിൽ സ്ഫുടം ചെയ്താണ് ഇസ്രായേൽ സ്വന്തമാക്കിയത് എന്ന കാര്യം മറന്നുകൂടാ.

പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രചനയെ ശാസ്ത്രീയമായി അപഗ്രഥിക്കുമ്പോൾ നാലു വ്യത്യസ്തപാരമ്പര്യങ്ങൾ അവയ്ക്കു പിന്നിൽ തെളിഞ്ഞു വരുന്നു. ഈ പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ ഇഴകൾ വിടർത്തി അവയെ വെവ്വേറെ പഠിയ്ക്കാനുള്ള ശ്രമമാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ നടത്തുന്നത്. ഏതേതു സാഹചര്യങ്ങളിലാണ് ഓരോ പാരമ്പര്യവും രൂപംകൊണ്ടത്, ഓരോന്നിന്റെയും സാഹിത്യരൂപവും രചനാശൈ

ലിയും ദൈവശാസ്ത്രവീക്ഷണവും എന്ത് എന്നിങ്ങനെയുള്ള ചോദ്യങ്ങൾക്ക് സൂക്ഷ്മമായ അപഗ്രഥനത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ഉത്തരം തേടുകയാണിവിടെ.

ഓരോ പാരമ്പര്യങ്ങളുടെയും തനതായ വീക്ഷണം കണ്ടെത്തുക ജനത്തിന്റെ ഈശ്വരാനുഭവത്തിലുള്ള വളർച്ച മനസ്സിലാക്കാൻ സഹായകമാണ്. ചരിത്രത്തിലൂടെ സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തുന്ന ദൈവത്തിന്റെ ചിത്രം ക്രമപ്രവൃദ്ധമായി വ്യക്തത നേടുന്നത് ഈ പഠനം വെളിവാക്കും. എന്നാൽ പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ ഇഴതിരിക്കുമ്പോൾ ബൈബിളിന്റെ സാകല്യത നഷ്ടപ്പെടാതിരിക്കാൻ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. സുദീർഘവും സങ്കീർണ്ണവുമായ ഒരു രചനാചരിത്രത്തിന്റെ അന്തമഫലമാണ് നമുക്ക് ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന ബൈബിൾ. എങ്കിലും നമ്മുടെ കയ്യിൽ കിട്ടിയിരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥമാണ് ആത്യന്തികമായി പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നത്; ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ സമഗ്രമായ സന്ദേശമാണ് നാം കണ്ടെത്തേണ്ടതും. ദൈവവചനമായി സഭ അംഗീകരിക്കുന്നതും പഠിപ്പിക്കുന്നതും ഈ ഗ്രന്ഥമാണ്. ഇപ്പോഴത്തെ രൂപത്തിലുള്ള ബൈബിളിന്റെ സന്ദേശം മനസ്സിലാക്കാൻ സഹായകമാകുന്നിടത്തോളം മാത്രമേ പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ പഠനത്തിനു പ്രാധാന്യമുള്ളൂ.

അപഗ്രഥനത്തിൽ ശ്രദ്ധ പതിക്കുമ്പോൾ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ സമഗ്രത നമ്മുടെ കൺമുന്നിൽ എപ്പോഴുമുണ്ടായിരിക്കണം. ജനത്തിന്റെ വ്യത്യസ്തങ്ങളായ ജീവിത സാഹചര്യങ്ങളിൽ, വൈവിധ്യമാർന്ന ഈശ്വരാനുഭവങ്ങളിൽ നിന്ന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞു വളർന്ന പാരമ്പര്യങ്ങൾ ഓരോന്നും ഓരോ പ്രത്യേക വശത്തിനായിരിക്കും ഊന്നൽ കൊടുക്കുക. ഒരേ ക്രിസ്തു സംഭവത്തിന്റെ നാലു ഭാഷ്യങ്ങളാണല്ലോ നാലു സുവിശേഷങ്ങൾ. അതുപോലെ അടിസ്ഥാനപരമായ ഒരേ ഈശ്വരാനുഭവത്തിന്റെ നാലു പ്രകടനങ്ങളും പ്രത്യുത്തരങ്ങളുമാണ് ഈ നാലു പാരമ്പര്യങ്ങൾ. ഈ പാരമ്പര്യങ്ങൾ എല്ലാം കൂട്ടി യോജിപ്പിച്ച് അന്തിമപ്രസാധനം നടത്തിയ വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥകാരനും ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ദൈവവചനമായി അംഗീകരിച്ച് അവതരിപ്പിക്കുന്ന സഭയും ഗ്രഹിക്കുകയും അനുവാചകർ ഗ്രഹിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സമഗ്രമായ സന്ദേശമായിരിക്കണം നമ്മുടെ ശ്രദ്ധാകേന്ദ്രം.

തങ്ങൾ ദൈവത്താൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഒരു പ്രത്യേക ജനതയാണ് എന്ന ഇസ്രായേലിന്റെ ആത്മാവബോധം ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലുടനീളം തുടിച്ചു നിൽക്കുന്നു. ഇസ്രായേൽ ജനത്തിന്റെ ചരിത്രമാണിത്. ദൈവത്തിന്റെ പ്രവർത്തനമാണ് ഈ ചരിത്രത്തിന്റെ നിർണ്ണായക ഘടകം. ദൈവം തങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ചരിത്രത്തിൽ ഇടപെട്ടുവെന്നും ദൈവത്തിന്റെ പ്രവർത്തനമാണ് തങ്ങളുടെ ചരിത്രത്തിനു രൂപഭാവങ്ങൾ നല്കിയതെന്നും ഇസ്രായേൽ വിശ്വസിച്ചു. ഇസ്രായേൽ ഒരു ജനതയായി രൂപം കൊണ്ടത് നിർണ്ണായകമായ ഒരു ചരിത്രസംഭവത്തിലൂടെയായിരുന്നു. ഇസ്രായേൽ ജനത്തിന്റെ ആത്മാവബോധത്തെയും ചരിത്രത്തെയും ലോകചരിത്രത്തിലുള്ള ഈ ജനത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തെയും എല്ലാം നിർണ്ണയിക്കുന്നത് ഈ സംഭവമാണ്. ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഇസ്രായേലിന്റെ ബോധ്യങ്ങൾ രൂപം കൊണ്ടതും ഈ സംഭവത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിലാണ്. ഈജിപ്തിലെ അടിമത്തത്തിൽനിന്നുള്ള വിമോചനമാണ് ഇസ്രായേൽ ചരിത്രത്തിന്റെ ചുഴിക്കുറ്റിയായി വർത്തിക്കുന്ന സംഭവം.

ഈജിപ്തിലെ അടിമത്തത്തിൽനിന്നുള്ള മോചനം, അടിമത്തത്തോടു നിത്യമായി വിട പറയുന്നതിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന കടൽ കടക്കൽ, മരുഭൂമിയിലൂടെയുള്ള യാത്ര, സീനായ് മലയിലെ ഉടമ്പടി ഇവയെല്ലാം കൂടിച്ചേർന്നതാണ് പുറപ്പാടു സംഭവം. നിരന്തരമായ മർദ്ദനത്തിനും നിഷ്കരുണമായ ചൂഷണത്തിനും വിധേയരായി, നിസ്സഹായരായി വിലപിക്കുന്ന ഒരു പറ്റം അടിമകളായിരുന്നു ഈജിപ്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ഇസ്രായേൽക്കാർ. അവരുടെ നിലവിളികേട്ട് മനസ്സലിഞ്ഞ് അവരെ മോചിപ്പിക്കാനായി ദൈവം ഇറങ്ങിവന്നു. ദൈവത്തിന്റെ ഇടപെടൽ അടിമകളുടെ ചരിത്രത്തെ തിരുത്തിക്കുറിച്ച് അവർക്കു മോചനം നൽകി. രാഷ്ട്രീയവും സാമൂഹികവും മതപരവുമായിരുന്നു ഈ വിമോചനം. മോശ എന്ന നേതാവിലൂടെയാണ് ദൈവം ഈ മോചനം ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാക്കിയത്. അടിമകൾക്കും മർദ്ദിതർക്കും ദൈവം നൽകുന്ന അത്ഭുതകരമായ വിമോചനത്തിന്റെ മാതൃകയും പ്രതീകവുമാണ് പുറപ്പാടു സംഭവം. ഈ സംഭവത്തിൽ നിന്ന് തികച്ചും ശ്രദ്ധേയമായ ചില പാഠങ്ങൾ അവർ പഠിച്ചു. അത് ജനത്തിന്റെ പൈതൃകമായി.

ദൈവത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെ സംബന്ധിക്കുന്നതായിരുന്നു ഇതിൽ ഏറ്റം പ്രധാനമായ പാഠം. മർദ്ദിതരുടെ നിലവിളി കേൾക്കുന്നവനും അടിമകൾക്കു മോചനം നല്കുന്നവനുമാണ് ദൈവം എന്ന് അവർ അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞു. ഇസ്രായേലിന്റെ ദൈവം, പുറപ്പാടു നയിക്കുന്ന ദൈവം, വിമോചകനാണ്. തത്ത്വചിന്തയിലൂടെ കണ്ടെത്തിയ ഒരു നിർവ്വചനത്തിന്റെ ചിമിഴിൽ ആ ദൈവത്തെ ഒതുക്കാൻ കഴിയില്ല എന്ന് അവർ ഗ്രഹിച്ചു. പ്രവർത്തനത്തിലൂടെ സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തുന്നവനാണ് ദൈവം. ആ പ്രവർത്തനമാകട്ടെ, പാവപ്പെട്ടവർക്കു നൽകുന്ന മോചനവും.

തങ്ങളുടെ എന്തെങ്കിലും പ്രത്യേക കഴിവോ മേന്മയോ അല്ല, ദൈവത്തിന്റെ അനന്തമായ സ്നേഹവും കാരുണ്യവും മാത്രമാണ് ആ വിമോചനപ്രവൃത്തിക്കു ദൈവത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചത് എന്ന് അവർ മനസ്സിലാക്കി. വിമോചകനായ ദൈവം ശക്തനാണെന്നും അവർ ഗ്രഹിച്ചു. വൻശക്തിയായ ഈജിപ്തിനെ ആയുധം ഉപയോഗിക്കാതെത്തന്നെ പരാജയപ്പെടുത്താൻ കഴിവുള്ള സർവ്വശക്തനാണ് ഇസ്രായേലിന്റെ ദൈവം.

മറ്റു ദേവന്മാരിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തനാണവിടുന്ന്. ഈ വ്യത്യാസവും ദൈവത്തിന്റെ തനതാത്മകതയും വ്യക്തമാക്കുന്നതാണ് 'വിശുദ്ധൻ' എന്ന വിശേഷണം. കത്തിജ്വലിച്ചിട്ടും എരിഞ്ഞു ചാമ്പലാകാത്ത മുൾപ്പടർപ്പും മലമുകളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന കനത്തമേഘവും അഗ്നിയും ഇടിമിന്നലും എല്ലാം ഈ വിശുദ്ധിയെ എടുത്തു കാട്ടുന്ന പ്രതീകങ്ങളാണ്. ദൈവം മനുഷ്യനല്ല, മനുഷ്യനെപ്പോലെയല്ല; മനുഷ്യന്റെ ബുദ്ധിക്കു പൂർണ്ണമായി ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയുന്നവനുമല്ല. അപരിമേയനും അഗ്രാഹ്യനും സർവ്വാതിശായിയുമായ ദൈവം ബുദ്ധിയും ഇച്ഛാശക്തിയും ഉള്ള ഒരു വ്യക്തിയാണ്. ഈ ദൈവമാണ് തങ്ങളുടെ നിലവിളികേട്ടു വിമോചനം നല്കാൻ ഇറങ്ങി വന്നത്.

ദൈവമാണ് തങ്ങളെ മോചിപ്പിച്ചത് എന്ന ബോധ്യം തങ്ങൾക്കു ചരിത്രത്തിലുള്ള സ്ഥാനം എന്തെന്ന് ചോദിക്കാൻ ഇസ്രായേൽ ജനത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. 'എന്നെ ആരാധിക്കാൻ വേണ്ടി എന്റെ പുത്രനെ വിട്ടയക്കുക', (പുറ 4, 23) എന്ന ആജ്ഞയിലൂടെ ഈ ചോദ്യത്തിന്

ഉത്തരം നല്കപ്പെടുന്നു. ദൈവത്തെ ആരാധിക്കാൻവേണ്ടി പ്രത്യേകം തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരാണ് ഇസ്രായേൽക്കാർ. എല്ലാ ജനതകളും ഒന്നല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരുവിധത്തിൽ ദൈവത്തെ ആരാധിക്കുന്നവരായിരുന്നു. ദൈവത്തെക്കുറിച്ച് ഓരോ ജനതയുംവച്ചു പുലർത്തുന്ന ചിന്ത അവരുടെ ആരാധനക്കു രൂപം നല്കുന്നു. ഇസ്രായേൽ ജനം അർപ്പിക്കുന്ന ആരാധനയുടെ പ്രത്യേകത എന്താണ്? നേർച്ചകാഴ്ചകളിലും ബലിയർപ്പണത്തിലും സ്തോത്രഗീതങ്ങളിലും മന്ത്രോച്ചാരണങ്ങളിലും ഇതരജനതകളുടെ ആരാധന മുഖ്യമായും ഒതുങ്ങി നിന്നപ്പോൾ ഇസ്രായേൽ നടത്തേണ്ട ആരാധന തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. ഈ തനതാത്മകത പ്രകടമാക്കുന്നതാണ് ഇസ്രായേൽ ജനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന പ്രമാണങ്ങൾ. പ്രമാണങ്ങളാകട്ടെ, ഉടമ്പടിയുടെ നിബന്ധനകളുമാണ്. ഈ നിബന്ധനകൾ പാലിക്കുകയാണ്, അഥവാ ദൈവഹിതം വ്യക്തിപരവും സാമൂഹികവുമായ ജീവിതത്തിൽ പൂർണ്ണമായി നിറവേറ്റുകയാണ് അവർ അർപ്പിക്കേണ്ട ആരാധന. ദൈവത്തെ തങ്ങളുടെ സ്രഷ്ടാവും വിമോചകനും നാഥനും ഉടയവനുമായി ജീവിതത്തിലൂടെ ഏറ്റപറയലാണു ബാഹ്യമായ ചില ചടങ്ങുകളെയും ആചാരങ്ങളെയുംകാൾ പ്രധാനം. ആരാധനയുടെ ഏതാദൃശമായ നിർവ്വചനത്തിൽനിന്ന് ദൈവത്തെക്കുറിച്ചും തങ്ങളുടെ ദൗത്യത്തെക്കുറിച്ചും കൂടുതൽ വ്യക്തമായ അറിവ് ജനത്തിനു ലഭിച്ചു.

ഇസ്രായേലിന്റെ ദൈവം ധാർമ്മികമായ ഇച്ഛാശക്തിയുള്ള ദൈവമാണ്. വിമോചകനായ കർത്താവ് ജനജീവിതത്തെ സമഗ്രമായി രൂപപ്പെടുത്താൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവനാണ്. അവിടുത്തെ ഹിതം അനുസരിച്ചായിരിക്കണം ജനം ജീവിക്കുന്നത്. അനുസരണം ഇവിടെ സർവ്വപ്രധാനമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ ജനമായിരിക്കുകയെന്നാൽ അവിടുത്തെ ഹിതം അനുസരിച്ചു ജീവിക്കുക എന്നാണ് അർത്ഥമാക്കുക. ഈ ഹിതത്തിന്റെ നിജതരൂപമാണ് നിയമസംഹിതകളിലൂടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. ഉടമ്പടിയുടെ നിയമങ്ങൾ, വിശുദ്ധിയുടെ നിയമസംഹിത, നിയമാവർത്തന നിയമസംഹിത എന്നൊക്കെ അറിയപ്പെടുന്ന നിയമങ്ങളെല്ലാം ഈ ഒരൊറ്റലക്ഷ്യത്തിന്റെ പേരിൽ രൂപം കൊണ്ടവയാണ്. വിവിധ കാലഘട്ടങ്ങളിൽ ക്രോഡീകരിക്കപ്പെട്ടവയെങ്കിലും ജനജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ചിട

ത്തോളം ദൈവഹിതം വെളിവാക്കുന്ന നിയമങ്ങളാണ് അവയെല്ലാം. മനുഷ്യരുടെ ആന്തരികവും ബാഹ്യവുമായ വ്യാപാരങ്ങളെയും, വ്യക്തികളുടെയും സമൂഹത്തിന്റെയും ജീവിതത്തെയും സമഗ്രമായി നിർണ്ണയിക്കുകയും നിയന്ത്രിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവയാണ് ഈ നിയമ ങ്ങൾ. മതപരവും മതേതരവും എന്ന വ്യത്യാസങ്ങൾ ഈ നിയമസം ഹിതകളിൽ കാണുകയില്ല. കാരണം, ഇസ്രായേൽ ദൈവത്തിന്റെ ജനമാണ്. അവരുടെ ജീവിതത്തെ നയിക്കുന്നത് നാഥനായ ദൈവ ത്തിന്റെ ഹിതമാണ്. ആ ഹിതം ജീവിതത്തിന്റെ സകല മേഖലക ളെയും സമഗ്രമായി സ്പർശിക്കുന്നു.

നിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കുകവഴി ദൈവത്തിന്റെ സ്വഭാവം സ്വന്തം ജീവിതത്തിലൂടെ ജനം ഏറ്റുപറയുകയാണ്; പരസ്യമായി പ്രഘോഷിക്കുകയും ജനതകളുടെ മധ്യത്തിൽ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുക യുമാണ് ചെയ്യുക. ഇതിൽനിന്നാണ് ഇസ്രായേൽ ജനത്തിന്റെ ദൗത്യം വ്യക്തമാകുന്നത്. ഇസ്രായേൽ ദൈവത്തിന്റെ സാക്ഷികളാണ്. ദൈവം ആരെന്നും എന്താണ് ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നതെന്നും ഇസ്രായേലിന്റെ ജീവതത്തിലൂടെ സകല ജനതകൾക്കും ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയണം. അങ്ങനെ എല്ലാവരും ദൈവത്തെ അറിയുകയും അവിടുത്തെ ഹിത മനുസരിച്ചു ജീവിക്കുകയും ചെയ്യണം. അപ്പോഴാണ് ലോകജനത കൾ മുഴുവൻ അനുഗൃഹീതരാവുക. ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ ഇസ്രാ യേലിന്റെ തിരഞ്ഞെടുപ്പും മോചനവും ഉടമ്പടിയും എല്ലാം ആ ഒരു പ്രത്യേക ജനതയ്ക്കുവേണ്ടി മാത്രമുള്ളതല്ല, എല്ലാവർക്കും വേണ്ടി ദൈവം പ്രവർത്തിച്ചതാണ് എന്നു മനസ്സിലാകും. അതിനാലാണ് "നിങ്ങൾ എനിക്കു പുരോഹിതരാജ്യവും വിശുദ്ധ ജനവും ആയി രിക്കും" (പുറ. 19, 6) എന്ന വാഗ്ദാനം ഏറ്റം പ്രസക്തമാകുന്നത്.

ദൈവത്തിന്റെ വിശുദ്ധിയെയും അവിടുന്നു നല്കുന്ന വിമോ ചനത്തെയും ഏറ്റുപറയുന്നവയാണ് ബലിയെയും ആരാധനയെയും സംബന്ധിക്കുന്ന നിയമങ്ങൾ. വിശുദ്ധനായ ദൈവത്തിനു സേവനം ചെയ്യുന്ന ജനം വിശുദ്ധമായിരിക്കണം; അവിടുത്തേക്ക് അർപ്പിക്ക പ്പെടുന്ന കാഴ്ചകൾ വിശുദ്ധങ്ങളായിരിക്കണം. അവിടുന്നു നല്കിയ മോചനത്തെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നതാണ് ഇസ്രായേലിന്റെ തിരുനാളുകൾ. അവിടുത്തെ സാന്നിദ്ധ്യവും കല്പനകളും നിരന്തരം അനുസ്മരിപ്പി

ക്കുന്നതാണ് ഉടമ്പടിയുടെ പേടകവും സമാഗമകൂടാരവും ദേവാലയവും എല്ലാം. എല്ലാവർക്കും മോചനം നല്കുകയും നീതിനിഷ്ഠമായ ഒരു സമൂഹത്തിനു രൂപംകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നവയാണു സാമൂഹിക നിയമങ്ങൾ.

ഈ നിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കുന്നതിലൂടെ കഴിഞ്ഞ കാലത്തു ദൈവം ചെയ്ത പ്രവർത്തനങ്ങളെ ഓർമ്മിക്കുക മാത്രമല്ല ജനം ചെയ്യുക, നിത്യനായ ദൈവത്തിന്റെ ശാശ്വതമായ സ്വഭാവത്തെ ഏറ്റു പറയുകകൂടിയാണ്; ഈജിപ്തിൽ നിന്ന് മർദ്ദിതരെ മോചിപ്പിച്ച ദൈവം ഇന്നും മർദ്ദിതർക്കു മചോനം നല്കുന്നവനാണ് എന്ന വിശ്വാസവും പ്രതീക്ഷയും പരസ്യമായി പ്രഘോഷിക്കുകയാണ്. തിരുനാളാഘോഷങ്ങളും ഉടമ്പടി നവീകരണവും ബലിയർപ്പണവും എല്ലാം ഈ അർത്ഥത്തിലാണു കാണേണ്ടത്.

പുറപ്പാട് എന്ന നിർണ്ണായക സംഭവത്തിൽ വേരൂന്നി വളർന്ന ഇസ്രായേലിന്റെ വിശ്വാസം ഈ സംഭവത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ തങ്ങളുടെയും ഈ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെയും ചരിത്രം അപഗ്രഥിച്ചു. ഈജിപ്തിൽ അടിമകളായി കഴിഞ്ഞിരുന്നവർ മഹത്തായ ഒരു വാഗ്ദാനത്തിന്റെ ഉടമകളാണ് - ദൈവം അബ്രാഹവുമായി ചെയ്ത വാഗ്ദാനത്തിന്റെ സന്തതികൾ. ഇസ്രായേൽ തങ്ങളുടെ പിതാവായി അബ്രാഹത്തെ കണ്ടു. ശീരീരികമായ പിതൃത്വത്തോടൊപ്പം അഥവാ അതിലുപരി, വിശ്വാസത്തിന്റെ പിതൃത്വമാണ് അബ്രാഹത്തിൽ ജനം ദർശിച്ചത്. തിരഞ്ഞെടുപ്പും വിളിയും വാഗ്ദാനവും അബ്രാഹത്തിൽ തുടങ്ങിയതാണ്. അബ്രാഹത്തിന്റെ ജീവതത്തെ നിയന്ത്രിച്ചതും രൂപപ്പെടുത്തിയതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വാസമായിരുന്നു. സകല പ്രതീക്ഷകളും ദൈവത്തിൽ മാത്രം അർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഭൂതകാലത്തോടും സകലസുരക്ഷിതത്വത്തോടും വിടപറഞ്ഞിറങ്ങാൻ തയ്യാറായ അബ്രാഹം വിശ്വാസത്തിന്റെ മാതൃകയാണ്. നിരന്തരമായ പ്രലോഭനങ്ങളുടെയും പരീക്ഷകളുടെയും അഗ്നിയിൽ ശുദ്ധിചെയ്യപ്പെട്ടതാണ് ആ വിശ്വാസം. തന്റെ ഏകജാതനെപ്പോലും ബലികഴിക്കാൻ ഒരുങ്ങുന്ന അബ്രാഹത്തിന്റെ വിശ്വാസമാണ് ഇസ്രായേലിന്റെ ജീവശ്വാസം എന്നു ജനം ഗ്രഹിച്ചു, ഏറ്റു പറഞ്ഞു. അബ്രാഹം എന്ന വ്യക്തിയിലൂടെ പ്രകടമാകുന്ന ഈ വിശ്വാസം ഇസ്രായേൽ ജനത്തിന്റെ തന്നെ വിശ്വാസമാണ്;

ജനത്തിന് എന്നും ജീവനും ശക്തിയും പ്രചോദനവും പകരുന്ന മാതൃകയും ദൗത്യവുമാണത്.

അബ്രാഹത്തെ വിളിക്കുന്ന ദൈവം പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മുഴുവൻ അധിനാഥനാണ്. ദൃശ്യപ്രപഞ്ചവും അതിലുള്ള സമസ്തവും ദൈവസൃഷ്ടിയാണെന്നും മനുഷ്യൻ സ്രഷ്ടാവിന്റെ മുഖം വഹിക്കുന്നവനാണെന്നും ഇസ്രായേൽ ഗ്രഹിച്ചു. മനുഷ്യന്റെ മഹത്വവും സ്രഷ്ടാവിന്റെ പ്രതിനിധിയായിരിക്കുക എന്ന മഹത്തായ ദൗത്യവും അവരുടെ മുമ്പിൽ തെളിഞ്ഞു. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ക്രമീകരണത്തിലും സംവിധാനത്തിലും സ്രഷ്ടാവിനോടു പങ്കുചേരുക എന്നതാണ് ഈ ദൗത്യം. ദൈവത്തെ തള്ളിപ്പറയുകയും സഹോദരനെ തല്ലിക്കൊല്ലുകയും ചെയ്യുകവഴി മനുഷ്യൻ തന്റെ ദൗത്യത്തിൽ പരാജയപ്പെട്ടു. എങ്കിലും ദൈവം തന്റെ പദ്ധതിയിൽനിന്നു പിന്മാറുന്നില്ല. എല്ലാ മനുഷ്യരെയും മാത്രമല്ല, സൃഷ്ടപ്രപഞ്ചത്തെ മുഴുവനും തന്നിലേക്കു നയിക്കുക എന്ന രക്ഷാകര പദ്ധതി പൂർത്തിയാക്കാൻ വേണ്ടിയാണ് ദൈവം അബ്രാഹത്തെ തിരഞ്ഞെടുത്തത് (ഉൽപ 12:1-3). ഈ തിരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ തുടർച്ചയാണ് ഇസ്രായേലിന്റെ മോചനവും സാനായ് ഉടമ്പടിയും.

വാഗ്ദാനം, തിരഞ്ഞെടുപ്പ്, ഉടമ്പടി, നിയമം എന്നീ നാല് ഇഴകളാണ് പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തെ നെയ്തെടുക്കുന്നത്. രക്ഷാചരിത്രത്തിന്റെ തന്നെ ഊടും പാവും ഇവയാണ്. വാഗ്ദാനങ്ങൾ ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടു. വിവിധ വ്യക്തികൾ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. അവസാനം ഒരു ജനതതന്നെ പ്രത്യേകമായ ഒരു ദൗത്യത്തിനുവേണ്ടി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. ഉടമ്പടികൾ പലതുണ്ടായി. നിയമങ്ങൾ ക്രോഡീകരിക്കപ്പെട്ടു. എന്നാൽ വാഗ്ദാനങ്ങൾ എല്ലാം പൂർത്തിയായില്ല. ജനം തങ്ങളുടെ ദൗത്യം പൂർണ്ണമായി നിറവേറ്റിയില്ല. ഉടമ്പടികൾ ലംഘിക്കപ്പെട്ടു. നിയമം വിസ്മരിക്കപ്പെട്ടു.

പഞ്ചഗ്രന്ഥം പൂർത്തിയാകാത്ത ഒരു ഗ്രന്ഥമാണ്. ഭാവിയിൽ വരാൻപോകുന്ന പൂർത്തീകരണത്തിലേക്ക് വിരൽ ചൂണ്ടിനില്ക്കുകയാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം. വാഗ്ദത്തഭൂമിയുടെ പടിവാതില്ക്കൽ എത്തിനില്ക്കുന്ന ദൈവജനത്തെ ചിത്രീകരിച്ചുകൊണ്ട് അവസാനിക്കുന്ന

ഈ ഗ്രന്ഥം യഥാർത്ഥത്തിൽ ക്രിസ്തുവിലേക്കാണ് നയിക്കുക. വാഗ്ദാനങ്ങൾ പൂർത്തിയാവുകയും ശാശ്വതമായ പുതിയ ഉടമ്പടി സ്ഥിരീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നതു ക്രിസ്തുവിലാണ്. കാനാൻ ഒരു പ്രതീകമാണ് - യഥാർത്ഥ വാഗ്ദത്ത ഭൂമിയായ ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ പ്രതീകം. ആ ഭൂമിയിൽ പ്രവേശിച്ച് അധിവസിക്കാൻ ആവശ്യകമായ ഏകനിയമം - സ്നേഹത്തിന്റെ നിയമം - ക്രിസ്തുവിലൂടെയാണ് വെളിപ്പെടുക. പഞ്ചഗ്രന്ഥം ക്രിസ്തുവിൽ പൂർത്തിയാകുന്ന രക്ഷാചരിത്രത്തിന്റെ ആദ്യഘട്ടമാണ് ചിത്രീകരിക്കുന്നത്.

അദ്ധ്യായം ഒന്ന്

പഞ്ചഗ്രന്ഥം - പദങ്ങളും പേരുകളും

അഞ്ചു ചുരുളുകൾ എന്നർത്ഥമുള്ള Pentateuchos (Pente - അഞ്ച്, teuchoi - ചുരുളുകൾ, പുസ്തകങ്ങൾ) എന്ന ഗ്രൂക്കുപദത്തിൽ നിന്നാണ് 'പഞ്ചഗ്രന്ഥം' എന്ന വാക്കിന്റെ ഉദ്ഭവം. ക്രിസ്ത്വാബ്ദ ത്തിന്റെ ആദിമഘട്ടങ്ങളിൽ പഴയ നിയമത്തിലെ ഉല്പത്തി, പുറപ്പാട്, ലേവ്യർ, സംഖ്യ, നിയമാവർത്തനം എന്നീ അഞ്ചു പുസ്തകങ്ങൾക്കു കൊടുത്ത പേരാണിത്. കൃത്യമായി പറഞ്ഞാൽ, യോഹ 4:25 വ്യാഖ്യാ നിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ ഒരിജൻ (Origen) ആണ് പഞ്ചഗ്രന്ഥം എന്ന പദം ആദ്യമായി ഉപയോഗിച്ചത്. ക്രിസ്ത്വബ്ദം ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ യവനസാംസ്കാരിക പാരമ്പര്യമുള്ള അലക്സാൻഡ്രിയായിലെ യഹൂ ദർ ഈ പദം ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതായി പറയപ്പെടുന്നു.

പേരു സൂചിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന് അഞ്ചു ഭാഗ ങ്ങളുണ്ട്. പുരാതന കാലത്തു നിലവിലിരുന്ന സമ്പ്രദായമനുസരിച്ച് അഞ്ചു ചുരുളുകളിലായി എഴുതപ്പെട്ടതുകൊണ്ടാവാം ഈ വിഭജനം. ബി. സി. അഞ്ചും നാലും നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ ഈ രീതിയ്ക്കു പ്രചുരപ്ര ചാരം സിദ്ധിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നെന്നു വേണം കരുതാൻ. ആശയപര മായി ഇത്തരമൊരു വിഭജനം യുക്തമാണെങ്കിലും, യഥാർത്ഥത്തിൽ സൗകര്യത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള ഒരു വിഭജനമായിരുന്നു ഇത്. എല്ലാം കൂടി ഒരു ചുരുളിലെഴുതുന്നത് പ്രായോഗിക വൈഷമ്യങ്ങൾ സൃഷ്ടി ക്കുമെന്ന ചിന്തയാവാം വിഭജനത്തിനു പ്രേരിപ്പിച്ചത്.

പഴയനിയമ കാലഘട്ടത്തിന്റെ അവസാനത്തോടെ ഈ പുസ്ത കങ്ങളെ 'നിയമം' (ഹീബ്രുവിൽ തോറാ -torah, , ഗ്രീക്കിൽ നോമോ സ്-nomos) എന്നു വിളിച്ചു തുടങ്ങി. പഴയ നിയമത്തിൽ 'പ്രഭാഷ കൻ' എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ മുഖവുരയിലും 2 മക്കബായർ 15ലും ഈ പദം ഉപയോഗിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്. ഇതേ പദപ്രയോഗം പുതിയ നിയമത്തിലും ദൃശ്യമാണ്. (ഉദാ : ലൂക്കാ 10:26; 24:44) എ. ഡി. ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിലെ എഴുത്തുകാരായ ഫീലോ, ജൊസേഫൂസ് (Philo, Josephs) എന്നീ യഹൂദരും 'നിയമം' എന്ന പേരാണുപയോഗിച്ചത്. സഭാവി താക്കന്മാരാകട്ടെ, പഞ്ചഗ്രന്ഥം എന്ന പേരുപയോഗിച്ചുവെങ്കിലും

'നിയമം' എന്ന പേരിനാണു കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നല്കിയത്. ഇന്നും യഹൂദർ ബൈബിളിന്റെ ആദ്യഭാഗത്തെ 'നിയമം' എന്നും, മറ്റു രണ്ടു ഭാഗങ്ങളെ 'പ്രവാചകന്മാർ', 'ലഖിതങ്ങൾ' എന്നുമാണു വിളിക്കുന്നത്.

'നിയമം' എന്നതിനു പുറമെ മറ്റു ചില പേരുകളിലും പഞ്ചഗ്രന്ഥം അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു. ദിനവൃത്താന്തം, എസ്രാ, നെഹെമിയാ എന്നീ പുസ്തകങ്ങളുടെ ഹീബ്രു മൂലത്തിൽ 'മോശയുടെ നിയമം' (2 ദിന 23:18; 30:16; എസ്ര 3:2; 7:6), 'മോശയുടെ നിയമപുസ്തകം' (നെഹെ 8:1), 'മോശയുടെ പുസ്തകം' (2 ദിന 35:12 : എസ്ര 6:18; നെഹെ 13:1) എന്നീ പേരുകളും ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. മോശയുടെ പുസ്തകം എന്ന പ്രയോഗം മലാ 3:22, ബാറൂ 2:2, ദാനി 9:11 എന്നീ ഭാഗങ്ങളിലും, പുതിയ നിയമത്തിൽ മർക്കോ 12:26 ൽ പുറ 3:2-6 ഉദ്ധരിക്കുന്ന ഒരു വാക്യത്തിലും ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു.

ആദിമ ക്രിസ്ത്യാനികൾ 'മോശയുടെ നിയമം' വായിച്ചിരുന്നതായി അപ്പ 15:21; 2കോറി 3:15ലും പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. സാബത്തു ദിവസം സിനഗോഗുകളിൽവച്ച് നിയമങ്ങൾ പരസ്യമായി വായിക്കുന്ന പതിവുണ്ടായിരുന്നു. തന്മൂലം, ഇസ്രായേൽ ജനത്തിനുവേണ്ടി മോശ എഴുതിത്തയ്യാറാക്കിയ നിയമങ്ങളാണ് അവയെന്ന് പുതിയ നിയമഗ്രന്ഥകാരന്മാർ കരുതി. പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തെ സൂചിപ്പിക്കാൻവേണ്ടി 'മോശ' എന്ന പേര് പലപ്പോഴും അവർ ഉപയോഗിക്കുന്നുമുണ്ട് (ലൂക്കാ 16:29, 31; 24:27). മാത്രമല്ല, ഉദ്ധരണികളുടെ കൂടെ "മോശ പറഞ്ഞു" (മർക്കോ 7:10) "മോശ എഴുതി" (റോമ. 10:5) "മോശ കാണിച്ചു തന്നു" (ലൂക്കാ 20:38) എന്നിങ്ങനെ കൂട്ടിച്ചേർക്കുകയും ചെയ്തു. ഫീലോയും ജോസേഫൂസും സമകാലികരായ മറ്റു യഹൂദ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കളും പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥകർത്തൃത്വം മോശയ്ക്കു നല്കി. മോശയുടെ മരണത്തെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം തന്നെയാണ് എഴുതിയതെന്നു പോലും അവർ പറഞ്ഞുവച്ചു.

മുകളിൽപ്പറഞ്ഞ വസ്തുതകളെല്ലാം ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാക്കുന്നു - മോശ എന്ന ചരിത്രപുരുഷനേയും മർമ്മപ്രധാനമായ നിയമങ്ങളേയും തമ്മിൽ കൂട്ടിയിണക്കുന്ന ഒരു സാഹിത്യസൃഷ്ടിയായി

പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തെ ഇസ്രായേൽ ജനം കാണുകയും അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇസ്രായേലിന്റെ നിയമദാതാവായിരുന്നു മോശ. ഇസ്രായേലിന്റെ നിയമസംഹിത പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിൽ മാത്രമായി ഒതുങ്ങി നിൽക്കുന്നതുകൊണ്ടും, പ്രധാനപ്രമേയമായ ഈ നിയമവും വ്യത്യസ്തമായ നിയമസംഹിതകളും പുസ്തകത്തിന്റെ സംഹഭാഗം അപകരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും പിൽക്കാലത്ത് പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തെ ഒന്നാകെ 'നിയമം' എന്നു വിളിച്ചു. മോശയാണു പഞ്ചഗ്രന്ഥം എഴുതിയതെന്ന് ചില വാക്യങ്ങളിൽ സൂചനയുമുണ്ട്. (പുറ. 17:14; 24:4, 7; 34:27, 28; സംഖ്യ 33:2, നിയ 3:9, 24).

അനേക നൂറ്റാണ്ടുകളിലായി വ്യാപിച്ചു കിടക്കുന്ന അതിസങ്കീർണ്ണമായ ഇസ്രായേൽ ചരിത്രമാണു പഞ്ചഗ്രന്ഥം അവതരിപ്പിക്കുന്നതെന്ന് ആധുനിക പഠനങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു. അതിപുരാതനമായ ചില നിയമങ്ങൾ മോശ എഴുതിയിരിക്കാം. തുടർന്നുള്ള ബൈബിൾ സാഹിത്യത്തിന്റെ രചനയിലും വളർച്ചയിലും മോശയുടെ സ്വാധീനം വളരെ പ്രകടമാണ്. മോശ എന്ന കരുത്തനായ നേതാവിനേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിത്വത്തേയും ചുറ്റിപ്പറ്റിയാണു പഞ്ചഗ്രന്ഥം ക്രമേണ രൂപപ്പെട്ടത്.

രചനാപരവും സാഹത്യപരവുമായ ചില പ്രത്യേകതകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ 'നിയമാവർത്തന'ത്തെ മാറ്റി നിർത്തി ആദ്യത്തെ നാലു പുസ്തകങ്ങളെ 'ചതുർഗ്രന്ഥം' (tetrateuch) എന്ന ചിലർ വിളിക്കുന്നു. 'ജോഷ്വ' പുസ്തകം കൂടി ഉൾപ്പെടുത്തി 'ഷട്ഗ്രന്ഥം' എന്നും, ഉൽപ്പത്തി മുതൽ സാമുവേൽ വരെയുള്ള എട്ടു പുസ്തകങ്ങളെ ഉൾപ്പെടുത്തി 'അഷ്ടഗ്രന്ഥം' എന്നും ചിലർ വിളിക്കുന്നു. പഴയ നിയമസംഹിതയിൽ നിയമാവർത്തനത്തിനുള്ള സ്ഥാനം ഏതെന്ന് പലരും ചിന്തിച്ചു. ഈ പ്രശ്നം ബൈബിൾ വ്യാഖ്യാതാക്കളെ കുഴക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഹീബ്രുബൈബിളിലെ ക്രമമനുസരിച്ച് ലേവ്യർ കഴിഞ്ഞുള്ള പുസ്തകങ്ങൾക്ക് ഒരു ആമുഖമാണ് നിയമാവർത്തനം എന്നു ചിലർ അവകാശപ്പെടുന്നു. ഈ വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടവരാണ് ആദ്യത്തെ നാലു പുസ്തകങ്ങളെ ചതുർഗ്രന്ഥം എന്നു വിളിക്കുന്നത്. ചതുർഗ്രന്ഥത്തെയും ജോഷ്വമുതലുള്ള പഴയ നിയമ പുസ്തകങ്ങളേയും തമ്മിൽ ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന ഒരു കണ്ണിയായി നിയമാവർത്തനത്തെ പരി

ഗണിക്കുന്നവരും വിരളമല്ല. ഷട്ഗ്രന്ഥമെന്നും, അഷ്ടഗ്രന്ഥമെന്നും പേരിട്ടത് ഈ വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടവരാണ്.

ഇസ്രായേൽ ജനത വാഗ്ദത്ത ഭൂമിയിൽ വാസമുറപ്പിച്ചതിനേയും ഇസ്രായേൽ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ പതനത്തേയും സംബന്ധിച്ച ചില വിവരണങ്ങളെങ്കിലും പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിനു ശേഷം എഴുതപ്പെട്ടുവെന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല. പഞ്ചഗ്രന്ഥം എഴുതപ്പെട്ട അതേ കാലഘട്ടത്തിൽത്തന്നെ നിയമാവർത്തനപുസ്തകത്തെ അതിനു മുൻപുള്ള നാലു പുസ്തകങ്ങളോട് ദൈവശാസ്ത്രപരമായും സാഹിത്യപരമായും അക്ഷരാർത്ഥത്തിലും ബന്ധിപ്പിക്കാൻ ശ്രമം നടന്നുവെന്നതും യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. ചതുർഗ്രന്ഥം, ഷട്ഗ്രന്ഥം തുടങ്ങിയ വിഭജനങ്ങളെല്ലാം ബൈബിൾ വ്യാഖ്യാതാക്കൾ തങ്ങളുടെ വീക്ഷണങ്ങൾക്കനുസൃതമായി നടത്തിയതാണെന്നു വ്യക്തം. പഞ്ചഗ്രന്ഥം എന്ന പേര് അവർ നിഷേധിക്കുകയോ നിരാകരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. പക്ഷേ, പിന്നീടുള്ള ചരിത്രാഖ്യാനങ്ങളെ പഞ്ചഗ്രന്ഥവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്താതെ മാറ്റി നിർത്തുന്നതിനോട് അവർ വിയോജിക്കുന്നു. പഞ്ചഗ്രന്ഥം എന്ന പേരാണ് കൂടുതൽ അനുയോജ്യമെന്ന് ആത്യന്തിക വിശകലനത്തിൽ ബോദ്ധ്യമാകും.

ആധുനിക ഭാഷകളിലുള്ള പഞ്ചഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പേരുകൾ ഹീബ്രു ബൈബിളിന്റെ ഗ്രീക്കിലും ലത്തീനുലുമുള്ള പുരാതന പരിഭാഷകളിലെ പേരുകളിൽ നിന്നുദ്ഭവിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ഓരോ പുസ്തകത്തിന്റെ മുഖ്യപ്രമേയത്തെ സൂചിപ്പിക്കാനുതകുന്ന പേരുകളാണ് അവയെല്ലാം. 'ഉൽപ്പത്തി' എന്ന പദത്തിന് 'ആരംഭം', 'ഉദ്ഭവം', 'ജന്മം' തുടങ്ങിയ അർത്ഥങ്ങളുണ്ട്. ഉൽപ്പത്തിപ്പുസ്തകം പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടിയേയും ഇസ്രായേൽ ജനതയുടെ ആദിപിതാക്കന്മാരുടെ ചരിത്രത്തേയും കുറിച്ചാണ് പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. 'പുറപ്പാട്' എന്ന വാക്കിന് 'യാത്ര', 'പുറത്തുകടക്കൽ' എന്നിങ്ങനെ അർത്ഥവിന്യാസങ്ങളുണ്ട്. ഈജിപ്തിലെ അടിമത്തത്തിൽനിന്നു വിമോചിതരായ ഇസ്രായേൽ ജനതയുടെ വാഗ്ദത്ത ഭൂമിയിലേക്കുള്ള യാത്രയാണ് പുറപ്പാടു പുസ്തകത്തിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയം. പുരോഹിതവംശമായ ലേവിയുടെ ഗോത്രത്തേയും പൗരോഹിത്യവിധികളേയും ആരാധനക്രമങ്ങളേയും അതോടനുബന്ധിച്ചുള്ള നിയമങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ചുള്ള

താണ് 'ലേവ്യർ'. 'സംഖ്യ' എന്ന പദം എണ്ണത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ആദ്യത്തെ നാലു അധ്യായങ്ങളിൽ ഗോത്രം തിരച്ച്, പിതാക്കന്മാരുടെ തായ്‌വഴി അനുസരിച്ചുള്ള ഒരു ജനസംഖ്യക്കണക്ക് ഉള്ളതുകൊണ്ടാണ് നാലാത്തെ പുസ്തകത്തിന് പേരു ലഭിച്ചത്. ഇസ്രായേൽ ജനം സീനായ്മലയിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട് വാഗ്ദത്തഭൂമിയുടെ അതിർത്തിയിൽ, മൊവാബുതാഴ്‌വരയിൽ എത്തുന്നതുവരെയുള്ള ഏകദേശം നാല്പതു വർഷത്തെ ചരിത്രമാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലുള്ളത്. ഈ കാലഘട്ടത്തിന്റെ ആരംഭത്തിലും അവസാനത്തിലും ഇസ്രായേൽ മക്കളിൽ യുദ്ധശേഷിയുള്ളവരെ എണ്ണിത്തിട്ടപ്പെടുത്തുക എന്ന ഉദ്ദേശത്തോടെ ഓരോ ജനസംഖ്യാ കണക്കെടുപ്പു നടത്തുന്നുണ്ട് (സംഖ്യ 1:26). 'നിയമാവർത്തനം' എന്ന വാക്കിനർത്ഥം ആവർത്തിക്കപ്പെട്ട നിയമം 'രണ്ടാമത്തെ നിയമം' എന്നാണ്. തന്റെ മരണത്തിനു മുമ്പു മോശ നൽകിയ നിയമത്തെയാണ് 'രണ്ടാമത്തെ നിയമം' സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. നിയ 17:18ൽ 'നിയമത്തിന്റെ ഒരു പകർപ്പ്' എന്നർത്ഥമുള്ള ഹീബ്രുപദം ഗ്രീക്കുവിവർത്തനമായ 'സപ്തതി'യിൽ 'നിയമാവർത്തനം' എന്നു തെറ്റായി തർജ്ജമ ചെയ്തതിൽ നിന്നാണ് ഈ പേരുണ്ടായത്.

ഹീബ്രു ഭാഷയിലെഴുതപ്പെട്ട പഞ്ചഗ്രന്ഥിയിൽ ഓരോ പുസ്തകത്തിലെയും ആദ്യത്തെ വാക്ക്, അല്ലെങ്കിൽ പ്രാധാന്യമുള്ള ആദ്യത്തെ വാക്ക് ആണ് പുസ്തകത്തിന്റെ പേരായി കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്. ഉല്പത്തി പുസ്തകത്തിന് 'ബെറെഷിത്' (Bereshit - ആദിയിൽ), പുറപ്പാടിന് 'വെ എല്ലെ ഷെമോത് - (we elleh shemot - ഇവയാണ് പേരുകൾ), ലേവ്യർ പുസ്തകത്തിന് 'വയ്യിക്രാ' (wayyiqra - അവൻ വിളിച്ചു), സംഖ്യാ പുസ്തകത്തിന് 'വയ്യ്ദബ്ബെർ' (wayyedabber - അവൻ പറഞ്ഞു) അല്ലെങ്കിൽ 'ബ്മിദ്ബാർ' (Bemidhbar - മരുഭൂമിയിൽ), നിയമാവർത്തനത്തിന് 'എല്ലേ ഹദ്ദബാറിം' (Elle Haddebarim - ഇവയാണ് വാക്കുകൾ) അല്ലെങ്കിൽ 'ദ്ബാറിം' (Dabarim - വാക്കുകൾ) എന്നുമാണ് പേര്. പ്രാചീന മധ്യപൗരസ്ത്യ ദേശത്തെ പാരമ്പര്യമനുസരിച്ചുള്ള പേരിടലാണിത്. ബാബിലോണിയൻ സാഹിത്യത്തിലെ 'സൃഷ്ടിയേക്കുറിച്ചുള്ള പദ്യ'ത്തിനും ഇതുപോലെ ആദ്യത്തെ വാക്കുകളാണ് പേരായി കൊടുത്തത് - 'എനുമാ എലിഷ്' (Enuma

Elish), ഗിൽഗമേഷ് ഇതിഹാസത്തിലെ 'ജലപ്രളയകഥ' തുടങ്ങുന്ന 'സാ നഗബാ ഇമ്രു' (sa nagba imru) ആ കഥയുടെ പേരായി മാറി.

ഉള്ളടക്കം - ഒരു വിശകലനം

അന്യോന്യബന്ധമുള്ള സംഭവ പരമ്പരകളുടെ കാലാനുക്രമമായ വിവരണമാണ് പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിലെ അഞ്ചു പുസ്തകങ്ങളും അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. പ്രപഞ്ചോല്പത്തി മുതൽ മോശയുടെ മരണം വരെയുള്ള സംഭവ പരമ്പരകളിലൂടെ ദൈവം തനിക്കായി ഒരു ജനതയെ എങ്ങനെ തെരഞ്ഞെടുത്തുവെന്നും, കാലക്രമത്തിൽ അവർക്കു തനതായ ഒരു വ്യക്തിത്വവും നിലനില്പും ഐക്യബോധവും എങ്ങനെ ഉണ്ടായെന്നും പഞ്ചഗ്രന്ഥി വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. ഈജിപ്തിലെ അടിമത്തത്തിൽ നരകയാതനകളനുഭവിക്കുകയും പിന്നീട് മോശയുടെ മാദ്ധ്യസ്ഥത്തിലൂടെ താൻ സ്വതന്ത്രരാക്കുകയും ചെയ്ത ഒരു ജനതയുടെ പിതാവാകാൻ അബ്രാഹത്തെ ദൈവം വിളിച്ചു. സീനായ് മലയിൽവെച്ച് ദൈവം അവർക്കു കല്പനകൾ കൊടുത്തു. ഉടമ്പടി വഴി അവരുമായി ഒരു പ്രത്യേകബന്ധം സ്ഥാപിച്ചു കൊണ്ട് അവരെ തന്റേതു മാത്രമാക്കി മാറ്റി. പിന്നീട് മരുഭൂമിയിലൂടെ അവരെ വാഗ്ദത്തഭൂമിയിലേക്കു നയിച്ചു.

പ്രപഞ്ചോല്പത്തി, മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ ആരംഭം, അടിസ്ഥാനപരമായ ജീവിതരീതികൾ (ഇടയൻ, കർഷകൻ, സ്ഥിരവാസമില്ലാതെ ദേശാന്തരഗമനം ചെയ്യുന്നവൻ, നാഗരികൻ) എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരണങ്ങളോടെയാണ് ഉല്പത്തി പുസ്തകം ആരംഭിക്കുന്നത്. സ്രഷ്ടാവും സൃഷ്ടിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധവും തിന്മയുടെ ഉദ്ഭവവുമാണ് 1-11 അദ്ധ്യായങ്ങളിലെ മുഖ്യപ്രതിപാദ്യവിഷയം. 12-36 അദ്ധ്യായങ്ങൾ പൂർവ്വപിതാക്കന്മാരുടെ ചരിത്രം അവതരിപ്പിക്കുന്നു. 12:1-25:18 അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ അബ്രാഹത്തിന്റെയും 25:19-26:35-ൽ ഇസഹാക്കിന്റെയും 27:1-36:43-ൽ യാക്കോബിന്റെയും ചരിത്രം നാം വായിക്കുന്നു. സ്വന്തജനത്തേയും ജന്മനാടിനേയും ഉപേക്ഷിച്ച് താൻ കാണിച്ചുതരുന്ന സ്ഥലത്തേക്കു പോകുവാൻ ദൈവം അബ്രാഹത്തോടു കല്പിച്ചു. അതനുസരിച്ച് അദ്ദേഹം കാനാൻ ദേശത്തേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. ആ ഭൂവിഭാഗം മുഴുവനും കയ്യടക്കാനും അവകാശമാക്കാനും

അനുഭവിക്കാനും തക്കവിധം അത്ര വലിയൊരു സന്താനപരമ്പര അബ്രാഹത്തിനു വാഗ്ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ടു. ചരിത്രാധിഷ്ഠിതവും പാരമ്പര്യാധിഷ്ഠിതവുമായ കഥകളിലൂടെ അബ്രാഹം, ഇസഹാക്ക്, യാക്കോബ് എന്നിവരുടെ ചിത്രങ്ങൾ മിഴിവോടെ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു.

ജോസഫിന്റെ കഥയും അദ്ദേഹം ഈജിപ്തിൽ അത്ഭുതകരമായി അസൂയാവഹമായ അധികാരസ്ഥാനത്ത് എത്തിച്ചേരുന്നതും മറ്റും പൂർവ്വപിതാക്കന്മാരുടെ ചരിത്രത്തിന്റെ തുടർച്ചയാണെങ്കിലും (ഉൽപ. 37-50) ഈജിപ്തിൽ നിലവിലിരുന്ന പുരാതന സാഹിത്യത്തോടും 'വിജ്ഞാന' പുസ്തകത്തിലെ ഭാഷയോടും സാഹിത്യരൂപത്തോടും വളരെ സാമ്യമുള്ള ഭാഷയിലാണ് അത് എഴുതപ്പെട്ടത്. പിതാവായ യാക്കോബിനേയും സ്വസഹോദരങ്ങളേയും ഈജിപ്തിലേക്കു വരുത്തിക്കൊണ്ട് അബ്രാഹത്തിനു സന്താനപരമ്പരകളുടെ തുടർച്ച അദ്ദേഹം പുനഃസ്ഥാപിച്ചു. ജോസഫിന്റെ മരണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരണത്തോടെ ഉല്പത്തിപ്പുസ്തകം സമാപിക്കുന്നു.

പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിലെ ബാക്കി നാലു പുസ്തകങ്ങളിലെയും പ്രധാന കഥാപാത്രം മോശയാണ്. ഇസ്രായേൽ ജനതയുടെ നട്ടെല്ലുപോലെ ജീവിച്ച മോശയേയും അവരുടെ ഭാവി ഭാഗധേയങ്ങൾ നിർണ്ണയിക്കുന്ന യാഹ്‌വേയേയും മുഖ്യകഥാപാത്രങ്ങളാക്കിയാണ് ബാക്കി വിവരണങ്ങൾ നീങ്ങുന്നത്. തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ജനത്തെ ഐക്യബോധമുള്ള ഒരൊറ്റ ജനസമൂഹമായി വളർത്തിയെടുത്തത് മോശയാണ്. വ്യവസ്ഥാപിതമായ ഒരു ഭരണഘടനയും സാമൂഹികവും മതപരവുമായ അടിസ്ഥാന നിയമങ്ങളും വഴി അദ്ദേഹം അവരുടെ ജീവിതത്തിന് താളവും ലയവും നല്കി. ഇസ്രായേലിന്റെ ഉദ്ഭവചരിത്രമാണ് ഉല്പത്തിപ്പുസ്തകത്തിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയമെങ്കിൽ, ദൈവം പ്രത്യേകം തെരഞ്ഞെടുത്ത ഇസ്രായേൽ ജനത്തിന്റെ തുടർന്നുള്ള ചരിത്രമാണ് 'പുറപ്പാട്' പുസ്തകം അവതരിപ്പിക്കുന്നത്.

'പുറപ്പാട്' പുസ്തകത്തിൽ പ്രധാനമായി രണ്ടു പ്രമേയങ്ങളാണുള്ളത്. ഇസ്രായേൽ ജനം ഈജിപ്തിലെ അടിമത്തത്തിൽ നിന്നു മോചിതരാകുന്നതും (1:1-15:21) സീനായ് ഉടമ്പടിയും (19:1-40:38). മരു

ഭൂമിയിലൂടെ ദൈവത്തിന്റെ മലയിലേക്കുള്ള യാത്രയും ഉടമ്പടി സ്ഥാപനവും (15:22–18:27) ഇവയ്ക്കു മധ്യേ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ യാത്രയ്ക്കിടയിൽ പല സംഭവങ്ങളും നടക്കുന്നുണ്ട്.

ഇസ്രായേൽ സന്തതികൾ വർദ്ധിച്ച് വളരെയധികം ശക്തിപ്രാപിക്കുകയും രാജ്യം മുഴുവൻ വ്യാപിക്കുകയും ചെയ്തു (1:7). ഈജിപ്തിന്റെ സിംഹാസനത്തിൽ ആരൂഢനായ പുതിയ ഭരണാധികാരിക്ക് ജോസഫിനെപ്പറ്റി അറിവില്ലായിരുന്നു. ജോസഫിന്റെ പ്രഭാവത്തിന്റെ തണലിൽ ഇതുവരെ സുഖമായി ജീവിച്ച ദൈവജനത്തെ പുതിയ ഭരണാധികാരി മർദ്ദിക്കാനും പീഡിപ്പിക്കാനും തുടങ്ങി (1:8–22). എന്നാൽ, അബ്രാഹത്തോടും ഇസഹാക്കിനോടും യാക്കോബിനോടും ചെയ്ത വാഗ്ദാനം ദൈവം മറന്നില്ല (2:24). തന്റെ ജനത്തെ അടിമത്തത്തിൽനിന്നു മോചിപ്പിക്കാൻ ദൈവം മോശയെ വിളിച്ചു. (2:11–4:3; 6:2–7:7). മർദ്ദനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരണങ്ങൾക്കുശേഷം മോശയുടെ ജനനം (2:1–10), മോശയുടെ ദൈവവിളി (2:11–4: 31; 6:2–7:7), ഫറവോയും മോശയും തമ്മിലുള്ള സംവാദം (5:1–6; 7:8–13), മഹാമാരികൾ (7:14–10:29) എന്നിവയാണു പ്രതിപാദ്യവിഷയങ്ങൾ. അതേത്തുടർന്ന് പെസഹാ ആചരണവും ഈജിപ്തിലെ കടിഞ്ഞൂൽ പുത്രന്മാരുടെ സംഹാരവും (11:1–13:16) ഇസ്രായേൽ നം നിരനിരയായി ഈജിപ്തിൽനിന്നു പുറത്തുവരുന്നതും (12:51) ഈജിപ്തിന്റെ സൈന്യം ഇസ്രായേല്യരെ പിൻതുടരുന്നതും ചെങ്കടൽ കടക്കുന്നതും (13:17–14:31) വിവരിച്ചിരുന്നു. മോശയുടെ കീർത്തനത്തോടെ (15:1–21) പുറപ്പാടിന്റെ ആദ്യഭാഗം അവസാനിക്കുന്നു. വിജയാഹ്ലാദം പ്രകടമാക്കാൻ ഇസ്രായേൽക്കാർ ആലപിച്ചിരുന്ന കീർത്തനമാണിത്.

ചെങ്കടൽ തീരം വിട്ട ഇസ്രായേൽ ജനം മരുഭൂമിയിൽ ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞു (15:22). ഇതവർക്ക് ഒരു പരീക്ഷണ കാലമായിരുന്നു. ദൈവമാണ് തങ്ങളുടെ സംരക്ഷകനും പരിപാലകനും ജീവന്റെ ഉറവിടവും എന്ന് അവർ അനുഭവങ്ങളിലൂടെ പഠിച്ചു (16–17). താനേറ്റെടുത്ത നേതൃത്വം ഒരു വലിയ ഭാരമായി അനുഭവപ്പെട്ടപ്പോൾ മോശ തന്റെ അമ്മായിയപ്പനും മിദിയാനിലെ പുരോഹിതനുമായ ജെത്രോയുടെ ഉപദേശം തേടി. ജെത്രോയുടെ ഉപദേശമനുസരിച്ച് മോശ ന്യായാധിപന്മാരെ നിയമിച്ചു. ജനത്തിനിടയിൽ കലഹങ്ങൾക്കും തർക്കങ്ങൾക്കും

തീർപ്പു കല്പിക്കുകയും തദ്വാരാ മോശയുടെ ജോലിഭാരം ലഘൂക രിക്കുകയുമായിരുന്നു ന്യായാധിപന്മാരുടെ കർത്തവ്യം (18). സീനാ യ്മലയിൽവെച്ച് ദൈവം ഒരു ഉടമ്പടി നൽകി. ഇസ്രായേല്യർ അതു സ്വീകരിച്ചു. അങ്ങനെ ഉടമ്പടി ഉറപ്പിക്കപ്പെട്ടു (19–24). ഉടമ്പടിയെ സംബന്ധിക്കുന്ന ദീർഘമായ വിവരണത്തിൽ പത്തു പ്രമാണങ്ങളും ഉൾപ്പെടുന്നു (20:22–23:33).

തുടർന്നു വരുന്ന അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ, ഇസ്രായേലിന്റെ ആരാധ നക്രമത്തെ സംബന്ധിച്ച വിശിഷ്യാ, ബലിപീഠം, വിശുദ്ധകൂടാരം എന്നിവ ഉണ്ടാക്കേണ്ടത് എങ്ങിനെയെന്നും മറ്റുമുള്ള, നിർദ്ദേശങ്ങ ളാണുള്ളത് (25–31). ഇസ്രായേൽ ജനം ഉടമ്പടി ലംഘിക്കുന്നതും സ്വർണ്ണം കൊണ്ട് കാളക്കുട്ടിയെ ഉണ്ടാക്കി ആരാധിക്കുന്നതും ഉട മ്പടി നവീകരിക്കുന്നതുമായ സംഭവങ്ങൾ (32–34) ഈ നിർദ്ദേശ ങ്ങൾക്കും അവയുടെ പൂർത്തീകരണത്തിനും (35–40) ഇടയിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

ഇസ്രായേൽക്കാരുടെ ആരാധനക്രമത്തിലെ ഒട്ടും അപ്രധാനമ ല്ലാത്ത ബലിയർപ്പണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നിയമങ്ങളുടെ വിവരണത്തോ ടെയാണ് ലേവ്യർ പുസ്തകം ആരംഭിക്കുന്നത് (1–7). അഹറോനെ പുരോഹിതനായി അഭിഷേകം ചെയ്യുന്ന ഭാഗമാണ് തുടർന്നുള്ള മുന്നദ്ധ്യാങ്ങൾ (8–10). രചനാരീതിയിലും ശൈലിയിലും ഈ അദ്ധ്യാ യങ്ങൾക്ക് ഉൽപ്പത്തി, പുറപ്പാട് എന്നീ പുസ്തകങ്ങളോടു വളരെ യേറെ സാമ്യമുണ്ട്. ശുദ്ധിയേയും അശുദ്ധിയേയും സംബന്ധിക്കുന്ന നിയമങ്ങളും (11–15) പാപപ്പരിഹാര ദിനത്തിലെ ശുദ്ധീകരണത്തിനുള്ള അനുഷ്ഠാനവിധികളുമാണ് തുടർന്നുള്ള ഭാഗം (16). 17–26 അദ്ധ്യായ ങ്ങളിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയം ജീവിത വിശുദ്ധിയെ സംബന്ധിക്കുന്ന നിയമങ്ങളാണ്. ആഖ്യാനാരീതിയിലും ശൈലിയിലും ഈ ഭാഗം മുൻ അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമാണ്. ‘വിശുദ്ധിയുടെ നിയ മസംഹിത‘ (Holiness code) എന്ന പേരിലാണ് ഈ ഭാഗം അറിയപ്പെ ടുന്നത്. ‘നിങ്ങളുടെ ദൈവമായ ഞാൻ യാഹ്‌വേ പരിശുദ്ധനായതു കൊണ്ട് നിങ്ങളും പരിശുദ്ധരായിരിക്കണം, എന്ന കല്പന പല വാക്യ ങ്ങളിലും ആവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. (19:2; 20:7, 8, 26: 21:6, 8, 15). നേർച്ച കാഴ്ചകളെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരണത്തോടെ (27) ലേവ്യർ അവസാനി

ക്കുന്നു.

സീനായ് മരുഭൂമിയിൽ എത്തിയ ഇസ്രായേൽ ജനം അവിടെ നിന്നു പുറപ്പെട്ട് (1:1) വാഗ്ദത്തഭൂമിയുടെ അതിർത്തിയിൽ, മൊവാബു താഴ്‌വരയിൽ എത്തുന്നതുവരെ (36:13) ഉള്ള ഏകദേശം 40 സംവത്സരങ്ങളിലെ ചരിത്രമാണ് 'സംഖ്യ' പറയുന്നത്. ഇസ്രായേൽ മക്കളിൽ യുദ്ധം ചെയ്യാൻ കരുത്തുള്ളവരുടെ ജനസംഖ്യാ കണക്കെടുപ്പോടെ സംഖ്യ പുസ്തകം ആരംഭിക്കുന്നു. സീനായ് മലയടിവാരത്തുനിന്ന് യാത്ര പുറപ്പെടുന്ന ജനത്തിനുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ വളരെ വിശദമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട് (1:1-10:10). ജനം കാദെഷ് ബർണെയായിൽ എത്തി (10:11-20:13), കാനാൻ ദേശത്തു നേരിട്ടു പ്രവേശിക്കാൻ കഴിയാതെ ചെങ്കടലിന്റെ വഴിയിലൂടെ മരുഭൂമിയിലേയ്ക്ക് അവർ തിരിച്ചുപോയി. മരുഭൂമിയിൽ അനേകനാൾ ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞതിനുശേഷം അവർ മൊവാബു താഴ്‌വരയിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. ഈ കാലയളവിൽ ശ്രദ്ധേയമായ പല സംഭവങ്ങളും നടന്നു. ലേവ്യർ പുസ്തകത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള നിയമങ്ങൾക്കു പുറമെ മറ്റു ചില നിയമങ്ങളും ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളും സംഖ്യ പുസ്തകത്തിലെ ചരിത്ര വിവരണങ്ങൾക്കിടയിൽ കാണാനുണ്ട്. (20:14-36:13).

മോശയുടെ അന്തിമ പ്രബോധനങ്ങൾ എന്നാണ് നിയമാവർത്തന പുസ്തകം വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്. ഇസ്രായേൽ ജനത്തെ ജോർദ്ദാൻ സമതലത്തിലും മൊവാബിലും എത്തിച്ച സംഭവപരമ്പരകളെക്കുറിച്ചുള്ള അവലോകനത്തോടെയാണ് ഈ പുസ്തകം ആരംഭിക്കുന്നത് (1:1-4:43). പഴയ ചരിത്രമെല്ലാം മോശ ഓർമ്മിക്കുകയും ജനത്തെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരു തരം പ്രസംഗശൈലിയാണ് ഇവിടെ നാം കാണുക (5-11). ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ കേന്ദ്രബിന്ദുവായ ഒരു പുതിയ നിയമം (12-26) അവതരിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ആമുഖം മാത്രമാണു മോശയുടെ വാക്കുകൾ. തുടർന്നു വരുന്ന നാലദ്ധ്യായങ്ങളിൽ അനുഗ്രഹങ്ങളും ശാപങ്ങളുമാണ് (27-30). മോശയുടെ അവസാന ചെയ്തികളുടെ സംക്ഷിപ്ത വിവരണത്തോടെ പുസ്തകം സമാപിക്കുന്നു. അബ്രാഹത്തിനും ഇസഹാക്കിനും യാക്കോബിനും അവരുടെ പിൻഗാമികൾക്കും വാഗ്ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ട കാനാൻ ദേശം നേബോമലയുടെ മുകളിൽ നിന്നുകൊണ്ട് മോശ ഒരു

നോക്കു കണ്ടു. ജോഷ്വയെ തന്റെ പിൻഗാമിയായി അഭിഷേകം ചെയ്ത് അന്തിമോപദേശങ്ങളും ആശീർവ്വാദവും നൽകിയതിനുശേഷം മോശ മരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൃതദേഹം മൊവാബിൽ സംസ്ക്കരിക്കപ്പെട്ടു (31-34). മോശയുടെ മരണത്തോടെ 'നിയമാവർത്തനവും' പഞ്ചഗ്രന്ഥവും അവസാനിക്കുന്നു.

അദ്ധ്യായം - രണ്ട്

പഞ്ചഗ്രന്ഥം - ഒരു പഠനം

പൊതുവായ അവലോകനങ്ങൾ

ഒരേയൊരു ചട്ടക്കൂടിൽ ഒതുങ്ങി നിന്നുകൊണ്ടുള്ള ക്രമാനുഗതമായ ചരിത്രവിവരണമാണു പഞ്ചഗ്രന്ഥമെന്ന് അതിന്റെ ഉള്ളടക്കം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. എന്നാലും വാക്യഘടനയിലും ആശയഘടനയിലും ആഖ്യാനശൈലിയിലും ഗണ്യമായ വൈവിദ്ധ്യങ്ങൾ ദൃശ്യമാണ്. ഉദാഹരണത്തിന് അബ്രാഹം, ഇസാക്ക്, യാക്കോബ് എന്നീ പൂർവ്വ പിതാക്കന്മാരുടെ ചരിത്രത്തിൽനിന്നു തുലോം വ്യത്യസ്തമാണ് ജോസഫിന്റെ ചരിത്രം. മറ്റു മൂന്നു പിതാക്കന്മാരിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തനായ - വിവേകമതിയും സ്വപ്നവ്യാഖ്യാതാവുമായ - ഒരു വ്യക്തിയായി ജോസഫ് ചിത്രീകരിക്കപ്പെടുന്നു. പിതാക്കന്മാരുടെ ചരിത്രത്തെക്കാൾ മനോഹരമായ ശൈലിയിലാണ് 'നിയമസംഹിതകൾ' എഴുതിയിട്ടുള്ളത്. പല തരത്തിലുള്ള നിയമസംഹിതകൾക്ക് വിവിധ ഭാഷാശൈലിയുണ്ട്. ഇടയ്ക്ക് പല ഭാഗങ്ങളിലുമുള്ള ഗീതങ്ങളും കീർത്തനങ്ങളും പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ ഭാഗങ്ങൾ എന്നതിനേക്കാളുപരി പിന്നീടു ചേർക്കപ്പെട്ടവയാണെന്ന പ്രതീതിയാണ് വായനക്കാരിലുളവാക്കുക.

സൃഷ്ടിയെ സംബന്ധിച്ച് വ്യത്യസ്ത രീതിയിലുള്ള രണ്ടു വിവരണങ്ങളോടെയാണ് ഉൽപ്പത്തി പുസ്തകം തുടങ്ങുന്നതുതന്നെ (1:1-2:4a; 2:4b-25). പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിൽ ഒരേ സംഭവംതന്നെ ആദ്യത്തേതിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി - അർത്ഥത്തിലും ശൈലിയിലും - രണ്ടാമതൊരിക്കൽകൂടി രേഖപ്പെടുത്തിക്കാണുന്നു. ഇതിന് ഡബ്ലറ്റ് (doublet) എന്നാണ് പറയുക. ഇത്തരം ഡബ്ലറ്റുകൾ അഥവാ ആവർത്തനങ്ങൾ പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിലുടനീളം കാണാനുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിന് പിതാക്കന്മാരുടെ ചരിത്രത്തിൽ അബ്രാഹത്തിന്റെ ഭാര്യയുടെ ദാസി ഹാഗാറിന്റെ പലായനം (ഉൽ. 16; 21:8-21), ദൈവവും അബ്രാഹവും തമ്മിലുള്ള ഉടമ്പടി (ഉൽ. 15; 17), ഇസഹാക്കിന്റെ ജനനത്തെക്കുറിച്ച് അരുളപ്പാട് (ഉൽ. 17:15-22 18:6-15), യാക്കോബിനെ ഇസഹാക്ക് അനുഗ്രഹിക്കുന്നത് (ഉൽ. 27; 28:1-4), യാക്കോബ് ബേഥേലിൽ ഒരു സ്തംഭം (കല്ലുകൊണ്ടുള്ള ബലിപീഠം) സ്ഥാപിക്കുന്നത് (ഉൽ. 28:18-19;

35:14-15) എന്നിവയെല്ലാം രണ്ടു തരത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പുറപ്പാട് പുസ്തകത്തിൽ മോശയെ ദൈവം വിളിക്കുന്ന സംഭവം (പുറ 3:1-6:1; 6:2-7:13) മറ്റൊരുദാഹരണമാണ്.

മറ്റു ചിലപ്പോൾ ഒരേ സംഭവം രണ്ടു പുസ്തകങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെടുന്നു. മരുഭൂമിയിൽവച്ച് ഇസ്രായേൽ ജനം മന്നായും കാടപ്പക്ഷിയുടെ മാംസവും ഭക്ഷിച്ച ചരിത്രം പുറ. 16ലും സംഖ്യ 11:4-35ലും, മോശ പാറയിൽ വടികൊണ്ടടിച്ച് ദാഹജലം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നത് പുറ 17 1-7ലും സംഖ്യ 20:1-13ലും, പത്തു പ്രമാണങ്ങൾ പുറ 20:2-17ലും നിയ 5:6-21ലും ആശയഭംഗം കൂടാതെ, എന്നാൽ ശൈലി വ്യത്യാസത്തോടെ വിവരിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്.

അബ്രാഹത്തിന്റെയും യാക്കോബിന്റെയും ചരിത്രത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമെന്ന നിലയ്ക്കാണ് ഇസഹാക്കിന്റെ ചരിത്രം അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ഇസഹാക്കിനെക്കുറിച്ചു മാത്രം സംസാരിക്കുന്ന ഉൽ. 26-ാം അദ്ധ്യായം അബ്രാഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രതിപാദനങ്ങളിൽ നിന്ന് (ഉൽ. 12:1-20;20) രൂപംകൊണ്ടതാണ്.

ആവർത്തന വിരസവും സങ്കീർണ്ണവും പരസ്പരം പൊരുത്തമില്ലാത്തതും വിശദീകരിക്കാനും വ്യാഖ്യാനിക്കാനും ബുദ്ധിമുട്ടുള്ളതുമാണ് ചില ആഖ്യാനങ്ങൾ. നോഹിന്റെ കാലത്തെ ജലപ്രളയ വിവരണത്തിൽ (ഉൽ. 6:5-8:22) പെട്ടകത്തിൽ കയറ്റിയ പക്ഷിമൃഗാദികളുടെ എണ്ണത്തിലും (ഉൽ. 6:19; 7:2, 8-9) ജലപ്രളയം നീണ്ടുനിന്ന ദിവസങ്ങളുടെ എണ്ണത്തിലും (ഉൽ. 7:12, 24, 8:6-14) ഏറ്റക്കുറച്ചിലുകളുണ്ട്. ഇതേ പൊരുത്തക്കേട് ജോസഫിനെ അടിമയായി വില്ക്കുന്ന സംഭവവിവരണത്തിലും കാണാം. സഹോദരന്മാർ ചേർന്ന് ജോസഫിനെ ഇസ്മായേല്യർക്കും അവർ പിന്നീട് അദ്ദേഹത്തെ ഒരു ഈജിപ്തുകാരനും വിറ്റുവെന്നാണ് ആദ്യം പറയുന്നത് (ഉൽ. 37:27, 28b; 39:1). പക്ഷേ, സഹോദരന്മാർ ജോസഫിനെ ഒരു പൊട്ടക്കിണറ്റിൽ എറിഞ്ഞുവെന്നും പിന്നീട് പൊക്കിയെടുത്ത് അതുവഴി വന്ന മിദിയാൻകാർക്കു വിറ്റുവെന്നും അവർ അവനെ ഈജിപ്തിലെ കാവൽപ്പടയുടെ നായകനായ പൊത്തിഫറിന് വിറ്റെന്നും ആണ് രണ്ടാമത്തെ ഭാഷ്യം (ഉൽ. 37:28a, 36). ഇവിടെയും മറ്റു ചില ഭാഗങ്ങളിലും

തുടർച്ചയായ, ക്രമാനുഗതമായ, ഒരു വിവരണത്തേക്കാളുപരി കുറെ സംഭവങ്ങൾ വെറുതെ കൂട്ടിച്ചേർത്തെഴുതിയെന്ന പ്രതീതിയാണ് പഞ്ച ഗ്രന്ഥം ജനിപ്പിക്കുന്നത്.

ശൈലിയിലും ഘടനയിലും മാത്രമല്ല, ചില പദങ്ങളുടെ പ്രയോ ഗത്തിലും വ്യത്യാസങ്ങൾ കാണാനുണ്ട്. ദൈവത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന പദം ഇതിന് ഏറ്റവും നല്ല ഉദാഹരണമാണ്. 'ഉൽപത്തി'യുടെ ആരം ഭത്തിൽ സൃഷ്ടിയുടെ ആദ്യവിവരണത്തിൽ 'ദൈവം' (എലോഹിം - Elohim)എന്നും, രണ്ടാമത്തെ വിവരണത്തിൽ 'കർത്താവായ ദൈവം' (യാഹ്‌വേ എലോഹിം - Yahweh Elohim) എന്നുമാണ് ഉപ യോഗിക്കുന്നത്. ഉൽപ്പത്തി 4-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ 'കർത്താവ്' (യാഹ്‌വേ - Yahweh) എന്നും 5-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ 'ദൈവം' (എ ലോഹിം - Elohim)എന്നും കാണുന്നു. ഇവിടെ മുതൽ പുറപ്പാടു പുസ്തകത്തിൽ ദൈവം തന്റെ പേരു സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതു വരെ ദൈവത്തിനു കൊടുക്കുന്ന പേര് മാറി മാറി വരുന്നു. 'യാഹ്‌വേ' എന്നാണ് ദൈവത്തിന്റെ പേരെന്ന് ആദ്യം അറിഞ്ഞത് (പുറ. 3:13-15; 6:2-3) മോശയാണ്. പൂർവ്വ പിതാക്കന്മാരുടെ കാലത്തും അതിനു മുമ്പും ദൈവം 'യാഹ്‌വേ' എന്ന പേരിലാണ് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത് എന്ന വസ്തുതയ്ക്ക് കടകവിരുദ്ധമാണ് ഈ പ്രസ്താവം (ഉൽ. 15:2, 7, 8; 16:2; 28:13; 4:1, 26).

പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിൽ മറ്റനേകം പൊരുത്തക്കേടുകളുണ്ട്. ഉൽ 28:19 പ്രകാരം യാക്കോബ് പദ്ദാൻ ആരാമിലേക്കു പോകുന്നതിനു മുൻപാണ് ലുസ് എന്ന സ്ഥലത്തിന് ബേഥേൽ എന്നു പേരുകൊടുത്തത്. എന്നാൽ ഉൽ. 35:14-15ൽ പറയുന്നത് അനേക വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം, യാക്കോബ് പദ്ദാൻ ആരാമിൽനിന്നു തിരുച്ചുവന്നപ്പോഴാണ് ഈ പേരു മാറ്റം നടന്നതെന്നാണ്. ഉൽ. 32:28 പ്രകാരം, യാക്കോബിന് ഇസ്രാ യേൽ എന്നു പേരു ലഭിച്ചത് പെനുവേൽ എന്ന സ്ഥലത്തുവെച്ചാണ്. എന്നാൽ ആ സംഭവം നടന്നത് ബേഥേലിൽ വെച്ചാണെന്ന് ഉൽ. 35:10ൽ പറയുന്നു. അബ്രാഹവും അബിമെലേക്കും ഉൾപ്പെട്ട ഒരു സംഭവം അനുസ്മരിക്കുന്ന പേരാണ് ബേർഷബാ (ശപഥത്തിന്റെ കിണർ) എന്ന് ഉൽ 21:31ലും, ഇസഹാക്കും അബിമെലേക്കും ഉൾപ്പെട്ട ഒരു സംഭവ ത്തോടു ബന്ധപ്പെട്ടതാണ് ഈ പേര് എന്ന് ഉൽ. 26:34ലും കാണുന്നു.

നിയമങ്ങൾക്കും അചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കും കാലാനുസൃതമായ മാറ്റവും പുരോഗതിയും ഉണ്ടാകുന്നത് പഞ്ചഗ്രന്ഥം വായിക്കുമ്പോൾ വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കാം. ഉദാഹരണത്തിന്, ഇസ്രായേലിലെ തിരുനാളുകളെ സംബന്ധിക്കുന്ന നിയമങ്ങൾക്ക് മാറിവരുന്ന സാമൂഹ്യവും മതപരവുമായ സാഹചര്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തിയിട്ടുണ്ട് (പുറ 3:14-19; 34:18, 22-26; ലേവ്യ 23; സംഖ്യ 28:1-30:1, നിയ 16:1-7).

മറ്റനേകം വ്യത്യാസങ്ങളും ആവർത്തനങ്ങളും കാലത്തിന് അനുരൂപമല്ലാത്ത പ്രതിപാദനങ്ങളും, പേരുകൾക്കും ആചാരങ്ങൾക്കും പരസ്പര വിരുദ്ധമായ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും പഞ്ചഗ്രന്ഥം ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വായിച്ചാൽ കണ്ടെത്താൻ കഴിയും. പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിൽ രചനാപരമായി പൊരുത്തമില്ലാത്ത ചരിത്രവും സംഭവങ്ങളും കൂടിക്കുഴഞ്ഞു കിടക്കുന്നതിന്റെ കാരണങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടത് ഒരാവശ്യമാണ്. വിവിധ സ്ഥലങ്ങളിലും കാലങ്ങളിലും ജീവിതാവസ്ഥകളിലും സാഹചര്യങ്ങളിലും നിന്നുയിർക്കൊണ്ട പാരമ്പര്യങ്ങളും മറ്റനേകം ഘടകങ്ങളും പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രചനയിൽ കാര്യമായ പങ്കുവരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് വ്യക്തമായ തെളിവുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നമുക്കു മനസ്സിലാകുന്നു. പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രചനയ്ക്കു പിന്നിൽ മോശയുടെ ശക്തമായ സ്വാധീനമുണ്ടെന്ന് അംഗീകരിക്കാമെങ്കിലും, ഒരേയൊരു വ്യക്തി തനിച്ചെഴുതിയ ഗ്രന്ഥമാണ് അതെന്നു സമ്മതിക്കുക സാധ്യമല്ല.

പഞ്ചഗ്രന്ഥം - ഒരു ശാസ്ത്രീയ പഠനം

മേൽപ്പറഞ്ഞതുപോലുള്ള സൂക്ഷ്മമായ നിരീക്ഷണങ്ങളും പഠനങ്ങളും വിവിധ സിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കും സങ്കൽപ്പങ്ങൾക്കും രൂപം കൊടുത്തു. 17-ാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രചനാപരവും സാഹിത്യപരവുമായ ഐക്യത്തെക്കുറിച്ച് പണ്ഡിതന്മാർക്ക് ഭിന്നാഭിപ്രായം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഭിന്നാഭിപ്രായം ഉണ്ടായപ്പോഴൊക്കെ യഹൂദരും ക്രിസ്ത്യാനികളും ഒരുപോലെ പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രചനാപരമായ ഐക്യവും മോശയുടെ ഗ്രന്ഥകർത്തൃത്വവും ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു. ആദിമ സഭാപിതാക്കന്മാരും ദൈവ ശാസ്ത്രജ്ഞരും ഈ പ്രശ്നത്തിൽ ഒരു തരം യാഥാസ്ഥിതിക മനോഭാവമാണു സ്വീകരിച്ചത്.

പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രചനാപരമായ ഐക്യത്തെ ചോദ്യം ചെയ്തവരിൽ പ്രമുഖർ 17-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന സ്പിനോസ, (Spinoza - 1670), റിച്ചാർഡ് സൈമൺ (Richard Simon - 1678), ജോൺ ക്ലെരിക്കസ് (Clericus - 1685) എന്നിവരത്രെ. പൂർവ്വികരുടെ പാരമ്പര്യങ്ങളും പിന്നീടു നടത്തിയ സംസ്ക്കരണങ്ങളും തമ്മിൽ വേർതിരിച്ചെടുത്ത അവർ പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന് അതി സങ്കീർണ്ണമായ സാഹിത്യചരിത്രമാണുള്ളതെന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ചു. അവരുടെ ഈ നിലപാട് വിപ്ലവകരമാണെന്ന് അക്കാലത്ത് പലരും കരുതി. എന്നാൽ ഇന്ന് അവരുടെ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങൾ പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഏതു പഠനത്തിനും സ്വീകാര്യമായ ഒരടിസ്ഥാനമാണ്.

17-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ പണ്ഡിതരുടെ പഠനങ്ങളും ഉൾക്കാഴ്ചകളും അടിസ്ഥാനപരമായി സാധുവാണ്. പക്ഷേ, അവർ ഉപയോഗിച്ച ശാസ്ത്രീയ സമീപന രീതികൾ തികച്ചും അവികസിതവും അപര്യാപ്തവുമായിരുന്നു. സംഭവ വിവരണങ്ങളിലെ പൊരുത്തമില്ലായ്മയെക്കുറിച്ചുള്ള അവരുടെ നിരീക്ഷണങ്ങളും പഠനങ്ങളും വളരെ അവ്യക്തമായിരുന്നതുകൊണ്ട് തങ്ങളുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ തെളിയിക്കാനുള്ള ഒരു മൗലികതത്വം ആവിഷ്ക്കരിക്കാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. പൊരുത്തക്കേടുകളെങ്ങനെ ഉണ്ടായെന്നോ, അതിന്റെ കാരണങ്ങൾ എന്തെന്നോ വ്യക്തമായി പറയാനും അവർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. ഒരു മൗലികതത്വം കണ്ടുപിടിക്കാൻ 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിലും ശ്രമങ്ങൾ നടന്നു. ഉൽപ്പത്തിയുടെ ആദ്യ അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ 'യാഹ്‌വേ' 'എലോഹിം' എന്നീ ദൈവീകനാമങ്ങൾ മാറി മാറി ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത് ബി. വിറ്റർ (B. Witter - 1711) എന്ന പണ്ഡിതൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. അതിന്റെ ചുവടു പിടിച്ചുനീങ്ങിയ അദ്ദേഹത്തിന് സൃഷ്ടിയെക്കുറിച്ചുള്ള വ്യത്യസ്തമായ രണ്ടു വിവരണങ്ങൾ വേർതിരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. ചുരുങ്ങിയ കാലത്തിനുള്ളിൽത്തന്നെ ജെ. അസ്ട്രക്ക് (J. Astruc) ഈ തത്വം പഞ്ചഗ്രന്ഥം മുഴുവനിലേയ്ക്കും വ്യാപിപ്പിച്ചു. 'യാഹ്‌വേ' 'എലോഹിം' എന്ന രണ്ടു ദൈവീക നാമങ്ങളുടെ പ്രയോഗത്തിൽനിന്ന് പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രണ്ടു പ്രധാന പ്രഭവസ്ഥാനങ്ങൾ അദ്ദേഹം കണ്ടുപിടിച്ചു. ഈ പ്രഭവസ്ഥാനങ്ങളെ 'പാരമ്പര്യങ്ങൾ' എന്നാണു വിളിക്കുക. ഐക്കോൺ (Eichhorn - 1780-1783) ഈ

പാരമ്പര്യങ്ങൾക്ക് 'യാഹ്വിസ്റ്റ്', 'എലോഹിസ്റ്റ്' എന്നു പേരു നൽകി.

വിറ്റർ, അസ്ട്രക്ക്, ഐക്കോൺ എന്നിവരുടെ കാലശേഷം പഞ്ച ഗ്രന്ഥത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനങ്ങൾ ത്വരിത ഗതിയിൽ പുരോഗമിച്ചു. സാഹിത്യപരവും രചനാപരവുമായ പൊരുത്തങ്ങളും പൊരുത്തക്കേടുകളും കണ്ടുപിടിക്കാനും വിശകലനം ചെയ്യാനുംവേണ്ടി അതിസൂക്ഷ്മവും കണിശവുമായ മാനദണ്ഡങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടതോടെ മുൻപത്തെ അവ്യക്ത സിദ്ധാന്തങ്ങൾ പരിഷ്ക്കരിക്കപ്പെടുകയും വികസിക്കുകയും ചെയ്തു. മൂന്നു തരം സിദ്ധാന്തങ്ങൾ, അഥവാ സമീപനരീതികളാണ് ആവിർഭവിച്ചത്. ഇവ രേഖാസിദ്ധാന്തം (documentary hypothesis), ശകലസിദ്ധാന്തം (Fragment hypothesis) അനുപൂരക സിദ്ധാന്തം (Supplement hypothesis) എന്ന പേരുകളിൽ അറിയപ്പെടുന്നു.

ഒന്നിലധികം ആധാരരേഖകളും സാഹിത്യകൃതികളും പാരമ്പര്യങ്ങളും ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയാണ് പഞ്ചഗ്രന്ഥം എഴുതപ്പെട്ടതെന്ന കാഴ്ചപ്പാടാണ് രേഖാസിദ്ധാന്തം. ഈ സിദ്ധാന്തം അംഗീകരിക്കുന്നവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ സ്വതന്ത്രവും ക്രമാനുഗതവും യുക്തിയുക്തവും പൂർണ്ണവുമായ പല വിവരണങ്ങളാണ് പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. ഓരോരോ കാലത്ത് ഗ്രന്ഥം പകർത്തിയെഴുതുകയും പ്രസാധനം നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്തവർ പലപ്പോഴായി ഈ സ്വതന്ത്രവിവരണങ്ങളെ പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രധാനാംശവുമായി സമന്വയിപ്പിച്ചു.

സ്വതന്ത്രമായ അനേകം സാഹിത്യരചനകളുടെ ഭാഗങ്ങൾ വലിയ അടുക്കും ചിട്ടയുമില്ലാതെ കൂട്ടിച്ചേർത്തെഴുതപ്പെട്ടതാണ് പഞ്ചഗ്രന്ഥം എന്ന് ശകലസിദ്ധാന്തം പറയുന്നു. വിവിധതരത്തിലുള്ള നിയമസംഹിതകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഈ പഠനം രൂപപ്പെട്ടത്. ഈ നിയമസംഹിതകൾ തുടർച്ചയായിട്ടല്ല എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഇവ വെറുതേ അടുപ്പിച്ചടുപ്പിച്ച് എഴുതുക മാത്രമേ ചെയ്തിട്ടുള്ളുവെങ്കിലും പലതരം നിയമങ്ങളുടെ വളർച്ച മനസ്സിലാക്കാൻ ഈ സിദ്ധാന്തം സഹായിക്കുന്നു. പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിലെ വ്യക്തമായ തുടർച്ചയുള്ള സംഭവവിവരണങ്ങൾ അപഗ്രഥിക്കാനും പഠിക്കാനും ഈ സിദ്ധാന്തം സഹായ

കമല്ല.

പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന് ആദ്യകാലത്ത് ശക്തമായ ഒരു അടിസ്ഥാന രേഖ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, പിൽക്കാലത്ത് പല ഉറവിടങ്ങളിലും നിന്ന് ശേഖരിച്ച വിശദീകരണങ്ങളും മറ്റും കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ടുവെന്നു മാണ് അനുപൂരക സിദ്ധാന്തം അവകാശപ്പെടുന്നത്. മറ്റു രണ്ടു സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെയും വെറുമൊരു സംയോജിതരൂപമാണിത്.

ഈ മൂന്നു സിദ്ധാന്തങ്ങളെയും കുറിച്ച് ദീർഘനാൾ ചർച്ചകളും വാദപ്രതിവാദങ്ങളും നടന്നെങ്കിലും അവയിലൊന്നുപോലും പണ്ഡിതന്മാർ അതേപടി സ്വീകരിക്കുന്നില്ല. ഓരോ സിദ്ധാന്തവും മുറുകെ പിടിക്കുന്ന പണ്ഡിതന്മാർ തമ്മിലുള്ള കടുത്ത വിമർശനങ്ങളും വാദപ്രതിവാദങ്ങളും അവയിലെ ഓരോ അപര്യാപ്തതയും പുറത്തുകൊണ്ടുവരാൻ സഹായകമായി എന്നു മാത്രമല്ല, പൊതുവായ ഒരു തത്വം, ഒരടിസ്ഥാനം, ഉണ്ടാക്കാൻ സഹായിക്കുകയും ചെയ്തു. ആദ്യകാലങ്ങളിലേതിൽനിന്ന് കുറെക്കൂടി പരിഷ്ക്കരിക്കപ്പെട്ട രേഖാസിദ്ധാന്തമാണ് ഇന്ന് മിക്ക പഴയ നിയമപണ്ഡിതന്മാരും അംഗീകരിക്കുന്നത്.

പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആധുനികവും ശാസ്ത്രീയവുമായ പഠനങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ രേഖാസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ ചരിത്രം അറിയേണ്ടതുണ്ട്. പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ വിവിധ ഘട്ടങ്ങളും ഘടകങ്ങളും വേർതിരിക്കാനുള്ള ആദ്യശ്രമം 'എലോഹിസ്റ്റ്' പാരമ്പര്യത്തിൽത്തന്നെ രണ്ടു വ്യത്യസ്ത പാരമ്പര്യങ്ങൾ ഉള്ളതായി തെളിയിച്ചു. അവയിലൊന്നിന് 'എലോഹിസ്റ്റ്' എന്നുതന്നെ പേരുകൊടുത്തു. രണ്ടാമത്തേത് 'പുരോഹിത' (Priestly) പാരമ്പര്യം എന്നാണറിയപ്പെടുന്നത്. ആദ്യം കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഏറ്റവും പുരാതനമായ അടിസ്ഥാനം അഥവാ സൂക്ഷ്മതന്തു അതാണെന്നു കരുതിയിരുന്നു. അതുവരെ കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ട മൂന്ന് പാരമ്പര്യങ്ങളും - പുരോഹിത, എലോഹിസ്റ്റ്, യാഹ്‌വിസ്റ്റ് (P.E.J.) കൂട്ടിയിണക്കി പഞ്ചഗ്രന്ഥം രചിക്കപ്പെട്ടുവെന്ന നിഗമനത്തിലാണ് പണ്ഡിതന്മാർ എത്തിയത്. 'നിയമാവർത്തനം' (Deuteronomy) എന്ന പേരിൽ സ്വതന്ത്രമായ ഒരു രചനകൂടി കണ്ടുപിടിച്ചതോടെ പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിനു പിന്നി

ലുള്ള പാരമ്പര്യങ്ങൾ നാലായി. പുരോഹിത പാരമ്പര്യം (P), എലോഹിസ്റ്റ് (E), യാഹ്‌വിസ്റ്റ് (J), നിയമാവർത്തനം (D) എന്നീ ക്രമത്തിലാണെഴുതേണ്ടതെന്നും നിശ്ചയിച്ചു.

19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തിൽ കെ. എച്ച്. ഗ്രാഫ് (K. H. Graf), ജെ. വെൽഹൗസൻ (J. Welhausen) എന്നിവർ ഈ നാലു പാരമ്പര്യങ്ങളെയും കാലാനുക്രമമായി പുനഃക്രമീകരിച്ചത് ഈ സമീപനങ്ങൾക്ക് നിർണ്ണായകമായ പ്രേരകശക്തി മാറി. J, E, D, P എന്ന ക്രമമാണ് അവർ നിർദ്ദേശിച്ചത്. ഇന്ന് മിക്ക ബൈബിൾ പണ്ഡിതന്മാരും അംഗീകരിക്കുന്ന ക്രമം ഇതാണ്. ഏറ്റവും പുര്താനമായ പാരമ്പര്യമെന്ന നിലയ്ക്ക് J ബി. സി. 10-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനമോ 9-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യമോ എഴുതിയതാണെന്ന് കരുതപ്പെടുന്നു. ബി. സി. 8-ാം നൂറ്റാണ്ടിലാണ് E എഴുതപ്പെട്ടത്. ബി. സി. 7-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ സംഭാവനയാണ് D. ഏറ്റവും പുരാതനമെന്ന് ഒരു കാലത്തു കരുതപ്പെട്ടിരുന്ന P ആണ് ഏറ്റവും ആധുനികമായ പാരമ്പര്യം എന്ന് ഇന്നു നാം മനസ്സിലാക്കുന്നു. ബി. സി. 6ഉം 5ഉം നൂറ്റാണ്ടുകളിലാണ് P എഴുതപ്പെട്ടത്.

ഓരോ പാരമ്പര്യത്തിലുമുള്ള വ്യത്യസ്തതലങ്ങൾ (strands) വേർതിരിച്ചെടുത്ത് J E D P സിദ്ധാന്തം ഒന്നു പരിഷ്ക്കരിക്കാൻ പലരും ശ്രമിച്ചു. തൽഫലമായി ഈ പാരമ്പര്യങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെ ഒരേയൊരു വ്യക്തിയുടെ രചനയല്ലെന്നും അതിനു പിന്നിൽ ഒന്നിലധികം വ്യക്തികളോ, സംഘങ്ങൾതന്നെയോ ഉണ്ടായിരിക്കാമെന്നും മനസ്സിലായി.

പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിലെ പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ അപഗ്രഥനത്തിന് അടിസ്ഥാനപരമായ രണ്ടു ഘട്ടങ്ങളാണുള്ളത്. വിവിരണങ്ങളിലെ പരസ്പരം ചേർച്ചയില്ലാത്ത ഘടകങ്ങളെയും ആവർത്തനങ്ങളെയും അപഗ്രഥിച്ചു വേർതിരിച്ച് പ്രധാനവും ശുദ്ധവും സ്വതന്ത്രവുമായ മൂലഘടകം ഏതെന്നു നിർണ്ണയിക്കുന്നതാണ് ആദ്യഘട്ടം. പദപ്രയോഗങ്ങൾ, രചനാശൈലി, ചരിത്രപശ്ചാത്തലം, ദൈവശാസ്ത്രപരമായ ധാരണകൾ എന്നിവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഈ മൂലഘടകങ്ങളെ പുനഃക്രമീകരിക്കുന്നതാണ് രണ്ടാം ഘട്ടം. അതിസങ്കീർണ്ണമായ പ്രക്രിയയാണിത്. തന്മൂലം അപൂർവ്വം ചില വാക്യങ്ങളും ചെറിയ ഖണ്ഡിക

കളും ഏതു പാരമ്പര്യത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതാണെന്ന് കണിശമായി നിർണ്ണയിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല.

നാലു പാരമ്പര്യങ്ങളെയും സ്വതന്ത്രമായ, തുടർച്ചയായുള്ള വിവരണങ്ങളായി പുനഃക്രമീകരിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ ഒരു പരിധിവരയേ വിജയിച്ചുള്ളൂ. ഓരോരുത്തരും മാറി മാറി പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിലെ നാലു പാരമ്പര്യങ്ങളെയും കൂട്ടിച്ചേർത്തു കൂടുതൽ ഉയർന്ന നിലവാരമുള്ള ഒരു സംയോജനത്തിനു ശ്രമിച്ചപ്പോൾ തീരെ അപ്രധാനമല്ലാത്ത പല ഘടകങ്ങളും വിട്ടുകളഞ്ഞതുകൊണ്ടാണ് അങ്ങനെ സംഭവിച്ചത്. ഒരു വാക്യമോ, വിവരണങ്ങളുടെ ഏതെങ്കിലുമൊരു ഭാഗമോ ഇപ്രകാരം വിട്ടു കളഞ്ഞിരിക്കാം. ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഒരു പാരമ്പര്യം അടിസ്ഥാനമായി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് മറ്റൊരു പാരമ്പര്യത്തിലെ വസ്തുതകൾ കൂച്ചിട്ടേർത്ത് അർത്ഥം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. പലപ്പോഴും, ഇന്നു നമുക്ക് വേർതിരിക്കാൻ സാധ്യമല്ലാത്ത വിധത്തിൽ, ആ പാരമ്പര്യങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള ഭാഗങ്ങൾ വളരെ ഭംഗിയായി കൂട്ടിച്ചേർത്തിട്ടുള്ളതായി കാണാം. പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിലെ അനേകം ആവർത്തനങ്ങൾ (doublets) ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാക്കുന്നു – ഓരോ പാരമ്പര്യത്തിന്റെയും മൗലികത്വം എപ്പോഴും മാനിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.

പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനം പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ അപഗ്രഥനത്തിലും നിരൂപണത്തിലും മാത്രം ഒതുക്കി നിർത്താൻ വയ്യാ. ആധുനിക ശാസ്ത്രീയാന്വേഷണങ്ങൾ മറ്റു പല വഴിക്കും തിരിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

എച്ച്. ഗുങ്കലിന്റെ (H. Gunkel) ചുവടു പിടിച്ച് ചില പണ്ഡിതന്മാർ ഓരോ പാരമ്പര്യത്തിലും അന്തർലീനമായ വ്യത്യസ്തസാഹിത്യഘടകങ്ങളെക്കുറിച്ചു പഠിച്ചു തുടങ്ങി. ഇവയൊക്കെ എഴുതപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പുള്ള അവസ്ഥ എന്തെന്നു കണ്ടുപിടിക്കുകയായിരുന്നു അവരുടെ ലക്ഷ്യം. വാചികപാരമ്പര്യങ്ങളുടെ വളർച്ചയും വികാസവും അന്നത്തെ ജനങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിൽ അവയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന സ്വാധീനവും അവർ പഠനത്തിനു വിധേയമാക്കി. മുഖ്യരചയിതാക്കളിലേക്കും അവരുടെ വ്യക്തിത്വത്തിലേക്കും തിരിയുന്നതിനേക്കാളുപരി ഓരോ വിവരണത്തിന്റേയും അദ്വിതീയതയിലാണ് അവർ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചത്. അങ്ങനെ ജനഹൃദയങ്ങളിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ നേടിയ

പാരമ്പര്യങ്ങൾ പരിരക്ഷിക്കാനും ക്രോഡീകരിക്കാനുംവേണ്ടി എഴുതപ്പെട്ട രേഖകളാണ് ഈ നാലു പാരമ്പര്യങ്ങളും എന്ന് അവർ മനസ്സിലാക്കി.

മാർട്ടിൻ നോത്തും (Martin Noth) കൂട്ടരും നീങ്ങിയതു മറ്റൊരു വഴിക്കാണ്. പാരമ്പര്യങ്ങളും കാലഗതിയ്ക്കനുസരിച്ച് അവയ്ക്കു സംഭവിക്കുന്ന പരിണാമങ്ങളുമാണ് ഇക്കൂട്ടർ പഠനവിധേയമാക്കിയത്. ലളിതമായ ഏകാത്മക പ്രമേയങ്ങളും വ്യാമിശ്രമായ പ്രമേയങ്ങളും പടിപടിയായി വികാസം പ്രാപിക്കുന്നത് അവർ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം പഠിച്ചു. വികാസപരിണാമത്തിന്റെ കാലനിർണ്ണയം ചെയ്യുകയും, ഈ പരിണാമപ്രക്രിയയെ സഹായിക്കുകയും സ്വാധീനിക്കുകയും ചെയ്ത ശക്തികൾ ഏവയെന്നു കണ്ടുപിടിക്കുകയും ആയിരുന്നു അവരുടെ ലക്ഷ്യം.

മേല്പറഞ്ഞ സമീപനങ്ങളെല്ലാം ഒരു പരിധിവരെ ശരിയാണെങ്കിലും അവയെല്ലാം പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തെ അനേകം ചെറുഘടകങ്ങളായി ചിതറിക്കുന്നുവെന്നാണ് സമകാലീനരായ പല പണ്ഡിതരുടേയും അഭിപ്രായം. പൂർണ്ണത പ്രാപിച്ച ഒരു കൃതിയുടെ സാഹിത്യമൂല്യവും സ്വഭാവവും നഷ്ടപ്പെടുത്താനേ ഇത്തരം വിഭജനങ്ങൾ ഉപകരിക്കൂ. അതിനാൽ, നിയതമായ മൂലഗ്രന്ഥത്തിൽ മാത്രം ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചുകൊണ്ട്, അവസാനത്തെ ആഖ്യാതാവ് അവതരിപ്പിക്കുന്ന ദൈവശാസ്ത്രം പഠിക്കാനാണ് ഇന്ന് അധികവും ശ്രമിക്കുന്നത്.

മറ്റുപല ശാസ്ത്രീയാന്വേഷണങ്ങളും പരീക്ഷണങ്ങളും പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പഠനത്തെ സഹായിക്കുന്നുണ്ട്. ബൈബിൾ ഭാഗങ്ങളിലെ ചരിത്രം അപഗ്രഥിച്ച്, ഇസ്രായേൽ ചരിത്രത്തിൽ ബൈബിൾ ചെലുത്തിയ സ്വാധീനമെന്തെന്ന് അറിയാനുള്ള ശ്രമം നടത്തുന്നു ചരിത്രവിമർശനം (historical criticism). അങ്ങനെ കണ്ടുപിടിക്കുന്ന വസ്തുതകൾ മറ്റു ചരിത്രാന്വേഷണങ്ങളുടെ ഫലങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തുന്നു. പുരാവസ്തു ഗവേഷണങ്ങൾ ഈ ചരിത്രപഠനങ്ങളെ ത്വരിതപ്പെടുത്തി. ബൈബിൾകാലഘട്ടത്തിലെ പല പട്ടണങ്ങളുടെയും ബൈബിൾചരിത്രവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ചില അവശിഷ്ടങ്ങളുടെയും കണ്ടുപിടുത്തം ബൈബിൾ ഭാഗങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിന് പുതിയ

മാനങ്ങൾ നൽകി. പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രചനയെ വളരെയേറെ സ്വാധീനിച്ച മദ്ധ്യ പൂർവ്വദേശത്തെ ഭാഷകളുടെയും സാഹിത്യശാഖകളുടെയും പഠനം ഇന്നും തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഗവേഷണ - പഠനങ്ങളിൽ പല സമീപനങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും അവയൊന്നും പരസ്പര നിഷേധങ്ങളല്ല; അവ പരസ്പരം പൂരകങ്ങളായി വർത്തിച്ചു കൊണ്ട് കൂടുതൽ സങ്കീർണ്ണങ്ങളായ പഠനങ്ങൾക്കു വഴിതെളിക്കുന്നു.

വളരെ എളിയ തോതിലാണ് പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പഠനം ആരംഭിച്ചത്. ആകസ്മികമായി കണ്ടെത്തിയ ചില വസ്തുതകളിൽ നിന്നായിരുന്നു തുടക്കം. അവയുടെ അപഗ്രഥനത്തിനായി ആദ്യകാലത്ത് തത്വങ്ങൾക്കും സിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കും രൂപം നൽകി. പിന്നീട് അവ വളരെ വിപുലവും സങ്കീർണ്ണവുമായ ശാസ്ത്രീയ പഠനമായി വളർന്നു. പല പ്രശ്നങ്ങൾക്കും ഉത്തരം കണ്ടെത്തി, ഇനിയും പലതിനും ഉത്തരം കണ്ടെത്താനുമുണ്ട്. പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെയും പ്രസക്തിയെയും കുറിച്ചുള്ള അവബോധവും പഠനരീതികളുടെ പുരോഗമനവും കൂടുതൽ പഠനങ്ങൾ നടത്താൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു.

അദ്ധ്യായം – മൂന്ന്

പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിലെ പാരമ്പര്യങ്ങൾ

J, E, D, P - എന്ന നാല് പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ യാന്ത്രികമായൊരു സംയോജനമല്ല പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രചനയിൽ നാം കാണുന്നത്. J-E പാരമ്പര്യങ്ങളാണ് ആദ്യം സംയോജിപ്പിക്കപ്പെട്ടത്. പരസ്പരം വേർതിരിക്കാൻ പലപ്പോഴും ബുദ്ധിമുട്ടുളവാക്കുന്ന തരത്തിലായിരുന്നു ഈ സംയോജനം. പിന്നീട് സംയോജിക്കപ്പെട്ടത് D പാരമ്പര്യമാണ്. ഏറ്റവും അവസാനമാണ് P പാരമ്പര്യം J-E-D സമന്വയത്തോട് ചേർക്കപ്പെട്ടത്.

നാലു മുഖ്യ പാരമ്പര്യങ്ങളായി പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തെ വിഭജിക്കുമ്പോൾ സങ്കീർണ്ണമായൊരു പ്രശ്നത്തെ ലളിതമാക്കുക മാത്രമാണ് നാം ചെയ്യുന്നതെന്നു മറന്നുകൂടാ. പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ വളർച്ചയെ നിയന്ത്രിച്ച ചരിത്രപ്രക്രിയ നമ്മുടെ ഓർമ്മയിലുണ്ടാവണം. നിയമാവർത്തന - പുരോഹിത പാരമ്പര്യങ്ങളെ D, P എന്ന പേരിൽ വിഭജിച്ച് മാറ്റുമ്പോൾ അവയുടെ രചനയിലുണ്ടായ ഘട്ടം ഘട്ടമായ വളർച്ചയുടെ ചരിത്രം നാം അവഗണിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ചിലപ്പോൾ വളരെ പുരാതനമായ ഒരു രചന പിൽക്കാലത്ത് കൂറെക്കൂടി പുതിയൊരു രചനയിൽ അർത്ഥഭംഗം വരാതെ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ അങ്ങനെ കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ട ഭാഗത്തിന് അതിന്റേതായ പ്രാധാന്യം നാം കൊടുക്കാറില്ല, പ്രസ്തുത ഭാഗത്തിന്റെ ഒരംശമെന്ന നിലയിൽ മാത്രമേ പരിഗണിക്കാറുള്ളു. നാല് പാരമ്പര്യങ്ങളുടേയും സംയോജനം നടത്തിയവരും ഗ്രന്ഥകാരന്മാരായിരുന്നു. തന്മൂലം, വെറും യാന്ത്രികമായൊരു സംയോജനമായി അവരുടെ രചനയെ പരിഗണിക്കാൻ പാടില്ല.

കെട്ടു പിണഞ്ഞു കിടക്കുന്ന ഈ നാലു പാരമ്പര്യങ്ങളെയും തമ്മിൽ വേർതിരിക്കുമ്പോൾ രചയിതാക്കളുടെയും (writers) ആഖ്യാതാക്കളുടെയും (redactors) ദൈവശാസ്ത്രപരമായ ഉദ്ദേശലക്ഷ്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കുന്നു.

പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ വേർതിതിരിച്ചുള്ള ഒരു പട്ടിക താഴെ കൊടുക്കുന്നു. ചില ഭാഗങ്ങളിൽ ഒന്നിലധികം പാരമ്പര്യങ്ങളിൽനിന്നുള്ള

പല അംശങ്ങളും കാണാനുണ്ടെങ്കിലും, അവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിന് പ്രാമുഖ്യമുണ്ടായിരിക്കും. അതിൽ പ്രാമുഖ്യമുള്ള പാരമ്പര്യമാണ് പട്ടികയിൽ കൊടുക്കുന്നത്. ചില വിവരണങ്ങളിൽ തുല്യപ്രാധാന്യ മുള്ള രണ്ടു പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ സംയോജനം കാണുന്നുണ്ട്. അത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ രണ്ടു പാരമ്പര്യങ്ങളും പട്ടികയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയി ട്ടുണ്ട്. തിരിച്ചറിയാൻ വേണ്ടി ആ ഭാഗങ്ങൾക്ക് അടിവര ഇട്ടിരിക്കു ന്നത് ശ്രദ്ധിക്കുക. 'ആദിചരിത്രം', 'പിതാക്കന്മാരുടെ ചരിത്രം', 'ഇസ്രായേൽ ചരിത്രം' എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു ഭാഗങ്ങളായി ഈ പട്ടിക തരം തിരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

I. ആദി ചരിത്രം

	J	E	D	P
ആരംഭം				**ഉൽപ്പത്തി**
സൃഷ്ടി				1:1-2:4a
സൃഷ്ടി	2:4b-25			
മനുഷ്യന്റെ പതനം	3:1-24			
കായേനും ആബേലും	4:1-16			
കായേന്റെയും സേത്തിന്റേയും സന്തതികൾ	4:17-26			
ആദത്തിന്റെ സന്തതികൾ				5:1-32
ദൈവപുത്രന്മാർ	6:1-4			
ജലപ്രളയം				
മനുഷ്യന്റെ ദുഷ്ടത	6:5-8			
നോഹയും ജലപ്രളയവും				6:9-22
നോഹയും ജലപ്രളയവും	<u>7:1-8:19</u>			<u>7:1-8:19</u>
നോഹയും ജലപ്രളയവും	8:20-22			
പുതിയ വ്യവസ്ഥിതി				
നോഹയുമായി ഉടമ്പടി				9:1-17
നോഹയും പുത്രന്മാരും	9:18-29			
ജനതകളുടെ ഉൽഭവം	<u>10:1-32</u>			<u>10:1-32</u>
ബാബേൽ ഗോപുരം	11:1-9			
ഷേമിന്റെ സന്തതികൾ				11:10-27

	J	E	D	P
തേരായുടെ സന്തതികൾ	11:28-32			
തേരായുടെ സന്തതികൾ	11:31-32			
II. പിതാക്കന്മാരുടെ ചരിത്രം				
അബ്രഹാമിന്റെ കഥ				
ആദ്യകാല ചരിത്രം	12:1-13:18			
പൗരസ്ത്യ രാജാക്കന്മാർ				14:1-16
മെൽക്കിസെദേക്ക്				14:17-24
അബ്രാഹവുമായി ഉടമ്പടി	15:1-21	15:1-21		
ഇസ്മായേലിന്റെ ജനനം	16:1-16			
പരിച്ഛേദനം				17:1-27
മാമ്രേയിലെ സന്ദർശകർ	18:1-15			
സോദോം ഗൊമോറാ	18:16-19:38			
അബ്രാഹവും സാറായും		20:1-18		
ഇസഹാക്കിന്റെ ജനനം	21:1-7			21:1-7
ഹാഗാറും ഇസ്മായേലും		21:8-34		
അബ്രാഹത്തിന്റെ ബലി		22:1-19		
നാഹോറിന്റെ സന്തതികൾ	22:20-24			
മക്പേലായിലെ ശവകുടീരം				23:1-20
ഇസഹാക്കും റബേക്കായും	24:1-67			
അബ്രാഹത്തിന്റെ ചരിത്രം അവസാനിക്കുന്നു	25:1-18			25:1-18

	J	E	D	P
ഇസഹാക്കിന്റെ ചരിത്രം				
ഏസാവും യാക്കോബും	25:19-34			
ഇസഹാക്കും അബിമെലേക്കും	26:1-35			
യാക്കോബിന്റെ ചരിത്രം				
ഇസഹാക്കിന്റെ അനുഗ്രഹം	27:1-45			
യാക്കോബ് ലാബാന്റെ അടുത്തേയ്ക്ക്				27:46-28:5
ഏസാവിന് മറ്റൊരു ഭാര്യ				28:6-9
യാക്കോബിന്റെ സ്വപ്നം		28:10-22		
യാക്കോബ് ലാബാന്റെ വീട്ടിൽ	29:1-14			
യാക്കോബിന്റെ വിവാഹം		29:15-30		
കുടുംബവും സ്വത്തും	29:31-30:43			
യാക്കോബ് ഒളിച്ചോടുന്നു		31:1-21		
ലാബാൻ പിൻതുടരുന്നു		31:22-42		
യാക്കോബും ലാബാനും തമ്മിൽ ഉടമ്പടി	<u>31:43-32:3</u>	<u>31:43-32:3</u>		
ഏസാവിനെ സ്വീകരിക്കാൻ ഒരുക്കം	32:4-14a			
ഏസാവിനെ സ്വീകരിക്കാൻ ഒരുക്കം		32:14b-22		
യാക്കോബിന്റെ മല്പിടുത്തം	32:23-33			
ഏസാവിനെ കണ്ടുമുട്ടുന്നു	33:1-11			
ഷെക്കേമിലേയ്ക്കു തിരിക്കുന്നു	33:12-20			
ദീനായുടെ കഥ	<u>34:1-31</u>	<u>34:1-31</u>		

	J	E	D	P
യാക്കോബ് ബേഥേലിൽ		35:1-8		
യാക്കോബ് ബേഥേലിൽ				35:9-15
റാഹേലിന്റെ മരണം		35:16-20		
റൂബന്റെ തെറ്റ്	35:21-22			
ഇസഹാക്കിന്റെ മരണം				35:23-29
ഏസാവിന്റെ കുടുംബം				36:1-37, 1
ജോസഫിന്റെ ചരിത്രം				
ജോസഫും സഹോദരന്മാരും	37:2-36	37:2-36		
യൂദായും താമാറും	38:1-30			
ഈജിപ്തിൽ അധികാരി	39:1-23			
ഈജിപ്തിൽ അധികാരി		40:1-41:57		
ഈജിപ്തിലെ പുനഃസ്സമാഗമം		42:1-38		
ഈജിപ്തിലെ പുനഃസ്സമാഗമം	43:1-44:34			
സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു	45:1-28	45:1-28		
യാക്കോബിന്റെ മക്കൾ ഈജിപ്തിലേക്ക്	46:1-7	46:1-7		
യാക്കോബിന്റെ കുടുംബം				46:8-27
യാക്കോബിന്റെ മക്കൾ ഈജിപ്തിൽ	46:28-47:4			
യാക്കോബിന്റെ കുടുംബം ഈജിപ്തിൽ				47:5-12
ജോസഫിന്റെ കാർഷികം നയം	47:13-26			
യാക്കോബിന്റെ അന്ത്യാഭിലാഷം	47:27-31			

	J	E	D	P
യാക്കോബും ജോസഫിന്റെ മക്കളും	48:1-22	48:1-22		
യാക്കോബിന്റെ അനുഗ്രഹം	49:1-28			
യാക്കോബിന്റെ മരണം				49:29-32
ജോസഫിന്റെ അന്ത്യനാളുകൾ	50:1-26	50:1-26		
III. ഇസ്രായേലിന്റെ ചരിത്രം				
മോശയുടെ ചരിത്രം				**പുറപ്പാട്**
ഇസ്രായേൽജനം ഈജിപ്തിൽ				
അഭിവൃദ്ധി				1:1-5
പീഡനങ്ങൾ	1:6-14			
പീഡനങ്ങൾ		1:15-22		
മോശയുടെ ജനനം	2:1-10	2:1-10		
മോശ ഒളിച്ചോടുന്നു	2:11-22			
മോശയുടെ ദൈവവിളി	2:23-4:31	2:23-4:31		
മോശ ഫറവോയുടെ മുമ്പിൽ		5:1-4		
കഷ്തകൾ വർദ്ധിക്കുന്നു	5:5-6:1			
മോശയുടെ ദൈവവിളി				6:2-7:7
മാന്ത്രികരുമായി മത്സരം				7:8-13
ഈജിപ്തിലെ മഹാമാരികൾ	7:14-10:29			
ആദ്യജാതരുടെ മരണം	11:1-10			

	J	E	D	P
പുറപ്പാട്				
പെസഹാ				12:1-13:16
ചെങ്കടൽ കടക്കുന്നു	13:17-14:31	13:17-14:31		13:17-14:31
മോശയുടെ കീർത്തനം	15:1-21			
മാറായിലെ ജലം	15:22-27			
മന്നായും കാടപ്പക്ഷിയും				16:1-36
പാറയിൽനിന്നു ജലം	17:1-7			
അമലേക്യരുമായി യുദ്ധം		17:8-16		
ജെത്രോ		18:1-27		
സീനായിലെ സംഭവങ്ങൾ				
ഉടമ്പടിക്ക് ഒരുങ്ങുന്നു	19:1-25	19:1-25		
പത്തു പ്രമാണങ്ങൾ		20:1-21		
ഉടമ്പടി പുസ്തകം		20:22-23:33		
ഉടമ്പടി ഉറപ്പിക്കുന്നു	24:1-2			
ഉടമ്പടി ഉറപ്പിക്കുന്നു		24:3-8		
ഉടമ്പടി ഉറപ്പിക്കുന്നു	24:9-12			
മോശ സീനായ്മലയിൽ	24:12-15			
മേശ സീനായ്മലയിൽ				24:16-18
ഉപദേശങ്ങൾ				25:1-31:18
ഉടമ്പടി ലംഘനം	32:1-33:23			

	J	E	D	P
ഉടമ്പടി നവീകരണം	34:1-9			
നിബന്ധനകൾ	34:10-28			
മോശ മലയിൽ നിന്ന് ഇറങ്ങി വരുന്നു				34:29-35
നിർദ്ദേശങ്ങൾ പാലിക്കുന്നു				35:1-40:38
ലേവ്യ-നിയമങ്ങൾ				**(ലേവ്യർ)**
നിയമങ്ങൾ				11-27:34
				(സംഖ്യ)
ജനസംഖ്യാ കണക്കെടുപ്പ്				1:1-4:49
നിയമങ്ങൾ				5:1-6:27
കൂടാരപ്രതിഷ്ഠയ്ക്കു കാഴ്ചകൾ				7:1-89
ലേവ്യരുടെ സമർപ്പണം				8:1-26
രണ്ടാമത്തെ പെസഹായും യാത്ര തുടരലും				9:1-10:10
സീനായിൽ നിന്ന് മൊവാബിലേയ്ക്ക്				
യാത്ര പുറപ്പെടുന്നു				10:11-28
യാത്ര പുറപ്പെടുന്നു	10:29-36			
മരുഭൂമിയിലെ സംഭവങ്ങൾ	11:1-3			
മരുഭൂമിയിലെ സംഭവങ്ങൾ	11:4-34	11:4-34		
മരുഭൂമിയിലെ സംഭവങ്ങൾ		12:1-16		
മരുഭൂമിയിലെ സംഭവങ്ങൾ	13:1-14:45	13:1-14:45		13:1-14:45
നിയമങ്ങൾ				15:1-41

	J	E	D	P
മത്സരവും ശിക്ഷയും	16:1-34			16:1-34
നിയന്ത്രണങ്ങൾ				17:1-19:22
മെരീബായിലെ ജലം	20:1-13	20:1-13		
ഏദോം തടസ്സം നില്കുന്നു	20:14-21	20:14-21		
അഹറോന്റെ മരണം				20:21-29
ജോർദ്ദാനു കിഴക്ക്	21:1-22:1	21:1-22:1		
മൊവാബ് സമതലത്തിൽ				
ബാലാമിന്റെ കഥ	22:2-24:25	212:2-24:25		
പെയോറിലെ ബാൽ				25:1-19
വീണ്ടും നിയമങ്ങൾ				26:1-31:54
ജോർദ്ദാനു കിഴക്ക്		32:1-42		
കാനാനിലേയ്ക്ക് - ഒരുക്കങ്ങളും നിർദ്ദേശങ്ങളും				33:1-36:13
			(നിയമാവർത്തനം)	
പ്രഭാഷണങ്ങൾ			1:1-30:20	
മോശയെക്കുറിച്ച്	31:1-30	31:1-30		
മോശയുടെ കീർത്തനം				32:1-52
മോശയുടെ അനുഗ്രഹങ്ങൾ		33:1-29		
മോശയുടെ മരണം	34:1-12	34:1-12		34:1-12

അദ്ധ്യായം – നാല്

യാഹ്‌വിസ്റ്റ് പാരമ്പര്യം

അസാമാന്യ ധിഷണാപാടവമുള്ള പലവ്യക്തികളുടെയും കൃതികൾ കാലത്തെ അതിജീവിച്ചുകൊണ്ട് എന്നെന്നും മനുഷ്യമനസ്സുകളെ സ്വാധീനിക്കുന്നതായും തലമുറകളെ ആവേശം കൊള്ളിക്കുന്നതായും നമുക്കറിയാം. അത്തരം കൃതികൾ നിരന്തരമായ പഠനങ്ങൾക്കു വിധേയമാണ്.

ഇസ്രായേലിന്റെ ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠമായ ആദ്യത്തെ കൃതിയുടെ കഥയും അതുതന്നെ. ''യാഹ്‌വിസ്റ്റ്''എന്നാണ് ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ പേര്! ദാവീദു രാജാവിന്റെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാന പുരോഹിതനായ അബിയാഥറിന്റെയും കാലത്തു രംഗപ്രവേശം ചെയ്ത നാഥാൻ പ്രവാചകനാണ് ഈ ''യാഹ്‌വിസ്റ്റ്'' എന്നു സ്ഥാപിക്കാൻ ചിലർ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ, പണ്ഡിതന്മാരുടെ പഠനങ്ങൾക്ക് ഇതുവരെ ഈ ''യാഹ്‌വിസ്റ്റ്'' ആരെന്നു കൃത്യമായി പറയുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഏതായാലും യാഹ് വേയെ തന്റെ കൃതിയിലെ മുഖ്യകഥാപാത്രമായി അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഈ അജ്ഞാത രചയിതാവിനെ ''യാഹ്‌വിസ്റ്റ്'' എന്നു വിളിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, തികച്ചും ഉചിതവുമാണ്.

യാഹ്‌വിസ്റ്റിനെ (J-യെ) അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതിയിലൂടെ നാം മനസ്സിലാക്കുന്നു. പണ്ഡിതന്മാർ എക്കാലവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്താധാരികളെ സൂക്ഷ്മപരിശോധന നടത്തുകയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിഭയെ സഹായിച്ച ചരിത്ര പശ്ചാത്തലത്തെ വിശകലനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യും. പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അടിത്തറ പണിതുയർത്തപ്പെട്ടത് യാഹ് വിസ്റ്റിന്റെ രചനയിലാണെങ്കിലും, ഒരു സ്വതന്ത്രകൃതിയായി അത് സംരക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഇസ്രായേൽ ജനം തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിന്റെയും വിശ്വാസത്തിന്റെയും പരമമായ പ്രകടനമായി ഈ കൃതിയെ അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ട് പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ വളർച്ചയിൽ ഈ പാരമ്പര്യം നിസ്തുലമായ പങ്കു വഹിച്ചു. സമഗ്രവും ശ്രദ്ധാപൂർവ്വകവുമായ അപഗ്രഥനത്തിലൂടെ യാഹ് വിസ്റ്റിന്റെ രചനകൾ പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്ന് വേർതിരിച്ചെടുക്കാനും പുനഃക്രമീകരിക്കാനും കഴിയും.

ആമുഖം

പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിലെ ഏറ്റവും പുരാതനമെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന പാരമ്പര്യമാണ് യാഹ് വിസ്റ്റ്. ദൈവം തന്റെ പേരു മോശയ്ക്കു വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുന്നതിനു വളരെ മുൻപുതന്നെ, കൃത്യമായി പറഞ്ഞാൽ തുടക്കം മുതൽ തന്നെ, ദൈവത്തെ 'യാഹ്‌വേ' എന്നു വിളിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഈ പാരമ്പര്യത്തിന് യാഹ്‌വിസ്റ്റ് എന്ന പേരു കിട്ടിയത്. പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിലെ മറ്റു പാരമ്പര്യങ്ങളൊന്നും ദൈവത്തെ യാഹ്‌വേ എന്നു വിളിക്കുന്നില്ല. ഈ പാരമ്പര്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കാൻ 'J' എന്ന അക്ഷരമാണു സാധാരണ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. 'Jahweh'' എന്ന ജർമ്മൻ പദത്തിന്റെ ആദ്യാക്ഷരമാണിത്. പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിലെ ചില പ്രത്യേക ഭാഗങ്ങൾ യാഹ്‌വിസ്റ്റ് പാരമ്പര്യത്തേക്കാൾ പഴക്കമുള്ളതാണ്. എങ്കിലും, ഇസ്രായേലിന്റെ ദൈവശാസ്ത്രപരവും നീതിന്യായ പരിപാലനപരവുമായ ഉദ്ഗ്രഥനം നടത്തുന്ന ഏറ്റവും പുരാതന രചന J-യുടെതാണ്.

'ഉൽപ്പത്തി'യിലെ സൃഷ്ടിയെക്കുറിച്ചുള്ള രണ്ടാമത്തെ വിവരണത്തോടെ (ഉൽ 2:4b-25) J-യുടെ രചന തുടങ്ങുന്നു. 'നിയമാവർത്തന'ത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ (34:4-6) മോശയുടെ മരണത്തേക്കുറിച്ചുള്ള പ്രസ്താവത്തോടെ അവസാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. J-യുടെ രചനയിൽ പകുതിയിലധികം ഭാഗങ്ങൾ 'ഉൽപ്പത്തി'യിലാണു കാണുന്നത്. ബാക്കിയുള്ളതിൽ അധികപങ്കും 'പുറപ്പാടി'ലും 'സംഖ്യ'യിലുമാണ്. 'ലേവ്യർ' പുസ്തകത്തിൽ J-യുടേതായി ഒറ്റവാക്കുപോലുമില്ല. 'നിയമാവർത്തന'ത്തിൽ, മോശയുടെ മരണത്തേക്കുറിച്ചുള്ള ഏതാനും വരികൾ മാത്രമേ J-യുടേതെന്ന് അവകാശപ്പെടാനുള്ളൂ.

പ്രപഞ്ചോൽപ്പത്തിയേയും, ആദിമകാലങ്ങളേയും കുറിച്ചുള്ള ഉജ്ജ്വലമായ വിവരണങ്ങൾ J-യുടെ സവിശേഷതയാണ്. ഇതിന് ഏതാണ്ടു സമമായ വിവരണം പഞ്ചഗ്രന്ഥിയിൽ കാണാനുള്ളത് പുരോഹിതപാരമ്പര്യത്തിന്റെ വിവരണങ്ങൾ മാത്രമാണ് (Gen. 1-11). മറ്റു രണ്ടു പാരമ്പര്യങ്ങളിലും ആദിചരിത്രം വിഷയമാക്കപ്പെടുന്നതേയില്ല. ഉൽപ്പത്തി 12 മുതൽ 50 വരെയുള്ള അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ J, E, P എന്നീ മൂന്നു പാരമ്പര്യങ്ങളും പൂർവ്വപിതാക്കന്മാരുടെ ചരിത്രം അവതരിപ്പി

ക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും J-യുടെ ആഖ്യാനം കൂടുതൽ സജീവവും ശ്രദ്ധേയവുമാണ്. ദൃക്സാക്ഷി വിവരണംപോലെ ജീവൻ തുടിച്ചു നില്ക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഖ്യാനങ്ങൾക്ക് അനുവാചകമനസ്സുകളിൽ മങ്ങാത്ത ചിത്രങ്ങൾ വരയ്ക്കാൻ കഴിവുണ്ട്.

J-പാരമ്പര്യം രചിക്കപ്പെട്ട കാലം ഏതെന്നു കൃത്യമായി നിർണ്ണയിക്കുക വിഷമമാണ്. അദ്ദേഹം ഗ്രന്ഥരചനയിലേർപ്പെട്ടിരുന്ന കാലത്ത് നടന്ന ഏതെങ്കിലും ഒരൊറ്റ സംഭവംപോലും ഗ്രന്ഥത്തിൽ അദ്ദേഹം സൂചിപ്പിച്ചിട്ടേയില്ല! ഗ്രന്ഥരചനയിൽ അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ചരിത്രപരമായ സമീപനങ്ങളും മനോഭാവവും അപഗ്രഥിച്ചു നോക്കി, ഇസ്രായേലിന്റെ ചരിത്രത്തിലെ ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രത്യേക കാലഘട്ടത്തിലാണ് അദ്ദേഹം ഗ്രന്ഥരചന നടത്തിയതെന്ന് അനുമാനിക്കാൻ മാത്രമേ നമുക്കു കഴിയൂ.

ഇസ്രായേലിലെ തെക്കൻ ഗോത്രങ്ങൾ യൂദാ എന്ന പേരിൽ ഏകീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നും ഇസ്രായേലിൽ രാജഭരണം നിലവിലുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും J അംഗീകരിക്കുന്നു. ചിതറിക്കിടന്ന തെക്കൻ ഗോത്രങ്ങളെ കൂട്ടിയിണക്കി യൂദാ രാജ്യത്തിന് രൂപം കൊടുത്തത് ദാവീദു രാജാവാണ്. തന്മൂലം J-യുടെ കാലം ദാവീദിനു മുൻപല്ല എന്നുറപ്പാണ്. തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ജനം ഒരിടത്തു സ്ഥിരവാസമുറപ്പിക്കുന്നതും ഉപജീവനത്തിനുവേണ്ടി കൃഷി ചെയ്യുന്നതും വിളവെടുപ്പുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി പല തിരുനാളുകളും ആഘോഷിച്ച് യാഹ്‌വേയെ സ്തുതിക്കുന്നതും ആരാധിക്കുന്നതും അദ്ദേഹം വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. സ്വതന്ത്രമായ ഒരു രാജ്യവും ജനത്തെ ഭരിക്കാൻ ഒരു രാജാവും ഉണ്ടാകുന്നതിൽ J-യ്ക്ക് അതിയായ സന്തോഷമുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനോഭാവത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാകുന്നു. J-പാരമ്പര്യത്തിന്റെ രചനാകാലം കുറേക്കൂടി കൃത്യമായി മനസ്സിലാക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ മനോഭാവം സഹായിക്കുന്നു. രാജത്വവും രാജഭരണവും ജനഹൃദയങ്ങളിൽ നിർണ്ണായകമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയ ഒരു കാലത്തായിരിക്കണം ഗ്രന്ഥരചന നടന്നത് എന്നു കരുതുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. ബി. സി. 10-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ, സോളമൻ രാജാവിന്റെ ഭരണകാലത്താകാനാണു കൂടുതൽ സാധ്യതയുള്ളത് (ഉദ്ദേശം 970-931 ബി.സി.).

എന്നാൽ, സാമൂഹിക ഐക്യത്തിന് പ്രാധാന്യം കൊടുത്തു കൊണ്ടുള്ള, ''ഇസ്രായേൽ മുഴുവനും'' എന്ന പ്രത്യേക പദപ്രയോഗം സൂചിപ്പിക്കുന്നത് ഇസ്രായേലിന്റെ ഐക്യം തകർക്കാൻ മാത്രം ശക്തമായ ഒരു ഭീഷണി എവിടെ നിന്നോ ഉണ്ടായെന്നത്രെ. ബി. സി. 931-ൽ ഇസ്രായേൽ തെക്കും വടക്കും സാമ്രാജ്യങ്ങളായി വേർപിരിഞ്ഞതോടെ ഈ ഭീഷണി പ്രയോഗത്തിൽ വന്നിരിക്കാം. ഇസ്രായേലിന്റെ ഐക്യത്തിനു കാരണമായ ചില ചരിത്രവസ്തുതകൾ വളരെ ശക്തമായ ഭാഷയിൽ J- അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഇസ്രായേൽ വീണ്ടും ഒറ്റ സമൂഹമായി, ശക്തമായ ഒരു രാഷ്ട്രമായി മാറുമെന്ന പ്രതീക്ഷയും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ട്. പക്ഷേ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതീക്ഷകൾക്കു വിപരീതമായി, വടക്കൻ സാമ്രാജ്യം ബി. സി. 722-ൽ അസ്സീറിയായുടെ പിടിയിലമർന്നു. ഈ സംഭവത്തിനു മുൻപാണ് J-പാരമ്പര്യം എഴുതപ്പെട്ടത് എന്ന് ഇതിൽനിന്നു വ്യക്തമാകുന്നു.

ബി. സി. 931-ൽ നടന്ന ഇസ്രായേലിലെ വിഭജനം ബി. സി. 800 ആയപ്പോഴേക്കും പരസ്പരം യോജിക്കുവാൻ യാതൊരു സാധ്യതയുമില്ലാത്ത വിധം അത്ര ശക്തമായ പിളർപ്പായി മാറിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. തന്മൂലം, ബി. സി. 800നു മുൻപാണ് J-പാരമ്പര്യം എഴുതപ്പെട്ടതെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ നമുക്കു വിഷമമില്ല. ഷെക്കെം തലസ്ഥാനമായി വടക്കൻ സാമ്രാജ്യവും ജെറുസലേം തലസ്ഥാനമായി തെക്കൻ സാമ്രാജ്യവും രണ്ടു വ്യത്യസ്ത ഭരണത്തിൻ കീഴിൽ നിലനിന്ന കാലത്ത്, ബി. സി. 9-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ആണ് J-രചിക്കപ്പെട്ടതെന്ന നിഗമനത്തിനാണ് കൂടുതൽ പ്രസക്തി.

മേൽപ്പറഞ്ഞ രണ്ടുതരം തെളിവുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ J-പാരമ്പര്യം രചിക്കപ്പെട്ടത് ഒരു പ്രത്യേക കാലത്തല്ല എന്നും, സുദീർഘമായ, വർഷങ്ങളോളം നീണ്ടുനിന്ന, ഒരു പ്രക്രിയ അതിന്റെ പിന്നിലുണ്ടെന്നും പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. രണ്ടോ അതിലധികമോ ഘട്ടങ്ങളിൽ എഴുതപ്പെട്ട രചനകൾ പിന്നീട് കൂട്ടിച്ചേർത്തുണ്ടാക്കിയതാണ് J-പാരമ്പര്യമെന്ന് അംഗീകരിക്കുകയാണെങ്കിൽ പല പ്രശ്നങ്ങളും പരിഹരിക്കപ്പെടും. അതിന് ഉപോദ്ബലകമായ ധാരാളം തെളിവുകൾ ഈ പാരമ്പര്യത്തിലുണ്ടെന്ന വസ്തുത ആർക്കും നിഷേധിക്കാനാവില്ല. പൂർവ്വ പിതാക്കന്മാരുടെ കാലംമുതൽ വാമൊഴിയായി

(Oral tradition) തലമുറകളിലൂടെ കൈമാറപ്പെട്ട പാരമ്പര്യ കഥകളെ ആസ്പദമാക്കി എഴുതിയതാണ് ആദ്യത്തെ ഘട്ടം. സാമ്രാജ്യ വിഭജനത്തിനു മുൻപ് ഇസ്രായേൽ പ്രശസ്തിയുടെയും പ്രതാപത്തിന്റെയും അത്യുച്ച കോടിയിലെത്തിയ കാലത്തായിരിക്കണം ഈ രചന നടന്നത്. ബി. സി. 9-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ, ഇസ്രായേൽ തെക്കും വടക്കുമായി വിഭജിക്കപ്പെട്ട ശേഷം, പ്രത്യേകിച്ച് വീണ്ടും ഒരേകീകൃതരാഷ്ട്രമായി ഇസ്രായേൽ മാറുമെന്നു പ്രതീക്ഷയുണ്ടായിരുന്ന ആദ്യകാലങ്ങളിൽ, J-യുടെ രചന കൂടുതൽ വികസിതമായി.

J-യുടെ ഈ രചന പല സംശോധനങ്ങൾക്കും വിധേയമായിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം; പല പതിപ്പുകളായി പ്രസാധനം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുമുണ്ടാകാം. പക്ഷേ, ദൈവശാസ്ത്രപരമായ ഉൾക്കാഴ്ചകളും സർഗ്ഗാത്മകമായ സാഹിത്യവും, ഒരുപോലെ സമന്വയിപ്പിച്ച ധിഷണാശാലിയായ ഒരു ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ കൃതിയെന്ന നിലയിൽ ഇന്നും അതിന്റെ മൗലികത്വം നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഏതു മതത്തിന്റേയും ഏറ്റവും മെച്ചപ്പെട്ടതും, പുരാതനവുമായ സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളോട് കിടപിടിക്കാൻ തക്കവിധം ഭാവനാപരവും ഉൽകൃഷ്ടവുമാണ് J-യുടെ കൃതി.

യൂദാ പ്രവിശ്യയിൽവെച്ചാണ് യാഹ്വിസ്റ്റ് എഴുതിയതെന്ന കാര്യത്തിൽ പണ്ഡിതർക്കു ഭിന്നാഭിപ്രായമില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനോഭാവങ്ങളും പ്രത്യേക താല്പര്യങ്ങളും പാണ്ഡിത്യവുമെല്ലാം വിരൽ ചൂണ്ടുന്നത് സാഹിത്യസൃഷ്ടിയുടെ രംഗവേദി ജെറുസലേമും രാജകൊട്ടാരവും ആയിരുന്നുവെന്നാണ്.

പൂർവ്വപിതാക്കന്മാരിൽ നിന്ന് ദൈവികവാഗ്ദാനങ്ങൾ അവകാശമായി ലഭിച്ച ദാവീദിന്റെ രാജവംശത്തോട് യാഹ്വിസ്റ്റിന് വളരെ അനുകൂലമായൊരു നിലപാടാണുള്ളത്. ദൈവിക വാഗ്ദാനങ്ങൾ കൈമാറുന്നതിൽ സാറായ്ക്കും റെബേക്കായ്ക്കും അദ്ദേഹം പ്രധാന പങ്കു കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. മദ്ധ്യപൗരസ്ത്യ രാജവംശങ്ങളിലെ അമ്മ മഹാറാണിയുടെ പ്രധാന കടമയുടെ ഒരു പ്രതിഫലനമായിരിക്കാം ഇത്. ആദ്യജാതരല്ലാത്ത സേത്തിനും യാക്കോബിനും അനുഗ്രഹങ്ങളും പിൻതുടർച്ചാവകാശവും ലഭിക്കുന്ന സംഭവങ്ങൾ J-പ്രത്യേകം എടുത്തു പറയുന്നത് ഒരുപക്ഷേ, സോളമനു ലഭിച്ച പിൻതുടർച്ചാവ

കാശത്തെ സാധൂകരിക്കാനായിരിക്കാം. ആദിമനുഷ്യന്റെ വാസസ്ഥലമായ ഏദേൻ തോട്ടത്തേക്കുറിച്ചുള്ള വിവരണങ്ങൾ അനുവാചകമനസ്സുകളിൽ വരയ്ക്കുന്നത് വളരെ മനോഹരമായി ആസൂത്രണം ചെയ്യപ്പെട്ട ഒരു തോട്ടത്തിന്റെ ചിത്രമാണ്. ജറുസലേമിലെ രാജകൊട്ടാരവളപ്പിലെ മനോഹരമായ ഉദ്യാനം മനസ്സിൽ കണ്ടുകൊണ്ടാണ് ഏദേൻ തോട്ടത്തേക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം എഴുതിയതെന്ന് നമുക്ക് ഊഹിക്കാം. അടിസ്ഥാനപരമായ ജീവിത പ്രശ്നങ്ങളോട് അദ്ദേഹത്തിനുള്ള താല്പര്യവും, പൊതുവായ മനോഭാവവും, പുരാതന മദ്ധ്യപൗരസ്ത്യദേശത്തെ വിവിധ രാജകൊട്ടാരങ്ങളിൽ വളർന്നു വികസിച്ച വിജ്ഞാന സാഹിത്യ ശാഖകളുമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതിയെ ബന്ധപ്പെടുത്തുന്നു. ഇസ്രായേലിന്റെ ചരിത്രത്തിലും പാരമ്പര്യങ്ങളിലും അതീവതാല്പര്യം കാണിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തെ "കൊട്ടാരം ചരിത്രകാരൻ" എന്നും പണ്ഡിതർ വിളിക്കാറുണ്ട്.

യാഹ്വിസ്റ്റിന് വളരെ നല്ല വിദ്യാഭ്യാസ സൗകര്യങ്ങൾ ലഭിച്ചുവെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാണ്ഡിത്യവും പക്വതയും സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. രാജകൊട്ടാരത്തിലെ വിദ്യാപീഠത്തിൽ പഠിച്ചതാകാനാണു കൂടുതൽ സാധ്യത. മെസോപ്പൊട്ടേമിയൻ ഇതിഹാസമായ ഗിൽഗാമേഷിലേയും മറ്റും കഥാപാത്രങ്ങളെ മാതൃകയായി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ആദിചരിത്രം വിവരിക്കുന്നത്.

സാഹിത്യരൂപവും ശൈലിയും

യാഹ്വിസ്റ്റിന്റെ കൃതിയെ ഒരു ഇതിഹാസമായാണ് പല പണ്ഡിതരും പരിഗണിക്കുന്നത്. വാസ്തവത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതിയ്ക്ക് പുരാതന ഇതിഹാസ സാഹിത്യരൂപങ്ങളോട് വളരെയേറെ സാമ്യമുണ്ടുതാനും.

ഒരു ജനതയുടെ ചരിത്രപൈതൃകത്തിന്റെയും പാരമ്പര്യത്തിന്റെയും മഹത്വവും ഉൽകൃഷ്ടതയും മനസ്സിലാക്കത്തക്കവിധം അവരുടെ ബോധമനസ്സിനെ സ്വാധീനിക്കുകയാണ് ഇതിഹാസരചനയുടെ ലക്ഷ്യം. രാജ്യസ്നേഹവും, അഭിമാനബോധവും, ഐക്യബോധവും ശക്തമായി പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നവയാണ് ഇതിഹാസങ്ങൾ. ഒരു ജനതയുടെ ആരംഭത്തെക്കുറിച്ചും, അവരുടെ രാഷ്ട്രശില്പികളെയും ധീര

നേതാക്കളെയും ചുറ്റിപ്പറ്റി വളർന്നു വികസിച്ച പാരമ്പര്യകഥകളെയും ഐതിഹ്യങ്ങളെയും കുറിച്ചും അവ പ്രതിപാദിക്കുന്നു. ചരിത്രത്തെ മാതൃകയായി സ്വീകരിച്ച് ഇന്നത്തെ നേട്ടങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ പഴയ ചരിത്രങ്ങളെ അവതരിപ്പിച്ച് വിലയിരുത്തുന്നു.

ഇതിഹാസമായ സാഹിത്യത്തിന് മറ്റൊരു പ്രത്യേകത കൂടിയുണ്ട്. ദൈവിക പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് അവ മനുഷ്യന്റെ ചരിത്രം അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. മാനുഷിക സംഭവങ്ങളുടെ പ്രതിഫലനംപോലെ ദൈവികതലത്തിലും സമാനമായ സംഭവങ്ങൾ നടക്കുന്നതായി ഇതിഹാസങ്ങൾ ചിത്രീകരിക്കുന്നുണ്ട്. ദൈവങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള പോരാട്ടങ്ങളും സമരങ്ങളും മാനുഷീകതലത്തിലാണു പ്രകടമാകുന്നത്. മനുഷ്യന്റെ ജീവിതത്തിലും ചരിത്രഗതിയിലും ദൈവങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷമായി ഇടപെടുന്നു. വിജയികളായ ദൈവങ്ങളുടെ സംരക്ഷണത്തിലും പ്രീതിയിലും ജീവിക്കുന്ന ജനത്തെ മാത്രമേ പ്രതാപശാലികളായി പരിഗണിച്ചിരുന്നുള്ളു. പരാജയമടയുന്ന ദൈവങ്ങളുടെ ശല്യം മൂലമാണ് തുടർച്ചയായി കഷ്ടതകളും തിന്മകളും ഉണ്ടാകുന്നത്. മനുഷ്യാത്മാവിന്റെ ശക്തിയും ചൈതന്യവും കഷ്ടദുരിതങ്ങളെ അതിജീവിക്കാനുള്ള പരിശ്രമവും ഉന്നതമായ ദൈവപ്രീതിയുടെ സൂചനയാണ്.

ഏത് ഇതിഹാസത്തിനും സുദീർഘമായൊരു പൂർവ്വകാലചരിത്രമുണ്ട്. ആദ്യം വാങ്മയരൂപത്തിൽ പ്രചരിക്കുകയും, പിന്നീടുമാത്രം എഴുതപ്പെടുകയും ചെയ്ത ഒഡീസ്സി, ഇലിയഡ്, ഗിൽഗമേഷ് എന്നീ ഇതിഹാസങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ ഇതു തികച്ചും യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. ഏനീഡ്, ഡിവൈൻ കോമഡി തുടങ്ങിയ ഇതിഹാസങ്ങളിൽ പുരാതനമായ ജില വാങ്മയപാരമ്പര്യങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവയ്ക്കൊന്നും കാര്യമായ പൂർവ്വചരിത്രം അവകാശപ്പെടാനില്ല. ആധുനിക ഇതിഹാസങ്ങളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തിയാൽ പുരാതന ഇതിസാഹങ്ങൾക്ക് യുക്തിയും, ബൗദ്ധികനിലവാരവും തുച്ഛമാണെന്നു കാണാം. മനുഷ്യജീവിതത്തെ മുഖ്യപ്രമേയമായി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് അസംഖ്യം കഥകളിലൂടെയും ഉപകഥകളിലൂയെടും, ജീവിതത്തിന് വെല്ലുവിളി ഉയർത്തുന്ന രോഗം, യാതന, മരണം എന്നിവയ്ക്ക വിശദീകരണം കണ്ടെത്താനാണ് പുരാതന ഇതിഹാസങ്ങൾ ശ്രമിക്കുന്നത്. ഈ കഥകളും ഉപകഥകളും പരസ്പരം കെട്ടുപിണഞ്ഞതുമായി

രിക്കും. മരണത്തെ അതിജീവിച്ച് നിത്യജീവൻ കരസ്ഥമാക്കാനാണ് എന്നും എപ്പോഴും മനുഷ്യൻ ശ്രമിക്കുന്നത്.

ഈശ്വരസഹായത്തോടെ മരണത്തെയും രോഗത്തെയും നേരിടാനും അതിജീവിക്കാനും മനുഷ്യനു കഴിയുമെന്ന വിശ്വാസം ഇതിഹാസകർത്താവിനുണ്ട്. ജീവിതകാലത്ത് മനുഷ്യൻ ഏറ്റവും കൂടുതൽ അഭിലഷിക്കേണ്ടതും അന്വേഷിക്കേണ്ടതും എന്തൊക്കെയാണെന്ന് ഭാവതരളിതമായ ഭാഷയിൽ അദ്ദേഹം പറയുന്നു. അനുദിന ജീവിതത്തിലെ സംഭവവികാസങ്ങൾക്ക് അതീതമായി മനുഷ്യന്റെ മഹനീയമായ ലക്ഷ്യവും ആ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കുവേണ്ടിയുള്ള കഠിനയത്നവും അദ്ദേഹം കാണുന്നു.

ഇതിഹാസസാഹിത്യത്തിന്റെ മിക്കവാറും എല്ലാ സ്വഭാവവിശേഷങ്ങളും യാഹ്‌വിസ്റ്റിന്റെ രചനയിൽ പ്രകടമാണ്. ലാളിത്യവും കുലീനത്വവും ഒത്തിണങ്ങിയ കൃതിയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റേത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥാപാത്രങ്ങളിൽ, ദുഃഖകഥാപാത്രമായ ഹാഗാറിനുപോലും സ്തുത്യർഹമായ പ്രൗഢിയും, വീരോചിതമായ ഔന്നത്യവും കൊടുത്താണ് അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിക്കുക. സാറായുടെ നിന്ദാപമാനങ്ങൾ വിധേയത്വത്തോടെ സഹിക്കുന്നതിനുപകരം ജീവൻ പണയപ്പെടുത്തി ഹാഗാർ ഒളിച്ചോടുന്നു (ഉൽ. 16:1-16). നേരെമറിച്ച്, മരുഭൂമിയിലേക്ക് ആട്ടിപ്പായിക്കപ്പെട്ട്, നൊന്തു പ്രസവിച്ച പുത്രന്റെ മരണം കാണാൻ ശക്തിയില്ലാതെ അകന്നു മാറി നിൽക്കുന്ന, ആരുടേയും സഹതാപമർഹിക്കുന്ന ഒരു കഥാപാത്രമാണ് എലോഹിസ്റ്റ് ചിത്രീകരിക്കുന്ന ഹാഗാർ (ഉൽ. 21:8-21).

മനുഷ്യന്റെ ജീവിതനാടകത്തിലെ വ്യത്യസ്തവും വ്യതിരിക്തവുമായ അനേകം ദൃശ്യങ്ങൾ കോർത്തിണക്കിയതാണ് J-പാരമ്പര്യം. പുരാതനമായ തദ്ദേശീയ പാരമ്പര്യങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയതാണ് ഓരോ സംഭവവിവരണവും. ഈ തദ്ദേശീയ പാരമ്പര്യകഥകളെ വേർതിരിക്കുകയും തരംതിരിക്കുകയും അവയെ സമന്വയിപ്പിച്ച് പുതിയൊരു സാഹിത്യസൃഷ്ടിക്കു രൂപം കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുക വഴി J-അവയ്ക്കൊരു പുതിയ മാനവും അർത്ഥവും നൽകി; അവയുടെ ആദ്യകാല പശ്ചാത്തലവും രൂപഘടനയും മാറ്റി, തുടർച്ചയായ ഒരു മതാ

ത്മകചരിത്രമായി, ഇസ്രായേലിന്റെ രക്ഷാകരചരിത്രമായി, അദ്ദേഹം രൂപപ്പെടുത്തി.

ഇതൊക്കെയാണെങ്കിലും ചിലകാര്യങ്ങളിൽ പുരാതനേതിഹാസങ്ങളിൽനിന്ന് വിഭിന്നമാണ് J-യുടെ കൃതി. അവയുടെ ബഹുദൈവവിശ്വാസം അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചില്ല. എല്ലാ തിന്മകളും ദൈവങ്ങളിൽനിന്ന് ഉത്ഭവിച്ചതാണെന്ന ചിന്താഗതിയും, കാലാനുസൃതമായി ദൈവം ചരിത്രത്തിൽ ഇടപെടുന്നതിനെ വെറും വിധിയായിക്കാണാനുള്ള പ്രവണതയും അദ്ദേഹം നിരാകരിച്ചു. ഇതിഹാസങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ചരിത്രത്തിലെ പ്രധാന കഥാപാത്രം അഥവാ വക്താവ് മനുഷ്യനാണ്. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഉത്ഭവത്തിനു കാരണക്കാരനായ, ഒരു ജനതയുടെ മുഴുവൻ വ്യക്തിത്വവും സ്വയം തന്നിലാരോപിക്കുന്ന, ഒരു മനുഷ്യന്റെ കഥയായി ചരിത്രത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കാനും ഇതിഹാസങ്ങൾ മടിച്ചില്ല. യുദ്ധവും, വിജയവും പരാജയവും എല്ലാം ഈ ഒരേയൊരു വ്യക്തിയെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. ഈ വീക്ഷണവും യാഹ്‌വിസ്റ്റ് അംഗീകരിച്ചില്ല. ദൈവം ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം നിയന്ത്രിക്കുന്ന ചരിത്രത്തിൽ ഒന്നിനു പുറകെ ഒന്നായി അനേകം നേതാക്കന്മാരെ യാഹ്‌വിസ്റ്റ് രംഗത്തുകൊണ്ടുവരുന്നു. J-യെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിക്കുകയും അവനെ ലക്ഷ്യത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ദൈവമാണ് ചരിത്രത്തിലെ മുഖ്യകഥാപാത്രം.

J-യുടെ പദസഞ്ചയം സാങ്കേതികത്വം അവകാശപ്പെടാനില്ലാത്തവയെങ്കിലും, വ്യത്യസ്തവും, വ്യക്തവും, കാവ്യാത്മകവുമാണ്. അകൃത്രിമമായ കലാചാതുരിയോടെ അദ്ദേഹം മനുഷ്യനെ ചിത്രീകരിക്കുന്നു. സാധാരണ ജനത്തെ ചിത്രീകരിക്കുന്നതിലും ജനസമ്മതിയാർജ്ജിച്ച സംഭവകഥകൾ എഴുതുന്നതിലുമാണ് അദ്ദേഹത്തിനു സംതൃപ്തി. ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളെ സൂക്ഷ്മമായി നിരീക്ഷിക്കാനും ശ്രദ്ധയോടെ അപഗ്രഥിച്ച് അതുഫലപ്രദമായി അവതരിപ്പിക്കാനും അദ്ദേഹത്തിനു കഴിവുണ്ട്. വ്യക്തികളെയും അവരുടെ പ്രത്യേകതകളെയും വളരെ സമർത്ഥമായി അദ്ദേഹം ചിത്രീകരിക്കുന്നു. J-അവതരിപ്പിക്കുന്ന അബ്രാഹം ഒരു ശുദ്ധഹൃദയനും മഹാമനസ്കനും കുലീനനുമാണ്; യാക്കോബ് സമർത്ഥനും കൗശലക്കാരനുമാണ്; ലാബാൻ

ദുരാഗ്രഹിയാണ്.

നാടകീയവും ജീവസ്സുറ്റതുമായ ഭാഷയിൽ ഒരു കഥയുടെ രൂപ ഭാവങ്ങളോടെ എന്തും അവതരിപ്പിക്കാൻ J-യ്ക്കു കഴിവുണ്ട്. അദ്ദേ ഹത്തിന്റെ വിവരണങ്ങൾ സജീവവും അകൃത്രിമവും സ്പഷ്ടവുമാ ണ്. വ്യക്തമായ പശ്ചാത്തലമൊരുക്കിയ ശേഷമാണ് കഥാപാത്രങ്ങളെ രംഗത്തു കൊണ്ടുവരുന്നത്. കഥാപാത്രങ്ങൾക്കു മിഴിവും സംഭവ വിവരണങ്ങൾക്കു വിശ്വാസ്യതയും ജനിപ്പിക്കാനുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഴിവ് അന്യാദൃശ്യമാണ്. ഉദ്വേഗജനകമായ വിധത്തിൽ ഓരോ സംഭ വവും അദ്ദേഹം അനാവരണം ചെയ്യുമ്പോൾ അനുവാചക മനസ്സിൽ വിവിധ വികാരങ്ങളുടെ വേലിയേറ്റംതന്നെ ഉണ്ടാകുന്നതിന് പ്രത്യക്ഷോ ദാഹരണമാണ് ഉൽ : 18-ാം അദ്ധ്യായം.

സാഹിത്യ-സാംസ്കാരിക പശ്ചാത്തലം

മെസോപ്പൊട്ടേമിയായുടെയും ഈജിപ്തിന്റെയും പുരാതന നിയമങ്ങളും പാരമ്പര്യങ്ങളും കഥകളും കെട്ടുകഥകളും ഇതിഹാ സങ്ങളും പ്രസിദ്ധകൃതികളുമെല്ലാം മദ്ധ്യപൗരസ്ത്യദേശത്ത് വളരെ യധികം സ്വാധീനം ചെലുത്തിയ ഒരു കാലഘട്ടത്തിലാണ് J-രചന നടത്തിയത്. മദ്ധ്യപൗരസ്ത്യദേശത്ത് രാഷ്ട്രീയ മേല്ക്കോയ്മ പല പ്പോഴും സാംസ്കാരികാധിപത്യത്തിലേക്കു നയിച്ചിരുന്നില്ല. കീഴട ക്കപ്പെട്ട രാജ്യങ്ങളുടെ സംസ്കാരം ജേതാക്കൾ സ്വീകരിച്ചിരുന്നതായി കാണാം. ബി.സി. 2000-ന് ശേഷം രാഷ്ട്രീയാധിപത്യം സ്ഥാപിച്ച ബാബിലോൺ സാംസ്കാരികതലത്തിൽ സുമേറിയയുടെയും അക്കാ ഡിയയുടെയും കീഴിലായി. പിൽക്കാലത്ത് ബാബിലോണിയൻ സംസ്കാരം വിജയികളായ അസ്സീറിയക്കാരുടെ മധ്യത്തിൽ തഴച്ചു വളർന്നു. B.C. 10-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ, ഇസ്രായേൽ ശക്തമായി ഒരു രാഷ്ട്രമായി രൂപപ്പെട്ടുവന്നപ്പോഴേക്കും, 2000 വർഷങ്ങളിലായി നടന്ന സാംസ്ക്കാരിക സ്വാംശീകരണം മൂലം മദ്ധ്യപൗരസ്ത്യ ദേശ ക്കാർക്കെല്ലാം പൊതുവായ ഒരു സംസ്കാരം ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞിരു ന്നു.

മദ്ധ്യപൗരസ്ത്യദേശത്തെ പുരാതന സാഹിത്യത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗ മാണ് J-പാരമ്പര്യം. സുമേർ, അക്കാഡ്, ബാബിലോൺ, ഈജിപ്ത്

എന്നിവിടങ്ങളിലെ പല പാരമ്പര്യകഥകളും പ്രമേയങ്ങളും J-യുടെ വിവരണങ്ങളിൽ പ്രതിധ്വനിക്കുന്നുണ്ട്. ചിലപ്പോഴെങ്കിലും കുറേക്കൂടി പുരാതനമായ കഥകളുടെയോ പാരമ്പര്യങ്ങളുടെയോ മാതൃകയിൽ അദ്ദേഹം വിവരണങ്ങൾ നൽകുന്നുമുണ്ട്.

ആദിമകാലചരിത്രവിവരണത്തിന് മെസോപ്പൊട്ടേമിയ, ഈജിപ്ത് എന്നിവിടങ്ങളിലെ പുരാതന സാഹിത്യത്തിൽ നിന്ന വളരെയേറെ ഭാഗങ്ങൾ J- കടമെടുത്തു. 'കിഴക്കുദിക്കിലെ ഏദേൻ' എന്ന സ്ഥലത്ത് ദൈവം ഒരു തോട്ടമുണ്ടാക്കിയെന്ന പ്രസ്താവനതന്നെ സുമേറിയൻ കഥകളുടെ സ്വാധീനം വ്യക്തമാക്കുന്നു. സുമേറിയൻ സാഹിത്യത്തിൽനിന്നു കടമെടുത്ത ഒരു പദമെന്ന നിലയ്ക്ക് 'ഏദേൻ' അക്കാഡിയൻ സാഹിത്യത്തിലും കാണാം. ആദ്യമനുഷ്യനായ ആദത്തെ ദൈവം മണ്ണിൽനിന്നു മെനഞ്ഞെടുത്തുവെന്ന് J-പറയുന്നു. സൃഷ്ടിയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള സുമേറിയൻ, ബാബിലോണിയൻ, ഈജിപ്ഷ്യൻ വിവരണങ്ങളിലെ, കുശവനേപ്പോലെ മണ്ണു കുഴച്ച് സൃഷ്ടികർമ്മം നടത്തുന്ന ദൈവത്തെയാണ് ഇത് അനുസ്മരിപ്പിക്കുക. ഹവ്വായുടെ സൃഷ്ടിയെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരണം കുറേക്കൂടി രസാവഹമാണ്. സുമേറിയൻ ഇതിഹാസത്തിലെ എൻകിയുടേയും നിൻഹൂർസാഗിന്റെയും (Enki, Ninhursag) കഥയാണിതിന് ആധാരം. ഈ കഥയിൽ എൻകീയുടെ വാരിയെല്ലിന്റെ അസുഖം മാറ്റാൻ വേണ്ടി നിൻതി (Ninthi) എന്ന പേരിൽ ഒരു ദേവതയെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതായി പരാമർശമുണ്ട്. 'നിൻതി' എന്ന വാക്കിന് "വാരിയെല്ലിന്റെ സ്ത്രീ" എന്നും "സജീവമാക്കുന്ന (ചൈതന്യം നല്കുന്ന) സ്ത്രീ" എന്നും രണ്ടർത്ഥമുണ്ട്. മറ്റൊരു കഥാപാത്രമായ നോഹ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നത് ഗിൽഗാമേഷ് (gilgamesh) എന്ന ബാബിലോണിയൻ ഇതിഹാസത്തിലെയും, കുറേക്കൂടി പഴയ സുമേറിയൻ ഇതിഹാസമായ സിയുശുദ്ര (ziusudra) യിലെയും കഥാപാത്രമായ ഉത്നാപിഷ്ടിമി (utnapishtim) നെയാണ്. 'ബാബേലിലെ ഗോപുരങ്ങളുടെ' രചനയ്ക്ക് ആധാരമായി നിൽക്കുന്നത് മെസൊപ്പൊട്ടേമിയൻ പട്ടണങ്ങളിലെ അംബരചുംബികളായ ദേവാലയ ഗോപുരങ്ങളാകാനാണു (ziggurats) സാദ്ധ്യത.

ബി. സി. 2000 വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് തുടങ്ങി പിതാക്കന്മാരുടെ കാലം മുതൽ തലമുറകളിലൂടെ വാമൊഴിയായി കൈമാറപ്പെട്ട ഇതി

ഹാസങ്ങളുടെ സഹായത്തോടെയാണ് J-പിതാക്കന്മാരുടെ ചരിത്രം വിവരിക്കുന്നത്. ഒരു ഗോത്രത്തിന്റെയോ വർഗ്ഗത്തിന്റെയോ സാഹസികരായ നേതാക്കന്മാരെക്കുറിച്ചുള്ള കഥകളാണിവയെല്ലാം. ആദ്യകാലത്ത് ഒരുപക്ഷേ, ഈ ഇതിഹാസങ്ങൾക്ക് മതപരമായ പ്രാധാന്യം ഇല്ലായിരുന്നിരിക്കാം. എന്നാൽ, പിൽക്കാലത്ത് മതപരമായ ഒരു പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഈ കഥകൾ കൈമാറപ്പെട്ടതുകൊണ്ട് അവയ്ക്ക് മതജീവിതത്തിൽ സ്ഥായിയായ സ്ഥാനം ലഭിച്ചു.

വടക്കു പടിഞ്ഞാറൻ മെസോപ്പൊട്ടേമിയായിലേയും സിറിയയിലേയും പല ആചാരങ്ങളുടേയും സമ്പ്രദായങ്ങളുടേയും പ്രതിഫലനങ്ങൾ പിതാക്കന്മാരേക്കുറിച്ചുള്ള ഐതിഹ്യങ്ങളിൽ കാണാനുണ്ട്. അത്തരമൊരു സമ്പ്രദായമനുസരിച്ചാണ് സാറാ തന്റെ ദാസിയായ ഹാഗാറിനെ അബ്രാഹത്തിന് ഉപനാരിയായി കൊടുക്കുന്നത്. അബ്രാഹത്തിന്റെ ഭാര്യയാണെങ്കിലും, ഒരു പ്രത്യേക സാഹചര്യത്തിൽ സാറാ 'സഹോദരി' എന്ന സ്ഥാനം സ്വീകരിക്കുന്നത് മറ്റൊരുദാഹരണമാണ്. പിതാക്കന്മാർക്കു ഭിക്കുന്ന ദൈവിക വാഗ്ദാനങ്ങളുടെ വിവരണങ്ങൾക്ക് മെസാപ്പൊട്ടേമിയൻ രാജകീയ വാഗ്ദാനങ്ങളുടെ ച്ഛായയുണ്ട്. മാറി (Mari), നുസി (Nuzi) എന്നീ പുരാതന സ്ഥലങ്ങൾ സ്ഥിതി ചെയ്തിരുന്ന പ്രദേശത്തു നടത്തിയ വിപുലമായ പുരാവസ്തു ഗവേഷണങ്ങളുടെ ഫലമായി അന്നത്തെ മിക്കവാറും എല്ലാ സമ്പ്രദായങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഇന്നു നമുക്കറിവുണ്ട്. J-യുടെ കാലമായപ്പോഴേയ്ക്കും ഈ സമ്പ്രദായങ്ങളെല്ലാംതന്നെ കാലഹരണപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പലതും ആർക്കും മനസ്സിലാകുകപോലുമില്ലായിരുന്നു. ഭാര്യയെന്നും, സഹോദരിയെന്നുമുള്ള സാറായുടെ രണ്ടു പദവികൾ വിശദമാക്കാൻ വേണ്ടി J-ഒരു കഥ അവതരിപ്പിക്കുകയാണിവിടെ. സാറാ തന്റെ ഭാര്യയാണെന്ന സത്യം മറച്ചുവെച്ച് അവൾ തന്റെ സഹോദരിയാണെന്ന് അബ്രാഹം ഫറവോയോട് നുണ പറയുന്നു. (ഉൽ. 12:10-20).

J-യുടെ ജോസഫിന്റെ കഥാവിവരണത്തിന് ഈജിപ്ഷ്യൻ ചരിത്രവും ആചാരങ്ങളും സാഹിത്യവുമായി അടുത്ത സാമ്യമുണ്ട്. ജോസഫിന്റെ നികുതി പിരിവിനേയും കൃഷിഭൂമിയേയും സംബന്ധിച്ച കാഴ്ചപ്പാടുകൾക്കും, വിദേശിയരോടൊപ്പം ഭക്ഷണം കഴിക്കാനുള്ള വൈമു

ഖ്യത്തിനും വ്യക്തമായൊരു ഈജിപ്ഷ്യൻ പശ്ചാത്തലമുണ്ട്. ഈജിപ്തുകാരുടെ പാരമ്പര്യമനുസരിച്ചാണ് ജോസഫിനെ സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾ പൂശി സംസ്കരിക്കുന്നത്. ജോസഫ് അദ്ഭുതകരമായി ഈജിപ്തിലെ സർവ്വാധികാരിയായി മാറിയ ചരിത്രത്തിന്റെ പിന്നിൽ മറ്റു ചില സംഭവങ്ങളുടെ സ്വാധീനമുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാതെ വയ്യാ. ഈജിപ്ത് സെമിറ്റിക്കുകളുടെ (Semites) നിയന്ത്രണത്തിലായിരുന്ന ഹിക്സോസ് (Hyksos) കാലഘട്ടത്തിൽ തത്തുല്യമായ പല സംഭവങ്ങളും നടന്നതായി രേഖയുണ്ട്. അക്കെനാറ്റോണിന്റെ (Akenaton) കാലത്ത് ഡുഡു (dudu) സുപ്രധാന ഉദ്യോഗങ്ങൾ വഹിച്ചിരുന്നു. ബി. സി. 13-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പപ്പീറസിൽ (Papyrus) എഴുതപ്പെട്ട "രണ്ടു സഹോദരന്മാരുടെ കഥ" (Tale of the two Brothers) യുടെ സ്വാധീനം പൊത്തിഫാറിന്റെ ഭാര്യയും ജോസഫും (ഉൽ. 39:7-20) എന്ന ഭാഗത്തു പ്രകടമാണ്. യഥാർത്ഥത്തിൽ ബി. സി. 12-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ "ഏഴു ജ്ഞാനികളുടെ കഥ" (Story of the seven sages) യിൽ നിന്നാണ് യാഹ്വിസ്റ്റ് ജോസഫിന്റെ ചരിത്രത്തിനുള്ള രൂപരേഖയുണ്ടാക്കിയത്.

ഇസ്രായേലിലെ ഏറ്റവും വലിയ ജ്ഞാനിയും മാതൃകാപുരുഷനുമായി ജോസഫ് ചിത്രീകരിക്കപ്പെട്ടു. വിജ്ഞാന സംബന്ധിയായ പ്രമേയങ്ങളിൽ J-യ്ക്കുള്ള താൽപ്പര്യം വർദ്ധമാനമാകുന്നതിന്റെ വിവിധ ഘട്ടങ്ങളാണ് ജോസഫിന്റെ കഥയിലൂടെ വെളിപ്പെടുന്നത്. സൃഷ്ടിയുടെ വിവരണത്തിൽ സർപ്പത്തിന്റെ വിവേകത്തെക്കുറിച്ചും ദൈവത്തെപ്പോലെ ജ്ഞാനികളാകാനുള്ള പ്രഥമ ദമ്പതികളുടെ ശ്രമത്തെക്കുറിച്ചും വിശദമായി പറയുമ്പോൾത്തന്നെ J-യുടെ 'വിജ്ഞാനപ്രമേയം' ആരംഭിക്കുന്നു.

അവിഭക്ത ഇസ്രായേലിന്റെ പാരമ്പര്യകഥകളിൽ നിന്നാണ് തന്റെ രചനയ്ക്കാവശ്യമായ ഭൂരിഭാഗം വസ്തുതകളും J-ശേഖരിച്ചത്. യാഹ്വിസ്റ്റിന്റെയും എലിഹിസ്റ്റിന്റെയും രചനകളിലെ കഥകൾക്കു തമ്മിലുള്ള സാധർമ്മ്യത്തിനു കാരണം അതായിരിക്കാം. ചിലപ്പോൾ, ഈ സാധർമ്മ്യം തികച്ചും അന്യാദൃശ്യമായിരുന്നതുകൊണ്ട് സംശോധകൻ (redactor, ആഖ്യാതാവ്) അവയെ ഭംഗിയായി സംയോജിപ്പിച്ചു. ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ ആ വിവരണം യാഹ്വിസ്റ്റ് - എലോഹിസ്റ്റ്

(JE) എന്നാണറിയപ്പെടുക. ഇക്കാരണം കൊണ്ടുതന്നെ, പ്രസ്തുത മായ ഒരു വിവരണം ഏതു പാരമ്പര്യത്തിൽപ്പെടുന്നുവെന്ന് കൃത്യ മായി തീരുമാനിക്കാൻ പണ്ഡിതന്മാർക്കു കഴിയാറില്ല. ഈ വിവ രണം രണ്ടു പാരമ്പര്യങ്ങളോടും ഒരുപോലെ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. 'പുറ പ്പാട്' മുതൽ 'നിയമാവർത്തനം' വരെയാണ് ഇതു കൂടുതൽ കാണു ന്നത്. എലോഹിസ്റ്റിന്റെ ആദ്യത്തെ വിവരണം തന്നെ ഈ ഗണ ത്തിൽപ്പെട്ടുന്നു (ഉൽ. 15:11-21).

വിവിധ കഥകളും ഐതിഹ്യങ്ങളും പാരമ്പര്യങ്ങളും ആചാര ങ്ങളും തന്റെ രചനയ്ക്ക് ആധാരമായി J- സ്വീകരിച്ചെങ്കിലും അവ യെല്ലാം ക്രമാനുഗതമായി ക്രോഢീകരിച്ചെഴുതുക മാത്രമല്ല അദ്ദേഹം ചെയ്തത്. വൈവിധ്യമാർന്ന ആ വസ്തുതകളെയെല്ലാം ദൈവശാ സ്ത്രപരമായൊരു ഉൾക്കാഴ്ചയോടെ അദ്ദേഹം അപഗ്രഥിച്ച്, പഠിച്ച് വ്യക്തമായൊരു ലക്ഷ്യത്തോടെ പുനഃക്രമീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. J-യിലെ ഗ്രന്ഥകാരന്റെ സവിശേഷതയും അതുതന്നെ.

അടിസ്ഥാനപ്രമേയവും ദൈവശാസ്ത്രവും

പുരാതന മദ്ധ്യപൗരസ്ത്യദേശത്തിന്റെ സാസംകാരിക പശ്ചാ ത്തലത്തിലാണ് J-യുടെ ദൈവശാസ്ത്രത്തെ നാം വിലയിരുത്തേണ്ട ത്. പുരാതന മനുഷ്യൻ ഒരിക്കലും ആധുനിക മനുഷ്യനെപ്പോലെ ദൈവത്തിന്റെ അസ്തിത്വത്തെക്കുറിച്ച് സംശയിച്ചതേയില്ല. ദൈവാ സ്തിത്വത്തിൽ അവൻ അടിയുറച്ചു വിശ്വസിച്ചു. ദൈവത്തെ കണ്ടെ ത്താനുള്ള അവന്റെ അന്വേഷണം പല വഴിക്കായിരുന്നു. എങ്ങിനെ ദൈവത്തെ കണ്ടെത്താം? എവിടെയാണു ദൈവത്തെ കണ്ടെത്തുക? ഇങ്ങിനെയുള്ള പ്രശ്നങ്ങൾ മാത്രമേ അവനെ അലട്ടിയുള്ളു.

മനുഷ്യൻ നിരന്തരം ദൈവവുമായി സമ്പർക്കത്തിലേർപ്പെട്ടാണു കഴിയുന്നതെന്ന കാര്യത്തിൽ J-യുടെ സമകാലികർക്ക് ഒട്ടും സംശ യമില്ലായിരുന്നു. പ്രാർത്ഥന ഒരു പ്രശ്നമായിരുന്നില്ല. വിഷമസന്ധി കളിൽ ദൈവത്തെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചാൽ ഉത്തരം ലഭിക്കുമെന്നവർ വിശ്വസിച്ചു പ്രശ്നം മറ്റൊന്നായിരുന്നു. ജീവനും സംരക്ഷണവും നൽകുന്നവനും മറ്റെല്ലാ ദൈവങ്ങളെക്കാൾ പരമോന്നതമനുമായ ദൈവത്തെ എങ്ങിനെ, എന്തുപേരിൽ വിളിക്കും?

സാമൂഹികതലത്തിലും, ഒരു ജനതയുടെ ക്ഷേമവും സുസ്ഥിതിയും അവർക്കു ദൈവത്തോടുള്ള ബന്ധത്തെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. ഓരോ ദൈവങ്ങളുടെ പ്രത്യേക സംരക്ഷണയിൽക്കഴിയുന്ന ശത്രുരാജ്യങ്ങളെ തോല്പിക്കാൻ പോരുന്ന ശക്തിയും പ്രാബല്യവും തങ്ങൾ വിശ്വാസമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ദൈവത്തിനുണ്ടോ എന്നവർ ചിന്തിച്ചു.

ദൈവം തന്റെ ജീവൻ മനുഷ്യനുമായി പങ്കുവച്ചു. സൃഷ്ടിയിലൂടെ അതു വെളിവാക്കപ്പെട്ടു. തന്റെ ജനയിതാവായ ദൈവത്തിന്റെ ഛായയാണു മനുഷ്യനുള്ളത്. എന്നാൽ, മനുഷ്യനിലെ ഈ ഛായ, അഥവാ സാദൃശ്യം എന്തിലാണടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്? ഏതെല്ലാം അർത്ഥത്തിൽ ദൈവം നമ്മുടെ പിതാവാണ്?

മനുഷ്യന്റെ യാതനകളും മരണവും ദൈവകല്പിതങ്ങളാണ്. പക്ഷേ, തിന്മയുടെ ഉറവിടം എവിടെയാണ്? തിന്മ എങ്ങിനെ ഉദ്ഭവിച്ചു? ദൈവങ്ങളുടെ ബാലിശമായ ചാപല്യങ്ങളിൽ നിന്നാണോ തിന്മ ഉദ്ഭവിച്ചത്? ദൈവങ്ങൾ തമ്മിലുണ്ടായ ഏതെങ്കിലും കലഹങ്ങളുടെ ഫലമാണോ തിന്മകൾ? ഇത്തരം കലഹങ്ങളിൽ പരാജയമടഞ്ഞ് മനുഷ്യപ്രകൃതി സ്വീകരിക്കാൻ നിർബന്ധിതരായ ഭ്രഷ്ടദൈവങ്ങളാണോ തിന്മകൾക്കു കാരണക്കാർ? തിന്മകളെല്ലാം ദൈവങ്ങളിൽ നിന്ന് ഉദ്ഭവിച്ചതാണെങ്കിൽ, മനുഷ്യന് അവയോടുള്ള മനോഭാവം എന്തായിരുന്നു? അവയെ ഒഴിവാക്കാനോ നിയന്ത്രിക്കാനോ വേണ്ടി മനുഷ്യന് എന്തെങ്കിലും ചെയ്യാൻ കഴിയുമോ? അതുമല്ലെങ്കിൽ, മനുഷ്യന്റെ പാപത്തിന്റെ ഫലമാണോ തിന്മകൾ? അങ്ങിനെയെങ്കിൽ എന്താണു പാപം? മനുഷ്യന് ഏതെങ്കിലും തരത്തിൽ പാപം ഒഴിവാക്കാൻ കഴിയുമോ?

യുദ്ധങ്ങളും കലാപങ്ങളും മൂലം ജീവിതം ദുസ്സഹവും ദുർവ്വഹവുമായപ്പോൾ അന്നത്തെ മനുഷ്യൻ ഇങ്ങിനെയെല്ലാം ചിന്തിച്ചു. മദ്ധ്യപൗരസ്ത്യ ദേശത്തു വസിച്ചിരുന്ന ഓരോ ജനവിഭാഗവും അവർക്കു കഴിയുന്നതുപോലെ ഉത്തരം കണ്ടെത്താൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു.

യാഹ്വേയിലുള്ള വിശ്വാസം അടിസ്ഥാന പ്രമാണമായി സ്വീക

രിച്ചുകൊണ്ടാണ് J- ഈ പ്രശ്നങ്ങളെ വീക്ഷിച്ചത്. ഇസ്രായേല്യരുടെ അയൽ രാജ്യങ്ങളിൽ നിലവിലിരുന്ന ദൈവവിശ്വാസവുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കുമ്പോൾ J-യുടെ വീക്ഷണം വളരെ ഉദാത്തമാണ്. ഇസ്രായേൽക്കാരുടെ ദൈവാനുഭവങ്ങളും തന്റെതന്നെ ഉൾക്കാഴ്ചകളും ജീവിതത്തെയും വിശ്വാസത്തേയും സൃഷ്ടിപരമായി സമന്വയിപ്പിക്കാനുള്ള തന്റെ കഴിവുമാണ് J-യുടെ ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രത്യേതകൾ.

പ്രകൃതിയെയും ചരിത്രത്തെയും, വിശിഷ്യ, ഇസ്രായേൽ ചരിത്രത്തെയും നിയന്ത്രിക്കുന്ന ഒരു മഹൽ ശക്തിയായി J-ദൈവത്തെ കണ്ടു. അദ്ദേഹത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മോശയ്ക്കു സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തവനും, തന്റെ ജനമായ ഇസ്രായേലിനെ ഈജിപ്തിലെ അടിമത്തത്തിൽനിന്നു മോചിപ്പിച്ച് വാഗ്ദത്തഭൂമിയായ കാനാൻ ദേശത്തേയ്ക്ക് ആനയിച്ചവനും പിതാക്കന്മാരുടെ ദൈവവുമായ യാഹ്വേ മാത്രമാണു ദൈവം. അവിടുന്നു മാത്രമാണ് സ്രഷ്ടാവ്. സൃഷ്ടവസ്തുക്കളിൽനിന്നു വ്യതിരിക്തനാണവിടുന്ന്. എങ്കിലും തന്റെ സൃഷ്ടികളിൽനിന്ന് വളരെ അകന്നല്ല അവിടുന്നു നിലകൊണ്ടത്. മനുഷ്യരോടൊത്തു വസിക്കുന്ന സജീവനായ ദൈവത്തെയാണു J- അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ദൈവം ഏദേൻ തോട്ടത്തിൽ സവാരി നടത്തി (ഉൽ. 3:8); പുരുഷനും അവന്റെ ഭാര്യയ്ക്കും ഉടുക്കാൻ തോലുകൊണ്ട് വസ്ത്രമുണ്ടാക്കി (ഉൽ. 3:21); നോഹിന്റെ പെട്ടകത്തിന്റെ വാതിൽ അടച്ചു കൊടുത്തു (ഉൽ. 7:16). മനുഷ്യന്റെ പാപങ്ങൾ, വിശിഷ്യ, ദൈവത്തെപോലെ ആകാനുള്ള അത്യാഗ്രഹം, ആയിരുന്നു സർവ്വയാതനകൾക്കും മരണത്തിനും കാരണമായത്. മനുഷ്യൻ എത്രവലിയ പാപിയാണെങ്കിലും യാഹ്വേ അവനെ ഉപേക്ഷിക്കുകയില്ല. പ്രതീക്ഷയും രക്ഷയേക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തയും മനുഷ്യന്റെ മനസ്സിൽ അങ്കുരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് യാഹ്വേ എപ്പോഴും അവനോടു കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നു.

യാഹ്വിസ്റ്റിന്റെ സങ്കീർണ്ണമായ ഈ രചനയിൽ വളരെയധികം പ്രമേയങ്ങൾ ഇഴചേർന്നു കിടപ്പുണ്ട്. അതിലെ പ്രധാന ഇഴ വേർതിരിച്ചെടുത്താൽ ആ പ്രമേയത്തിന്റെ അർത്ഥവും വ്യാപ്തിയും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും. പക്ഷേ, ഓരോന്നിന്റെയും പ്രത്യേക സന്ദർഭ

ത്തിൽനിന്നു മാറ്റിനിർത്തിയാൽ അവ നിരർത്ഥകമായി തോന്നും.

J-യുടെ രചനയിൽ മുഖ്യപ്രമേയമായി നിലകൊള്ളുന്നത് പിതാക്കന്മാർക്കു ലഭിച്ച ദൈവിക വാഗ്ദാനങ്ങളാണ്. ഈ വാഗ്ദാനങ്ങൾക്ക് രണ്ടു ഭാഗങ്ങളാണുള്ളത് - അബ്രാഹത്തിൽനിന്ന് വലിയൊരു സന്തതി പരമ്പര ഉദ്ഭവിക്കും (ഉൽ. 12:2), കാനാൻ ദേശം മുഴുവൻ അവർക്ക് അവകാശമായി കൊടുക്കും (ഉൽ. 12:7). J-യുടെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ ഇസ്രായേൽജനം മുഴുവൻ അബ്രാഹത്തിന്റെ സന്തതികളാണ്. മോശയുടെ നിയമങ്ങളിലും പാരമ്പര്യങ്ങളിലും അധിഷ്ഠിതമായ ജീവിതമാണ് ഇസ്രായേൽ നയിച്ചത്. പിതാക്കന്മാർക്കു ലഭിച്ച ദൈവിക വാഗ്ദാനങ്ങൾ അവകാശമായിക്കിട്ടിയ ദാവീദിന്റെ വംശം ഇസ്രായേലിൽ എന്നേയ്ക്കും ഭരണം നടത്തുമെന്ന ചിന്താഗതിയാണ് J-യ്ക്കുള്ളത്.

ആദിചരിത്രം വിവരിക്കുമ്പോൾ പിതാക്കന്മാരുടെ ചരിത്രത്തെ അവരുടെ പൂർവ്വപിതാക്കന്മാരുടെ ചരിത്രവുമായി J-ബന്ധിപ്പിക്കുന്നു, മനുഷ്യന് ദൈവം ജീവൻ കൊടുത്തു, സമാധാനത്തിലും സന്തോഷത്തിലും ജീവിക്കാൻ മനോഹരമായ ഒരു സ്ഥലവും കൊടുത്തു. പക്ഷേ, മനുഷ്യൻ തിന്മയിലേക്കു തിരിഞ്ഞു. ആ അഭിശപ്ത നിമിഷത്തിന്റെ അനന്തരഫലം മരണവും ദൈവം കൊടുത്ത സ്ഥലത്തുനിന്നുള്ള ബഹിഷ്ക്കരണവുമായിരുന്നു. തുടർന്നുവരുന്ന ചില വിവരണങ്ങളിലൂടെ മനുഷ്യൻ എങ്ങിനെ വീണ്ടും വീണ്ടും പാപം ചെയ്തുവെന്നും ദൈവം എങ്ങിനെ അവനെ വീണ്ടും രക്ഷിച്ചുവെന്നും J-വിശദമാക്കുന്നു. തിന്മയുടെ അതിപ്രസരം ദുസ്സഹമായപ്പോൾ ദൈവം അവരെ നശിപ്പിച്ചെങ്കിലും ഭാവിതലമുറയുടെ കാര്യം അവിടുന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തി. ബാബേൽ ഗോപുരത്തിന്റെ കഥ ഒഴികെ മറ്റെല്ലാ സംഭവവിവരണങ്ങളും J-അവസാനിപ്പിക്കുന്നത് മനുഷ്യൻ രക്ഷപ്രാപിക്കുമെന്ന പ്രമേയത്തോടെയാണ്.

പിതാമഹാന്മാരുടെ ചരിത്രത്തിൽ ഓരോ മുഖ്യകഥാപാത്രത്തെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമിയുടെ ജനനത്തെയും ചുറ്റിപ്പറ്റിയാണ് ഓരോ വിവരണവും നീങ്ങുന്നത്. പിന്തുടർച്ചാവകാശത്തെ പ്രതികൂലമായി ബാധിക്കുന്ന ചില ഭീഷണികൾ നാടകീയമായി അവ

തരിപ്പിക്കുന്നത് ദൈവിക വാഗ്ദാനങ്ങളിലേക്ക് ശ്രദ്ധതിരിക്കാൻ പര്യാപ്തമാണ്. ഇസ്മായേലിനെ ഗർഭത്തിൽ വഹിച്ചുകൊണ്ട് ഹാഗാർ മരുഭൂമിയിലേയ്ക്ക് ഓടിപ്പോയി (ഉൽ. 16:6). ഫറവോ സാറായെ തന്റെ കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് ആനയിച്ചു (ഉൽ. 12:10–20). ദൈവകല്പനയനുസരിച്ച് അബ്രാഹം തന്റെ ഏകജാതൻ ഇസഹാക്കിനെ ബലിയർപ്പിക്കാനൊരുങ്ങി (ഉൽ. 22–ലെ J–യുടെ ഭാഗങ്ങൾ). പിൻതുടർച്ചാവകാശം കൈവശമാക്കാൻ യാക്കോബിന്, ഇരട്ടസഹോദരനെങ്കിലും, ആദ്യജാതനായ ഏസാവിനോടു കൗശലം പ്രയോഗിക്കേണ്ടിവന്നു (ഉൽ. 25:19–34).

പിൻഗാമികളുടെ ജനനത്തിൽ ദൈവിക വാഗ്ദാനങ്ങൾ പൂർത്തീകരിക്കപ്പെടുന്നത് ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേക ഇടപെടൽ മൂലമാണ്. സാറായും (ഉൽ. 11:30) റെബേക്കായും (ഉൽ. 25:21) റാഹേലും (ഉൽ. 29:31) വന്ധ്യകളായിരുന്നെങ്കിലും ദൈവം അവരുടെ പ്രാർത്ഥന സ്വീകരിച്ച് അവർക്കു സന്താനഭാഗ്യം നൽകി. തന്റെ വാർദ്ധക്യത്തിൽ സാറാ ഇസഹാക്കിനെ പ്രസവിച്ചു (ഉൽ. 21:1–2). റെബേക്കാ ഇരട്ടകളായ യാക്കോബിനും ഏസാവിനും ജന്മം കൊടുത്തു (ഉൽ. 25:24–26). റാഹേൽ ജോസഫിനെ പ്രസവിച്ചു (ഉൽ. 30:24). രൂക്ഷമായ ക്ഷാമം യാക്കോബിന്റെ കുടുംബത്തെ നശിപ്പിക്കുമെന്ന ഘട്ടം വന്നപ്പോഴേയ്ക്കും ജോസഫ് ഈജിപ്തിൽ ഫറവോയുടെ പ്രീതിയും സ്ഥാനമാനങ്ങളും നേടിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ജോസഫ് തന്റെ പിതാവിനെയും സഹോദരങ്ങളെയും ഈജിപ്തിലേക്കു വിളിച്ചു വരുത്തുകവഴി അബ്രാഹത്തിന്റെ പിൻഗാമികളുടെ, വംശത്തിന്റെ സുരക്ഷിതത്വം ഉറപ്പുവരുത്തി. വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം ജോസഫിനെക്കുറിച്ചു കേട്ടുകേൾവിപോലുമില്ലാത്ത പുതിയ ഫറവോ ഭരണമേറ്റപ്പോൾ യാക്കോബിന്റെ സന്തതി പരമ്പര ഈജിപ്തിൽ ഞെരുക്കപ്പെടാനും മർദ്ദിക്കപ്പെടാനും തുടങ്ങി. ഇസ്രായേലിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ, ദൈവം എങ്ങിനെ മോശയുടെ മാദ്ധ്യസ്ഥത്തിലൂടെ തന്റെ ജനതയെ അടിമത്തത്തിൽ നിന്നു മോചിപ്പിച്ചുവെന്നും, തേനും പാലുമൊഴുകുന്ന വിസ്തൃതവും ഫലഭൂയിഷ്ഠവുമായ ഒരു സ്ഥലത്തേയ്ക്ക് അവരെ ആനയിച്ചുവെന്നും J–വിശദമാക്കുന്നു (പുറ. 3:8).

ഭൂമി അവകാശമായി കൊടുക്കുമെന്ന വാഗ്ദാനവും പ്രഥമവാ

ഗ്ദാനത്തോളം തന്നെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു (ഉൽ. 12:7; 13:15; 15:7, 18, 22:17-18). സാറാ മരിച്ച അവസരത്തിൽ ഹെബ്രോണിനടുത്ത് മക്പെലാ (Mach pelah) യിൽകുടുംബശ്മസാനത്തിനുവേണ്ടി അബ്രാഹം കുറച്ചു സ്ഥലം വാങ്ങിയപ്പോൾ ഈ വാഗ്ദാനത്തിന്റെ ആദ്യഘട്ടം യാഥാർത്ഥ്യമായി (ഉൽ. 23:11).

മനുഷ്യനെ ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചപ്പോഴത്തെ അവസ്ഥയിൽ നിന്ന് പടിപടിയായി അവൻ അകന്നു പോയപ്പോൾ അവനെ രക്ഷിക്കാനുള്ള ദൈവത്തിന്റെ ശ്രമമായി വേണം ഈ ദൈവിക വാഗ്ദാനങ്ങളെ നാം വീക്ഷിക്കാൻ. പാപംമൂലം പുരുഷനും സ്ത്രീയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിൽ അപസ്വരങ്ങളുണ്ടായി. പ്രസവം വേദനാജനകമായി മാറി. വിയർപ്പു ചിന്തി ഭക്ഷണം തേടേണ്ട ഗതികേടു വന്നു. മനുഷ്യൻ എത്രമാത്രം പാപിയാണെന്ന് അറിഞ്ഞിട്ടും അവനെ ഭൂമുഖത്തു നിന്നു തുടച്ചുമാറ്റാൻ ദൈവം ആഗ്രഹിച്ചില്ല. നന്മ ചെയ്യുന്നവർ ചുരുക്കമാണെങ്കിലും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഒരു വംശത്തിലൂടെ ഇസ്രായേൽ വംശത്തിലൂടെ - നൽകപ്പെട്ട രക്ഷയുടെ ഫലങ്ങൾ എല്ല ജനതയും അനുഭവിക്കും. സകല ജനത്തിനവും രക്ഷ ഉറപ്പു വരുത്താൻവേണ്ടി ഇസ്രായേൽ ജനത്തിന്റെ എല്ലാ പ്രതികൂല സാഹചര്യങ്ങളിലും ദൈവം അവരോടൊപ്പം നിന്നു. അവരുടെ നിലനിൽപ്പിനുവേണ്ടി ആ വംശത്തിന് ധാരാളം സന്തതിപരമ്പരകളേയും അവരുടെ ജീവസന്ധാരണത്തിന് ഫലഭൂയിഷ്ഠമായ ഒരു ഭൂപ്രദേശവും നൽകി. അങ്ങനെ, അബ്രാഹത്തോടും ഇസഹാക്കിനോടും യാക്കോബിനോടും ദൈവം ചെയ്ത വാഗ്ദാനം പൂർത്തീകരിക്കപ്പെട്ടു.

അദ്ധ്യായം അഞ്ച്

എലോഹിസ്റ്റ്

ഇസ്രായേലിന്റെ പൗരാണികവും പരമ്പരാസിദ്ധവുമായ വിജ്ഞാനത്തെ ദൈവസാസ്ത്രപരമായും സാഹിത്യപരമായും യാഹ്വിസ്റ്റ് സമന്വയിപ്പിച്ചെങ്കിലും അതിന്റെ വളർച്ചയെ അദ്ദേഹം ഒരു തരത്തിലും തടഞ്ഞില്ല. മാറിവരുന്ന സാഹചര്യങ്ങൾക്കനുസൃതമായി ഈ പാരമ്പര്യങ്ങളെല്ലാം വളർന്നു വികസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇസ്രായേല്യർ എവിടെയെല്ലാം ഒന്നിച്ചു കൂടിയോ അവിടെയെല്ലാം അബ്രാഹത്തിന്റെയും ഇസഹാക്കിന്റെയും യാക്കോബിന്റെയും കഥകൾ ആവർത്തിച്ചു പറയപ്പെട്ടു. എല്ലാം മറന്ന് അതുകേട്ടിരുന്ന ജനം തങ്ങളുടെ മോചകനും നേതാവുമായ മോശയുടെ കഥകൾ കേട്ട് ആവേശഭരിതമായി.

രാഷ്ട്രീയവും മതപരവുമായ ചില സംഭവ വികാസങ്ങൾ ഈ കഥകൾക്ക് പുതിയൊരു പശ്ചാത്തലമൊരുക്കി. ജറുസലേം കൊട്ടാരത്തിന്റെ മഹിമയ്ക്കും പ്രതാപത്തിനും മങ്ങലേറ്റു. ഇസ്രായേൽ തെക്കും വടക്കും സാമ്രാജ്യങ്ങളായി പിളർന്നു. ഈ പരിതസ്ഥിതിയിൽ ഇസ്രായേലിനെക്കുറിച്ചുള്ള സങ്കല്പങ്ങളെ വേണ്ടവിധം പ്രകടമാക്കാൻ യാഹ്വിസ്റ്റിന്റെ ദേശീയവീക്ഷണം അപര്യാപ്തമാണെന്നു വന്നു. തന്മൂലം, കേൾവിക്കാർക്കു കൂടുതൽ അർത്ഥവത്തായി തോന്നത്തക്കവിധം പാരമ്പര്യകഥകളിൽ യുക്തമായ അനുരൂപീകരണങ്ങൾ നടത്തി, മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പരിതഃസ്ഥിതികളെയും ചരിത്രഗതികളെയും സൂക്ഷ്മമായി മനസ്സിലാക്കി, എഴുതാൻ കഴിവുള്ള ഒരാളെ ഇസ്രായേലിന് ആവശ്യമായി വന്നു. അദ്ദേഹമാണ് എലോഹിസ്റ്റ് (E).

ആമുഖം

പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രണ്ടാം ഘട്ടം എഴുതിയ ആളിനെയാണ് എലോഹിസ്റ്റ് എന്നു വിളിക്കുന്നത്. ദൈവത്തെക്കുറിച്ചു പറയുമ്പോഴെല്ലാം 'എലോഹിം' എന്ന പദം ഉപയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചന 'എലോഹിസ്റ്റു പാരമ്പര്യം' എന്നറിയപ്പെടുന്നത്. പുറ 3:14-15ൽ ദൈവം മോശയ്ക്ക് സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതുവരെയുള്ള ഭാഗങ്ങളിൽ 'യാഹ്വേ' എന്ന ദൈവികനാമം E- കരുതലോടെ ഒഴി

വാക്കി. അതിനുശേഷം അദ്ദേഹം 'യാഹ്‌വേ' എന്നും 'എലോഹിം' എന്നും ദൈവത്തെ വിളിക്കുന്നുണ്ട്.

ഉൽപത്തി പുസ്തകത്തിലെ 'എലോഹിം' എന്ന പ്രപ്രയോഗം J-പാരമ്പര്യത്തിൽ നിന്ന് E-പാരമ്പര്യത്തെ വേർതിരിക്കാൻ സഹായിക്കുന്നു. എന്നാൽ തുടക്കം മുതൽ തന്നെ 'യാഹ്‌വേ' എന്ന പേര് ഉപയോഗിച്ച പുരോഹിത പാരമ്പര്യത്തെ അത്ര എളുപ്പം വേർതിരിക്കാൻ കഴിയില്ല. E-യും P-യും വേർതിരിക്കുന്നതിനുമുമ്പ്, രണ്ടു വ്യത്യസ്തപാരമ്പര്യങ്ങളാണെന്നു തിരിച്ചറിയുന്നതിനു മുമ്പ്, പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പഠനം ആരംഭിച്ച കാലത്താണ് രണ്ടാമത്തെ പാരമ്പര്യത്തിന് എലോഹിസ്റ്റ് എന്ന പേരു കിട്ടിയത്. E-യും P-യും തമ്മിൽ വേർതിരിക്കേണ്ട ആവശ്യം വന്നപ്പോൾ ഇപ്പോൾ നമ്മൾ പഠനവിധേയമാക്കുന്ന ഭാഗത്തിന് എലോഹിസ്റ്റ് എന്ന പേര് നിലനിൽത്തി. കൃത്യമായിപ്പറഞ്ഞാൽ, ദൈവം തന്റെ പേരു വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുന്നതുവരെ ദേവത്തെ എലോഹിം എന്നു വിളിക്കുന്ന രണ്ടു പാരമ്പര്യങ്ങളിൽ ഒന്നു മാത്രമാണ് എലോഹിസ്റ്റ്.

യാഹ്‌വിസ്റ്റിനെപ്പോലെ തന്നെ എലോഹിസ്റ്റും ആരാണെന്നു നമുക്കറിവില്ല. ബെഥേൽ ദേവാലയത്തിലെ ഒരു പുരോഹിതനായിരുന്നു അദ്ദേഹമെന്ന് ചില പണ്ഡിതന്മാർ അവകാശപ്പെടുന്നു. E-യ്ക്ക് ബെഥേലിനെക്കുറിച്ചുള്ള താൽപ്പര്യം പൗരോഹിത്യപരം എന്നതിനേക്കാൾ പ്രവാചകപരമായതുകൊണ്ട് ആ അഭിപ്രായത്തിനു വലിയ പ്രസക്തിയില്ല.

അബ്രാഹത്തിന്റെ ചരിത്രം മുതൽ (ഉൽ. 15) മോശയുടെ മരണം (നിയ. 34) വരെയുള്ള E-യുടെ വിവരണങ്ങൾ J-യുടേതിനു സമാന്തരമാണ്. J-യുടേതുപോലെ തന്നെ E-യുടേയും വിവരണങ്ങളിൽ മിക്കവാറും പകുതിയിലധികവും കാണുന്നത് ഉൽപ്പത്തിയിലും പുറപ്പാടിലുമാണ്. 'ലേവ്യർ' പുസ്തകത്തിൽ E-യുടേതായി ഒറ്റവാക്കുപോലുമില്ലെങ്കിലും 'സംഖ്യ'യിൽ കുറെ ഭാഗങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന് അവകാശപ്പെടാനുണ്ട്. 'നിയമാവർത്തന'ത്തിലെ ഏതാനും ഭാഗങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വകയാണ്.

ഉൽപ്പത്തി 15-ാം അദ്ധ്യായത്തോടെയാണ് E-രംഗപ്രവേശം

ചെയ്യുന്നതെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യവിവരണം അവിടെയല്ല തുടങ്ങുന്നതെന്നു തോന്നുന്നു. "കുറേക്കാലങ്ങൾക്കുശേഷം ഇതു സംഭവിച്ചു...." എന്നു പറഞ്ഞാണ് അദ്ദേഹം തുടങ്ങുന്നത്. ആ വാചകത്തിനു മുൻപ് ഏതോ സംഭവം അദ്ദേഹം വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ഇതിൽ നിന്നു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്. അതല്ലാതെ, യാതൊരു മുഖവുരയും കൂടാതെ, ആരെന്നു പോലും സൂചിപ്പിക്കാതെ അബ്രാഹത്തെ പൊടുന്നനേ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിൽ ന്യായം കാണുന്നില്ല. J-യെപ്പോലെ E-യും ഒരു ആദിമ ചരിത്രവിവരണം എഴുതിയെന്നതിന് യാതൊരു തെളിവുമില്ല. മേൽപ്പറഞ്ഞ സംശയത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അങ്ങനെയൊരു നിഗമനത്തിനു സാധ്യതയുണ്ടെന്നു മാത്രം.

J-ഉപയോഗിച്ച അതേ പഴയ ചട്ടക്കൂടുതന്നെയാണ് E-യും ഉപയോഗിച്ചത്. സ്വന്തമായി പലതും അദ്ദേഹം കൂട്ടിച്ചേർക്കുകയും ചെയ്തു. "കർത്താവിന്റെ യുദ്ധങ്ങളുടെ ഗ്രന്ഥ"ത്തിൽ (സംഖ്യ 21:14-15) നിന്ന് അദ്ദേഹം ഉദ്ധരിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതൊരുപക്ഷേ, പുരാതന യുദ്ധഗീതികളുടെ സമാഹാരമായിരിക്കാം. സംഖ്യ 21:17-18-ൽ അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുള്ള "കിണറിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഗാനം" ഇസ്രായേല്യരുടെ പൂർവ്വികന്മാർ മരുഭൂമിയിലോ സമതലത്തിലോ കിണർകുഴിക്കുന്ന ജോലിക്കിടയിൽ പാടാറുണ്ടായിരുന്ന പഴയൊരു ഗാനമായിരുന്നു. സംഖ്യ 21:27-30-ൽ കാണുന്ന വിജയകീർത്തനം യഥാർത്ഥത്തിൽ അമോര്യർ രചിച്ചതാണ്. ഉടമ്പടിയുടെ പുസ്തകം (പുറ. 20:22-23:19) രൂപപ്പെട്ടുവന്നതിന്റെ പിന്നിൽ സുദീർഘമായൊരു ചരിത്രമുണ്ട്. പക്ഷേ, മോശയെ കേന്ദ്രീകരിച്ചു നീങ്ങിയ ഈ രൂപീകരണത്തെപ്പറ്റി E-ഒന്നും എഴുതുന്നില്ല. എങ്കിലും അദ്ദേഹമത് തന്റെ രചനയിൽ കൂട്ടിച്ചേർത്ത് പുതിയൊരു പശ്ചാത്തലമൊരുക്കി. "ഉടമ്പടിയുടെ പുസ്തകം" പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നതിന്റെ കാരണക്കാരൻ എലിഹിസ്റ്റ് ആണ്.

വടക്കൻ ഇസ്രായേലിലാണ് E പാരമ്പര്യം എഴുതപ്പെട്ടത്. വടക്കൻ ഇസ്രായേലിലെ ബെഥേലിലെയും, വിശിഷ്യ മനാസ്സേയുടെ തലസ്ഥാനനഗരവും എഫ്രേമിന്റെ മതകേന്ദ്രവുമായ ഷിക്കമിലെയും പുരാതന ദേവാലയങ്ങളിലാണ് അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചത്. ഈ ദേവാലയവുമായി അഭേദ്യബന്ധമുണ്ടായിരുന്ന യാക്കോബിനും

ജോസഫിനും അദ്ദേഹം വളരെ പ്രാധാന്യം കൊടുത്തു. മോശ തന്റെ മരണത്തിനു മുൻപ് ജനത്തിനു നൽകിയ ആശീർവ്വാദത്തിൽ (നിയ 33) അബ്രാഹത്തിനെയും ഇസഹാക്കിനെയും അപേക്ഷിച്ച്, യാക്കോബിനും ജോസഫിനും വ്യക്തമായ പ്രാമുഖ്യം നല്കുന്നുണ്ട്. അബ്രാഹം ഹെബ്രോണിൽ ജീവിച്ച കാലത്തെക്കുറിച്ചുള്ള 'യൂദാകഥ'കളൊന്നും E പറയുന്നില്ല. എന്നാൽ, വടക്കൻ ഇസ്രായേലിൽ സംസ്കരിക്കപ്പെട്ട പൂർവ്വീകരായ റാഹേൽ, ദെബോറാ, ജോസഫ്, ജോഷ്വാ, എലയാസർ എന്നിവരുടെ ശവകുടീരങ്ങളെപ്പറ്റി E മാത്രമേ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളു. (ഉൽ 35:8, 19-20). വടക്കൻ ഇസ്രായേലിലെ പ്രവാചകനായിരുന്ന ഹോസിയായിലും, നിയമാവർത്തനപുസ്തകത്തിലും E പ്രകടമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ട്. 'നിയമാവർത്തനം' അതിന്റെ പ്രാരംഭരൂപത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടത് വടക്കൻ സാമ്രാജ്യത്തിലാണ്. ജെറോബോവാം ഒന്നാമന്റെ കാലത്ത് വടക്കൻ സാമ്രാജ്യത്തിൽ, മോശയുടെ നിയമങ്ങളിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ഒരു മതനവീകരണം നടന്നു. മോശയുടെ പാരമ്പര്യങ്ങൾക്ക് E-ഊന്നൽ കൊടുക്കുന്നത് അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം. തെക്കൻ സാമ്രാജ്യത്തിലെ ബേർഷെബായിലെ ദേവാലയത്തിന് E വളരെ പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു തീർത്ഥാടനകേന്ദ്രമെന്ന നിലയ്ക്ക് ഈ സ്ഥലം വടക്കൻ ഗോത്രങ്ങൾക്ക് അപരിചിതമായിരുന്നില്ല. (ആമോസ് 5:15; 8:14 കാണുക).

ഇസ്രായേലിനു മുഴുവനും പൊതുവായ പുരാതന പാരമ്പര്യങ്ങളെ ആധാരമാക്കി J-യും E-യും എഴുതിയതുകൊണ്ട് അവരുടെ രചനകൾക്ക് അടിസ്ഥാനപരമായി സാമ്യമുണ്ട്. എന്നാൽ പരസ്പരം ഭിന്നിച്ചു നിന്ന തെക്കും വടക്കും സാമ്രാജ്യങ്ങളിലാണ് ഈ പഴയ പാരമ്പര്യങ്ങൾ വികാസം പ്രാപിച്ചതും എഴുതപ്പെട്ടതും. തന്മൂലം രണ്ടുപേരുടെയും കൃതികളിൽ വളരെയധികം വൈവിധ്യങ്ങൾ കടന്നുകൂടി.

E-യുടെ രചനയിലുടനീളം ദൃശ്യമാകുന്ന പ്രവാചകന്റെ സമീപനരീതിയിൽനിന്ന്, സോളമന്റെ മരണത്തിനും ഇസ്രായേലിന്റെ വിഭജനത്തിനും ശേഷമാണ് E-യുടെ രചനാകാലമെന്ന് ഊഹിക്കാം. കൽദായരുടെ ഊർ ആണ് അബ്രാഹത്തിന്റെ ജന്മദേശമെന്ന് (ഉൽ.

15:7) E- പറയുന്നു. മെസൊപ്പൊട്ടേമിയാ പ്രദേശത്ത് കൽദായർ ആദ്യം കടന്നു വരുന്നത് ബി. സി. 9-ാം നൂറ്റാണ്ടിലാണ്. തന്മൂലം, E-യുടെ രചനാകാലം ബി. സി. 9-ാം നൂറ്റാണ്ടിനു മുൻപാകാൻ സാധ്യതയില്ല. വടക്കൻ സാമ്രാജ്യത്തിലാണ് E-രചിക്കപ്പെട്ടത്. ബി. സി. 722-ൽ വടക്കൻ ഇസ്രായേലിന്റെ തലസ്ഥാനമായ സമറിയയുടെ പതനത്തോടെ ആ രാജ്യവും അവസാനിച്ചു. എന്നാൽ, ആഭ്യന്തരകലാപങ്ങളോ, പുറത്തുനിന്നുള്ള യുദ്ധഭീഷണികളോ ഒന്നുമില്ലാതെ, സമാധാനപരമായ അന്തരീക്ഷം നിലനിന്ന കാലത്താണ് E-രചിക്കപ്പെട്ടതെന്ന് വ്യക്തമാണ്. ജെറോബോവാം-രണ്ടാമന്റെ (ബി. സി. 785-744) ഭരണകാലത്താണ് രാജ്യം പ്രതാപൈശ്വര്യങ്ങളുടെയും സമാധാനത്തിന്റെയും ഉച്ചകോടിയിലെത്തിയത്. E-യുടെ രചന നടന്നത് ഈ കാലത്താകാനാണു കൂടുതൽ സാധ്യത.

സാഹിത്യരൂപവും ശൈലിയും

സോളമന്റെ മരണശേഷം, വടക്കൻ സാമ്രാജ്യത്തിലെ ഗോത്രങ്ങൾ ഒന്നുചേർന്ന് ദാവീദിന്റെ വംശത്തിൽ തങ്ങൾക്കുള്ള അവകാശം നിരസിച്ചു. “ജെസ്സെയുടെ പുത്രനിൽ ഞങ്ങൾക്കെന്തവകാശം?” എന്നു ചോദിച്ചുകൊണ്ട് ദാവീദിന്റെ വംശത്തിൽ നിന്ന് തങ്ങൾ സ്വതന്ത്രരായെന്ന് അവർ പ്രഖ്യാപിച്ചു (1 രാജ 12:16). ദാവീദിന്റെ വംശത്തിലൂടെ ദൈവികവാഗ്ദാനങ്ങൾ പൂർത്തീകരിക്കപ്പെടുകയില്ലെന്ന് അവർ കരുതി.

വടക്കൻ ഇസ്രായേലിലെ ദൈവശാസ്ത്രപരമായ ചുറ്റുപാടുകൾ രാജഭരണത്തെ അംഗീകരിക്കുന്നതിലുപരിയായി പ്രവാചകദൗത്യത്തെ അംഗീകരിക്കാൻ പര്യാപ്തമായിരുന്നു. ഇസ്രായേലിന്റെ നിലനിൽപ്പിന് കാരണമായി ദാവീദിന്റെ വംശത്തേക്കാൾ പുരാതനമായൊരു അടിസ്ഥാനമാണ് പ്രവാചകന്മാർ അന്വേഷിച്ചത്. മോശയിലേയ്ക്കും സീനായ് ഉടമ്പടിയിലേക്കും ഉടമ്പടിയുടെ പ്രമാണങ്ങളിലേക്കും അവർ ശ്രദ്ധ തിരിച്ചു. രാജാക്കന്മാരെ വാഴിക്കുന്നതിനോട് ഹോസിയാ പ്രവാചകൻ അങ്ങേയറ്റം അമർഷം പ്രകടിപ്പിച്ചു. (ഹോസി 8:4). മോശയെ ദാവീദു രാജാവിന്റെ മുന്നോടി ആയിട്ടല്ല, ഒരു പ്രവാചകനായാണ് ഹോസിയാ ചിത്രീകരിക്കുന്നത് (ഹോസി 12:13b).

ഈ സാഹചര്യത്തിലാണ് E-തന്റെ രചന തുടങ്ങിയത്. അബ്രാഹത്തെയും അഹറോനെയും മിരിയാമിനെയും അദ്ദേഹം പ്രാവാചകരായി ചിത്രീകരിച്ചു (ഉൽ. 20:7; പുറ 15:20; സംഖ്യ 12:2, 6). പ്രവാചകനെന്നു നേരിട്ടു മോശയെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും ദൈവപ്രേരിതനായി ദൈവഹിതം പ്രഘോഷിക്കുകയും, പ്രവാചകന്റെ അധികാരവും ശക്തിയും പ്രവൃത്തികളിൽ പ്രകടമാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു വ്യക്തിയായി മോശയെ E-ചിത്രീകരിക്കുന്നു. മോശയോടൊപ്പം ഇസ്രായേൽ ജനത്തെ നയിക്കാൻ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട നേതാക്കന്മാർക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവാചക ചൈതന്യത്തിന്റെ പങ്കു ലഭിച്ചു (സംഖ്യ 11:16-17, 24-25). കൂടാരത്തിനുള്ളിലിരുന്നു പ്രവചിക്കുന്ന രണ്ടു യുവാക്കന്മാരെ വിലക്കണമെന്നു ജോഷ്വാ ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ മോശ പറഞ്ഞു : "എന്നെ പ്രതി നീ അസൂയപ്പെടുന്നുവോ? കർത്താവിന്റെ ഈ ജനം മുഴുവൻ പ്രവാചകരായി മാറിയെങ്കിൽ...!" കർത്താവ് തന്റെ ചൈതന്യം എല്ലാവർക്കും കൊടുത്തുവെന്ന് E-കൂട്ടിച്ചേർത്തു (സംഖ്യ 11:26-30).

വടക്കൻ സാമ്രാജ്യത്തിൽ നിലവിലിരുന്ന ദേശീയ വ്യവസ്ഥിതികളോടും രാജഭരണത്തോടും E-യ്ക്ക് എതിർപ്പില്ലായിരുന്നു. ആമോസിനെപ്പോലെ, അദ്ദേഹം ആ വ്യവസ്ഥിതിയെ നിന്ദിക്കുകയോ തള്ളിപ്പറയുകയോ ചെയ്തില്ല. ഉടനെ വരാനിരിക്കുന്ന നാശത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു പ്രഖ്യാപനവും നടത്തിയതുമില്ല. ഹോസിയായെപ്പോലെ രാജഭരണത്തോട് എതിർപ്പ് കാണിക്കുന്നില്ല; ദേശീയ വ്യവസ്ഥിതികളെല്ലാം അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചു.

പുരാതന ഗ്രീക്കുകാരുടെ രീതിയനുസരിച്ച്, വിവിധ ഗോത്രങ്ങളിൽപ്പെട്ടവരെല്ലാം ഒന്നിച്ചുകൂടി ഒരു പ്രധാന ദേവാലയത്തിൽ ആരാധന നടത്തുന്ന സംവിധാനത്തെ E അനുകൂലിക്കുന്നു. ഈ പ്രാധനദൈവാലയമാണ് അവരുടെ മതജീവിതത്തിന്റെ കേന്ദ്രബിന്ദു. ഗോത്രങ്ങളെ തമ്മിൽ ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന കണ്ണി മതവിശ്വാസമായിരുന്നു.

E-യുടെ വീക്ഷണത്തിൽ ഷെക്കെമിലെ ദേവാലയമാണ് ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടത്. ഈ ദേവാലയത്തിൽ നടത്തിയിരുന്ന വെളിപാടിന്റെ രൂപത്തിലുള്ള കർമ്മങ്ങളിലും പ്രഭാഷണങ്ങളിലും അദ്ദേഹത്തിന്

അതീവ താൽപര്യമുണ്ടായിരുന്നു. ഇസ്രായേലിന്റെ മനസ്സാക്ഷി യേയും ജീവിത രീതികളേയും ചോദ്യം ചെയ്യുകയും ഭർത്സിക്കു കയും ചെയ്യുന്നവനല്ല, പ്രത്യുത, ദൈവത്തിൽനിന്നു വെളിപാടുകൾ സ്വീകരിക്കുകയും അത് ജനങ്ങൾക്ക് എത്തിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു മാദ്ധ്യമമാണ് പ്രവാചകനെന്ന് E വിശ്വസിച്ചു.

കണിശമായിപ്പറഞ്ഞാൽ E ഒരു പ്രവാചകനായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും ദൈവശാസ്ത്രത്തോടും സാഹിത്യത്തോടും പ്രവാചകപ രമായ ഒരു സമീപനമാണ് അദ്ദേഹം വച്ചു പുലർത്തിയത്. യാഹ്വിസ്റ്റി നെപ്പോലെയോ കൊട്ടാരങ്ങളിലെ ദൈവശ്സാത്രജ്ഞരെപ്പോലെയോ വിജ്ഞാനസംബന്ധിയായ പ്രമേയങ്ങളല്ല E-യുടെ പ്രതിപാദ്യ വിഷ യങ്ങൾ.

കാനാൻ ദേശത്തെ അനുകൂല-പ്രതികൂല സാഹചര്യങ്ങളോട് ഒത്തിണങ്ങി ജീവിക്കാനും അയൽരാജ്യങ്ങളുമായി സഹവർത്തിത്വ ത്തിൽ കഴിയാനുമുള്ള ആത്മവിശ്വാസം ഇസ്രായേൽ ജനതയ്ക്കു ണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ ദേശീയാവബോധവും ആത്മവിശ്വാസവും അരക്കിട്ടുറപ്പിക്കുന്ന തരത്തിലാണ് യാഹ്വിസ്റ്റ് എഴുതിയത്. ദൈവാ നുഗ്രഹങ്ങൾ വിവിധ രൂപഭാവങ്ങളിൽ ഇസ്രായേലിൽ പ്രകടവുമായി രുന്നു. ദേശീയവും മതപരവുമായ കെട്ടുറപ്പിനെക്കുറിച്ചുള്ള ആത്മാ ഭിമാനം J- യുടെ കൃതിയിൽ കാണാനുണ്ട്. തന്മൂലം, കുറേക്കൂടി പൊതുവായ പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ് അദ്ദേഹം ചിന്തിച്ചത്. ജീവിത ത്തെയും സഹനത്തെയും മരണത്തെയും കുറിച്ച് ചിന്തിച്ച അദ്ദേഹം ഇസ്രായേലിന് സാർവ്വത്രികമായ ഒരു ദൗത്യമാണ് ഉള്ളതെന്നുപോലും കരുതി.

ഇത്തരമൊരു ദേശീവബോധം E-യുടെ കാലത്ത് ഇല്ലായിരു ന്നു. തങ്ങളുടെ മനശ്ചാഞ്ചല്യത്തിന്റെയും ബലഹീനതയുടെയും ഫലം ഇസ്രായേൽ രുചിച്ചറിഞ്ഞു. ഉടമ്പടിയോടു വിശ്വസ്തത പുലർത്താൻ E അവരെ ആഹ്വാനം ചെയ്തു. വടക്കൻ ഗോത്രങ്ങളെല്ലാം ഷെക്കെ മിലെ ദേവാലയത്തിൽ ഒന്നിച്ചുകൂടി ആരാധന നടത്തുകയും അതു വഴി വിശ്വാസൈക്യം സംരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിന്റെ പ്രാധാ ന്യവും മഹത്വവും ഊന്നിപ്പറയുകയെന്ന ഉദ്ദേശത്തോടെയാണ് E എഴു

തിയത്. E-പാരമ്പര്യത്തെയും ഒരു പരിധിവരെ ഇതിഹാസസാഹിത്യത്തോട് താരതമ്യപ്പെടുത്താൻ കഴിയും.

J-യേക്കാൾ ആഴമേറിയ അവബോധവും സാഹിത്യബോധവും E-യുടെ പ്രത്യേകതകളാണ്. വളരെയേറെ ചിന്തിച്ചു തിരഞ്ഞെടുത്തതും ഉയർന്ന ബൗദ്ധികനിലവാരമുള്ളതുമായ പദാവലിയുടെ സഹായത്തോടെ ക്ലാസ്സിക്കൽ ഹീബ്രൂ ഭാഷയിലാണ് E എഴുതിയത്. അക്കാരണം കൊണ്ടുതന്നെ E യുടെ ഭാഷയ്ക്ക് J യുടെ ഭാഷയുടെ ഒഴുക്കില്ല. വൈകാരിക തീവ്രതയുള്ള സംവേദനരീതിയാണ് E-യുടെ കൃതിയുടെ മറ്റൊരു പ്രത്യേകത. തന്റെ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ വൈകാരിക പ്രതികരണങ്ങളിലൂടെയാണ് E- ജീവിതത്തെയും പ്രപഞ്ചത്തെയും വീക്ഷിച്ചത്. തദ്ഫലമായി, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മിക്കവിവരണങ്ങളും അതിദീർഘമാണ്. അബ്രാഹം ഇസഹാക്കിനെ ബലി കഴിക്കാനൊരുങ്ങുന്ന സംഭവവിവരണമാണ് E- പാരമ്പര്യത്തിന്റെ അത്യുദാത്തമായ ഉദാഹരണം.

സാഹിത്യശൈലിയിലും രചനാരീതിയിലുമുള്ള ഇത്തരം വ്യത്യാസങ്ങൾ കണക്കിലെടുത്ത് J-യുടെ 'പ്രാചീന സാഹിത്യപ്രസ്ഥാന' (Classicism) മെന്നും E-യുടെ 'കാൽപ്പനിക പ്രസ്ഥാന' (Romanticism) മെന്നും പണ്ഡിതന്മാർ രണ്ടു രചനകളെയും വിശേഷിപ്പിക്കാറുണ്ട്. ഇതിഹാസ സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനവുമായുള്ള സാമ്യം പരിഗണിച്ചാൽ J - പാരമ്പര്യത്തെ ഇലിയഡിനോടും E-പാരമ്പര്യത്തെ ഒഡീസ്സിയോടും താരതമ്യപ്പെടുത്താമെന്നും അവർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

അടിസ്ഥാന പ്രമേയവും ദൈവശാസ്ത്രവും

E-യുടെ അടിസ്ഥാനപരമായ പ്രമേയം ഉടമ്പടിയാണ്. വടക്കൻ സാമ്രാജ്യത്തിലെ ഷെക്കെമിലെയും ബെഥേലിലേയും ദേവാലയങ്ങളുടെ പാരമ്പര്യങ്ങളിൽ ഉറച്ചുനിന്നുകൊണ്ട്, ആരാധനയ്ക്കായി ഒരിടത്ത് ഒന്നിച്ചുകൂടുന്ന ഈശ്വരവിശ്വാസികളുടെ ഒരു കൂട്ടമായി ഇസ്രായേലിനെ E-കണ്ടു. ഷെക്കെമിൽ വെച്ചുനടന്ന ഉടമ്പടി നവീകരണ കർമ്മങ്ങളിലൂടെ (ജോഷ്വാ 24) ഇസ്രായേൽ ഗോത്രങ്ങളുടെ മതൈക്യബോധം പ്രകടമായി. പുറപ്പാടിനിടക്ക് സീനായ് മലയിൽവെച്ചു മുദ്രവയ്ക്കപ്പെട്ട ഉടമ്പടിയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ്

മേൽപ്പറഞ്ഞ ഉടമ്പടി നവീകരണം നടത്തിയത്.

ഷെക്കെമിൽ സമ്മേളിച്ചിരുന്ന ദൈവജനത്തിന്റെ കൂട്ടായ്മയും അവരുടെ ഉടമ്പടി നവീകരണ കർമ്മവുമാണ് ദൈവശാസ്ത്രപരമായ വിചിന്തനങ്ങൾക്ക് E-യെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. പിതാക്കന്മാരുടെയും ഇസ്രാ യേലിന്റെയും പാരമ്പര്യകഥകൾ E- തെരഞ്ഞെടുത്തത് തദനുസൃത മാണ്. ഉടമ്പടിക്ക് പ്രാഥമിക സ്ഥാനമൊന്നും J- കൽപ്പിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ, യാഹ്വേയും ഇസ്രായേലും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിനടി സ്ഥാനം ഉടമ്പടിയാണെന്ന പ്രമേയത്തിന് E- പരമപ്രാധാന്യം കൊടു ക്കുന്നു. വ്യത്യസ്തമായ വീക്ഷണങ്ങളുള്ള D., P. പാരമ്പര്യങ്ങൾ ഈ പ്രമേയം വികസിപ്പിച്ച്, ദൈവവും ദൈവജനവും തമ്മിലുള്ള ഉട മ്പടി ബന്ധത്തിന്റെ ചരിത്രമാണു പഞ്ചഗ്രന്ഥം എന്നു വരുത്തി.

ഷെക്കെമിലെ ഉടമ്പടിയുടെ അവസരത്തിൽ ദൈവത്തെ സാക്ഷിനിർത്തി വടക്കൻ ഗോത്രങ്ങൾ ഒരു കരാർ മുദ്ര വെച്ചിരുന്നു. ബി. സി. രണ്ടാം സഹസ്രാബ്ദത്തിൽ നിലവിലിരുന്ന രാഷ്ട്രീയ ഉട മ്പടിയുടെ മാതൃകയാണ് അവർ സ്വീകരിച്ചത്. ഹിത്യരുടെ തലസ്ഥാ നമായിരുന്ന ഹററൂസാസിന്റെ (Hattusas) നാശാവശിഷ്ടങ്ങൾക്കിട യിൽ നടത്തിയ പര്യവേഷണങ്ങളുടെ ഫലമായി ഹിത്യരുടെ ഉടമ്പടി കളെക്കുറിച്ച് വളരെയധികം വിവരങ്ങൾ നമുക്കു കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്.

ഇസ്രായേലും ദൈവവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ചിത്രീകരിക്കാൻ 'ഉടമ്പടി' ഒരു മാതൃകയായി സ്വീകരിച്ചുവെന്നതാണ് E-യുടെ പ്രത്യേ കത. വടക്കൻ സാമ്രാജ്യത്തിലെ ഗോത്രങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ഐക്യത്തെ ഒരു ഉടമ്പടി സഖ്യമായി കണ്ടുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം ആരംഭിക്കുന്ന ത്. ഇസ്രായേലും ദൈവവും തമ്മിലും ഗോത്രങ്ങൾ തമ്മിൽത്തമ്മി ലുള്ള ബന്ധത്തിന് ഒരു ദൈവശാസ്ത്രപരമായ അടിസ്ഥാനതത്വം ലഭ്യമാകത്തക്കവിധത്തിൽ ഹിത്യരുടെ ഉടമ്പടി ക്രമത്തിന്റെ അടിസ്ഥാ നാശയങ്ങളും രൂപവും ഭാവവുമെല്ലാം അദ്ദേഹം മാറ്റിയെടുത്തു. E-യെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, യാഹ്വേയെ സാക്ഷി നിർത്തി ചെയ്യുന്ന ഉടമ്പടിപ്രകാരമുള്ള പരസ്പരഐക്യം മാത്രമല്ല ഇസ്രായേൽ ജനത്തിനുള്ളത്. ഇസ്രായേൽ ജനം മുഴുവൻ ഉൽകൃഷ്ടമായ ഒരു ഉടമ്പടി വഴി യാഹ്വേയ്ക്ക് തങ്ങളെത്തന്നെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയാണ്.

യാഹ്‌വേ സാക്ഷി മാത്രമല്ല, ഉടമ്പടിയിലെ ഒരു കക്ഷികൂടിയാണ്.

ഹിത്യരുടെ ഉടമ്പടികൾ രണ്ടു വിധത്തിലുണ്ട്. തുല്യശക്തിയുള്ള രണ്ടു കക്ഷികൾ തമ്മിലുള്ളതും (Parity treaty) മേൽക്കോയ്മയുള്ള കക്ഷിയും ആശ്രിതനായ കക്ഷിയും (vassal) തമ്മിലുള്ളതും (suzerainty treaty). ഇതിൽ രണ്ടാമത്തേതാണ് സീനായ് ഉടമ്പടിയുടെ മാതൃകയായി E-സ്വീകരിക്കുന്നത്. ഉടമ്പടിയുടെ രൂപഘടന മിക്കവാറും ഒന്നുതന്നെയാണ്.

1. ഉടമ്പടി മുൻപോട്ടു വയ്ക്കുന്ന രാജാവിന്റെ (കക്ഷി) പേരും, സ്ഥാനമാനങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പ്രസ്താവന. (ഉപക്രമം, മുഖവുര).

2. കരാറിലേർപ്പെടുന്ന രണ്ടു കക്ഷികളും തമ്മിലുള്ള പൂർവ്വകാലബന്ധങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള സംക്ഷിപ്ത ചരിത്രം.

3. ഉടമ്പടി നിലനിർത്താൻവേണ്ടി ആശ്രിതനായ കക്ഷി പാലിക്കേണ്ട വ്യവസ്ഥകൾ (ബാദ്ധ്യതകൾ, കടമകൾ).

4. ദൈവങ്ങളെ സാക്ഷിയായി വിളിക്കുന്നു. ഉടമ്പടിയുടെ പവിത്രത സൂചിപ്പിക്കാനാണിത്.

5. ആശ്രിതനായ കക്ഷിയോ മറ്റേ കക്ഷിയോ കരാർ ലംഘിച്ചാലുള്ള ശിക്ഷകളും ശാപങ്ങളും.

6. ഉടമ്പടി പാലിക്കുന്നിടത്തോളം ലഭിക്കുന്ന അനുഗ്രഹങ്ങൾ.

7. ഇടയ്ക്കിടെ വായിക്കാനുള്ള സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി ഉടമ്പടിയുടെ എഴുതപ്പെട്ട രേഖകൾ ദേവാലയത്തിൽ സൂക്ഷിക്കുന്നു.

അതീന്ദ്രിയനും, പരമോന്നതനും, സർവ്വശക്തനുമായ ദൈവവും ഇസ്രായേലും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ചിത്രീകരിക്കുവാൻ, ആശ്രിതോടമ്പടി (zuzerainty treaty) യാണ് ഉത്തമ മാതൃക. ഉടമ്പടിയിലെ രണ്ടു കക്ഷികൾക്കും അവകാശങ്ങളും കടമകളുമുണ്ട്. എന്നാൽ മേൽക്കോയ്മയുള്ള കക്ഷി സ്വന്ത ഇഷ്ടപ്രകാരം, സ്വതന്ത്ര മനസ്സോടെയാണ് കരാറിലേർപ്പെടുന്നത്.

ഇസ്രായേലിനു തുടർച്ചയായി സംഭവിച്ച പാളിച്ചകളെയും വീഴ്ചകളെയും കുറിച്ച് വ്യക്തമായ ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്ന E-തന്റെ രചന

യിൽ മാനുഷിക വ്യാപാരങ്ങളിലേർപ്പെടുന്നവനായി ദൈവത്തെ ചിത്രീകരിക്കുന്നില്ല. മനുഷ്യന് അടുത്തറിയാനും അനുഭവിക്കാനും കഴിയാത്തവിധം അത്ര അകലത്തിലാണു ദൈവം. അവിടുന്ന് ഭൂമിയിലേക്കിറങ്ങി വന്ന് മനുഷ്യനുമായി ബന്ധപ്പെടുന്നില്ല, തന്റെ വാസസ്ഥലമായ സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്ന് സ്വപ്നങ്ങളിലൂടെയും ദർശനങ്ങളിലൂടെ തന്റെ സന്ദേശ വാഹകരിലൂടെയും മാത്രം മനുഷ്യനെ സമീപിക്കുന്നു (ഉൽ. 20:36; 28:12; 31:11). ജനത്തിനു ദൈവവുമായി നേരിട്ട് ബന്ധമൊന്നുമില്ല. ദൈവത്തിന്റെ മുൻപിൽ മുഖാഭിമുഖം നിന്നു സംസാരിക്കാൻ മോശയ്ക്കു മാത്രമേ കഴിഞ്ഞുള്ളു. പുരാതന പാരമ്പര്യങ്ങളിൽ കാണുന്നതും, J- പറയുന്നതുമായ മറ്റ് പ്രത്യക്ഷപ്പെടലുകളും ഇടപാടുകളും E-പൂർണ്ണമായി ഒഴിവാക്കി. മനുഷ്യൻ ദൈവത്തെ സമീപിച്ചത് ഭയബഹുമാനങ്ങളോടെയാണ് (പുറ 3:6); സ്നേഹത്തോടെയോ സൗഹൃദത്തോടെയോ അല്ല.

ഉടമ്പടിയുടെ മാതൃകയാണ് E-യുടെ ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ ചട്ടക്കൂട്. ആമുഖവും കക്ഷികളുടെ പൂർവ്വകാല ബന്ധത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചരിത്രവും ഉടമ്പടിയും നിബന്ധനകളും ഒന്നിച്ച് പത്തു പ്രമാണങ്ങളിൽ E- അവതരിപ്പിക്കുന്നു. (പുറ. 20:1-17). ‘‘നിന്റെ ദൈവമായ കർത്താവ്’’ (ആമുഖം); ‘‘അടിമത്തത്തിന്റെ ഭവനമായ ഈജിപ്തിൽ നിന്ന് നിന്നെ പുറത്തു കൊണ്ടുവന്നവൻ’’ (പൂർവ്വകാലബന്ധവും ചരിത്രവും). ‘‘ഞാനല്ലാതെ മറ്റു ദേവന്മാർ നിനക്കുണ്ടാകരുത്’’ (നിബന്ധനകൾ). E-യുടെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ എല്ലാ നിയമങ്ങളും ഉടമ്പടിയുടെ നിബന്ധനകളാണ്. പത്തു പ്രമാണങ്ങളുടെയും നിബന്ധനകളുടെയും വിശദീകരണമെന്ന നിലയ്ക്കാണ് ‘ഉടമ്പടിയുടെ നിയമപുസ്തം’ (code of the covenant) E അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. മദ്ധ്യപൗരസ്ത്യ ദേശത്തെ പല നിയമാവലികളിലും, പ്രത്യേകിച്ച്, ബാബിലോണിലെ ഹമുറാബി (Hammurabi 1792-1750 ബി. സി.)യുടെ നിയമാവലിയിലും, സമാനമായ നിബന്ധനകൾ കാണാനുണ്ട്.

ഉടമ്പടിയുടെ ഒരു കക്ഷി യാഹ്‌വേ ആയതുകൊണ്ട് ദൈവത്തെ സാക്ഷിയായി വിളിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. അതിനുപകരമായി E അവതരിപ്പിക്കുന്നത് ഇസ്രായേലിലെ പന്ത്രണ്ടു ഗോത്രങ്ങൾക്കും വേണ്ടി ഉടമ്പടിയുടെ സമയത്ത് സീനായിൽ ഓരോ സ്തംഭങ്ങൾ ഉയർത്തി

യതാണ് (പുറ. 24:3-8). ഈ സ്തംഭങ്ങൾ ഇസ്രായേൽ ജനത്തിന്റെ ഉടമ്പടിയോടുള്ള പ്രതിജ്ഞാബദ്ധതയ്ക്ക് സാക്ഷി നില്ക്കുന്നുവെന്ന ചിന്താഗതിയാണ് E-യ്ക്കുള്ളത്. ഷെക്കെമിലെ ഗോത്ര സമ്മേളനാവസരത്തിലെ ഉടമ്പടിയുടെയും എഴുതപ്പെട്ട ഒരു രൂപമുണ്ടായിരുന്നതായി ചിന്തിക്കാൻ ന്യായമുണ്ട്. അതിൽ സീനായ് ഉടമ്പടിയുടെ പരാമർശമുണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം. E-അതിനെ 'മോശ എഴുതിയ ഉടമ്പടി ഗ്രന്ഥം' എന്നു ചിത്രീകരിച്ചു (പുറ. 24:4, 7)

ഇസ്രായേലിന്റെ പാരമ്പര്യകഥകളെല്ലാം തന്റെ രചനയിൽ സമന്വയിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള എല്ലാ സാഹചര്യങ്ങളും ഉടമ്പടി E-യ്ക്കു ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു. ഉടമ്പടിയിലെ ഒരു കക്ഷിയായ ഇസ്രായേല്യരോടും അവരുടെ പിതാക്കന്മാരോടുമുള്ള യാഹ്വേയുടെ പൂർവ്വകാലബന്ധങ്ങളാണ് ഈ പ്രമ്പര്യകഥകളുടെ ഉള്ളടക്കം. മനുഷ്യന്റെ വിശ്വസ്തതയ്ക്കും അവിശ്വസ്തതയ്ക്കും ദൈവം കൊടുക്കുന്ന പ്രത്യുത്തരങ്ങളാണ് ചരിത്രത്തിലെ എല്ലാം സംഭവവികാസങ്ങളും. ദൈവാനുഗ്രഹത്തിന്റേയോ ദൈവശിക്ഷയുടെയോ വ്യക്തമായ പ്രകടനങ്ങളാണവ. വിശ്വസ്തനായ മനുഷ്യന് ദൈവാനുഗ്രഹവും അവിശ്വസ്തന് ശിക്ഷാവിധിയുമാണു പ്രതിസമ്മാനം. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ധർമ്മനിഷ്ഠ (വിശ്വസ്തത), പാപം (അവിശ്വസ്തത), രക്ഷ (അനുഗ്രഹം), തിന്മ (ശിക്ഷാവിധി, ശാപം) എന്നീ വിഷയങ്ങൾ ഉടമ്പടിയുടെ ദൈവശാസ്ത്രത്തോടു ബന്ധപ്പെടുത്തി E- അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

E-യെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം തേനും പാലും ഒഴുകുന്ന ഒരു നാട് എന്നതിനേക്കാളുപരി, നിഷ്ക്കാസനം ചെയ്യപ്പെട്ടവരുടെ ദേശമാണു കാനാൻ. സീനായ് മലയടിവാരത്തിൽവെച്ച് കാളക്കുട്ടിയുടെ വിഗ്രഹമുണ്ടാക്കി ആരാധിക്കുകവഴി ഇസ്രായേൽജനം ഉടമ്പടി ലംഘിച്ചപ്പോൾ മോശയുടെ മാദ്ധ്യസ്ഥം ദൈവം തിരസ്ക്കരിച്ചു. തന്റെ വാസസ്ഥലമായ മലയുടെ അടിവാരത്തുനിന്ന് അവരെ ആട്ടിപ്പായിച്ചു; താൻ പറഞ്ഞ സ്ഥലത്തേയ്ക്ക് ജനത്തെ നയിക്കാൻ അവിടുന്നു മോശയോടു കല്പിച്ചു. (പുറ. 32:34).

ദൈവത്തിന്റെ അസാന്നിദ്ധ്യം സൃഷ്ടിക്കുന്ന അവസ്ഥയും ഇസ്രായേലിന് രക്ഷ അവശ്യാവശ്യകമാണെന്ന ബോധ്യവും

E-യ്ക്കുണ്ട്. പശ്ചാത്തപിക്കുകയും പ്രായശ്ചിത്തമനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണെന്ന് പ്രവാചകന്മാരെപ്പോലെ അദ്ദേഹവും തറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു. സമൂലമായൊരു മാനസികപരിവർത്തനം വഴി ഉടമ്പടിയോടു വിശ്വസ്തത പുലർത്തുന്നതിലൂടെ ഇസ്രായേലിന് ഒരിക്കൽകൂടി ദൈവാനുഗ്രഹം പ്രാപിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് അദ്ദേഹം അവരെ ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചു.

J-E സംയോജനം

വടക്കൻ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ പതനത്തിനുശേഷം (ബി.സി. 722) കുറച്ചുകാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരാഖ്യാതാവ് J-യും, E-യും ഒറ്റ രചനയായി സംയോജിപ്പിച്ചു. സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ പതനത്തെത്തുടർന്ന് പലരും ഇതിനകംതന്നെ തെക്കൻ സാമ്രാജ്യതലസ്ഥാനമായ ജറുസലെമിൽ അഭയം പ്രാപിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ജറുസലേമിലാണ് J-E സമന്വയം നടന്നത്. ആഖ്യാതാവും ഒരുപക്ഷേ ജെറുസലേമിലെത്തിയ ഒരഭയാർത്ഥി ആയിരിക്കാം. തങ്ങളുടെ ദൈവശാസ്ത്രപൈതൃകത്തെ തെക്കൻ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ മതസംസ്ക്കാരവും പാരമ്പര്യങ്ങളുമായി സംയോജിപ്പിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി.

എന്നാൽ, തികച്ചും പുതിയ ഒരു ദൈവശാസ്ത്ര-ചരിത്ര സമന്വയം അംഗീകരിക്കത്തക്ക ഒരു സാഹചര്യം അന്നു ജറുസലേമിൽ ഇല്ലായിരുന്നു. വടക്കൻ ഗോത്രങ്ങളും തെക്കൻ ഗോത്രങ്ങളും വിശുദ്ധ നഗരമായ ജറുസലേമിൽ ഒന്നിച്ചു ജീവിക്കുകയാണെങ്കിലും തങ്ങളുടെ മതപരമായ പാരമ്പര്യങ്ങൾ ഏകീകരിക്കുന്നതിൽ രണ്ടു കൂട്ടർക്കും താൽപര്യമില്ലായിരുന്നു. തന്മൂലം രണ്ടു രചനകളുടെയും തനതായ വ്യക്തിത്വം അവഗണിക്കാൻ ആഖ്യാതാവിനു കഴിഞ്ഞില്ല.

ദൈവികവാഗ്ദാനങ്ങളെയും അനുഗ്രഹങ്ങളെയും കേന്ദ്രീകരിച്ചെഴുതിയ J-യുടെ വൈജ്ഞാനിക ദൈവശാസ്ത്രവും (Sapiential theology) ഉടമ്പടിയെ കേന്ദ്രീകരിച്ചെഴുതിയ E -യുടെ പ്രവാചക ദൈവശാസ്ത്രവും (Prophetic theology) തമ്മിൽ സംയോജിപ്പിക്കാൻ ആഖ്യാതാവ് ധീരമായ ശ്രമമാണു നടത്തിയത്. പക്ഷേ, അദ്ദേഹം ഭാഗികമായേ വിജയിച്ചുള്ളു. രണ്ടുരചനകളുടെയും സവിശേഷവ്യക്തിത്വം നിലനിർത്തിക്കൊണ്ട് സംയോജനം നടത്താൻ ശ്രമിച്ചതുകൊണ്ട് പല

പ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിന് ഒന്നിനോടു തൊട്ടു മറ്റൊന്ന് എഴുതി തൃപ്തിപ്പെടേണ്ടി വന്നു.

രചനയുടെ ആദ്യഭാഗങ്ങളിൽ പ്രത്യേകിച്ച് പിതാക്കന്മാരെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരണങ്ങളിൽ J-പാരമ്പര്യത്തെയാണ് മുഖ്യപ്രമാണരേഖയായി ആഖ്യാതാവ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. J- ഏറ്റവും കൂടുതൽ മൗലികത്വം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നത് പിതാക്കന്മാരുടെ ചരിത്രവിവരണത്തിലാണെന്ന കാര്യം ഒർമ്മിക്കുക. E-യുടെ മിക്കഭാഗങ്ങളും വിട്ടുകളഞ്ഞതുകൊണ്ടാണ് E-യുടെ രചനയെ ഉൽപ്പത്തിപ്പുസ്തകത്തിൽനിന്നു വേർതിരിച്ചെടുത്ത് പുനഃക്രമീകരിക്കാൻ വിഷമമായത്. J-യുടെ രചനയെ പുനഃക്രമീകരിക്കുക പ്രായേണ എളുപ്പമാണ്.

പിന്നീടുള്ള ഭാഗങ്ങളിൽ, വിശേഷിച്ച് പുറപ്പാട്, സീനായിലെ സംഭവങ്ങൾ, ഉടമ്പടി എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ സംയോജനത്തിൽ ആഖ്യാതാവ് കുറേക്കൂടി വിജയിച്ചിട്ടുണ്ട്. E-കൂടുതൽ മൗലികത്വം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നത് ഈ ഭാഗങ്ങളിലാണ്. പല വിവരണങ്ങളിലും നിന്ന് രണ്ടു പാരമ്പര്യങ്ങളേയും തമ്മിൽ വേർതിരിക്കുക വിഷമമാണ്. ആഖ്യാതാവ് ഇവിടെ ഒരു ഗ്രന്ഥകാരന്റെ പാടവമാണ് പ്രകടിപ്പിക്കുന്നത്.

ഉടമ്പടി പത്രികയുടെ (പത്തു പ്രമാണങ്ങൾ) രണ്ടു വ്യത്യസ്ത പാരമ്പര്യങ്ങൾ നിലവിലുണ്ടായിരുന്നത് ആഖ്യാതാവിനെ ആകെ കുഴക്കി. എങ്കിലും വിഭിന്നമായ രണ്ടു സന്ദർഭങ്ങളിൽ അവ ഉൾപ്പെടുത്തുക വഴി ആ പ്രശ്നവും അദ്ദേഹം പരിഹരിച്ചു. ഉടമ്പടിയുടെ സ്ഥാപനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരണത്തിന്റെ കൂടെ ‘ഉടമ്പടി പത്രികയും’. ഇസ്രായേൽ ജനം സ്വർണ്ണനിർമ്മിതമായ കാളക്കുട്ടിയെ ആരാധിച്ചതിനുശേഷം നടത്തിയ ഉടമ്പടി നവീകരണത്തേക്കുറിച്ചുള്ള വിവരണത്തിന്റെ കൂടെ J-യുടെ ‘ഉടമ്പടി പത്രികയും’ അദ്ദേഹം ഉൾപ്പെടുത്തി.

J-E പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ സംയോജനഫലമായുണ്ടായ രചനയാണ് പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പിന്നീടുള്ള വികാസത്തിന് സഹായകമായത്. ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം D പാരമ്പര്യവും J-E സമന്വയത്തോട് ചേർക്കപ്പെട്ടു.

അദ്ധ്യായം – ആറ്

നിയമാവർത്തന പാരമ്പര്യം (D)

ഒരു ജനതയുടെ സാംസ്കാരിക വളർച്ചയെയും അവരുടെ ചരിത്രപുരോഗതിയും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നവയാണ് അവരുടെ സർഗ്ഗാത്മ സാഹിത്യ സൃഷ്ടികൾ. പ്രപഞ്ചത്തേയും തന്നെത്തന്നേയും മനസ്സിലാക്കാനുള്ള മനുഷ്യന്റെ അന്വേഷണപ്രക്രിയയെ നിയന്ത്രിക്കാൻ ജ്ഞാനികൾക്കും (യോഗികൾ) കവികൾക്കും പ്രവാചകന്മാർക്കും ചരിത്രകാരന്മാർക്കും കഴിയും. വിശ്വാസം ഈ പ്രക്രിയയ്ക്ക് ഒരു പുതിയ മാനം നൽകുന്നു. ഒരു പ്രത്യേക ചരിത്രപശ്ചാത്തലത്തിൽ, J-യും E-യും ഇസ്രായേലിന്റെ ചരിത്രത്തിന്റെ ആരംഭങ്ങളിലേയ്ക്ക് ചൂഴ്ന്നിറങ്ങി. യോഗിയുടെ വിജ്ഞാനത്തോടെയും, പ്രവാചകന്റെ ധാർമ്മിക ചിന്തകളോടെയും, ഇതിഹാസത്തിന്റെ മട്ടും മാതിരിയുമുള്ള സാഹിത്യവിവരണങ്ങൾക്ക് അവർ രൂപം കൊടുത്തു. ഒരേയൊരു ചോദ്യമാണ് അവരുടെ അന്വേഷണത്തെ നയിച്ചതും നിയന്ത്രിച്ചതും. ആരാണ് ഇസ്രായേൽ? ഇസ്രായേലിന്റെ സുദീർഘമായ മതവിശ്വാസചരിത്രവും മദ്ധ്യപൗരസ്ത്യദേശങ്ങളുടെ സാഹിത്യ-സാംസ്കാരിക നേട്ടങ്ങളും പുതിയൊരു മത-ചരിത്ര-ഉദ്ഗ്രഥനത്തിന് അവസരമായി; ഒപ്പം ശക്തമായ പ്രേരണയും.

ഇസ്രായേലിലെ ദേവാലയങ്ങളിലെ ആരാധനക്രമങ്ങളുടെയും ആഘോഷങ്ങളുടെയും പരിഷ്കരണത്തിനു വഴി തെളിച്ചത് ഇതേ സാഹിത്യചരിത്രവും വിശ്വാസവും ഇസ്രായേൽ ആരെന്ന ചോദ്യവുമാണ്. ഈ ആരാധനക്രമങ്ങളുടെയും ആഘോഷങ്ങളുടെയും ഏതാനും ഭാഗങ്ങൾ J-യുടെയും E-യുടെയും ചില വിവരണങ്ങളിലൂടെ പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചു. ആരാധനക്രമങ്ങൾ സുദീർഘവും സങ്കീർണ്ണവുമായ വികാസപരിണാമങ്ങൾക്കു വിധേയമായത് ഷെക്കെമിലെ ദേവാലയത്തിന്റെ തണലിലാണ്. അന്നുവരെയുള്ള ഇസ്രായേലിന്റെ ചരിത്രത്തെ അതു സാരമായി സ്വാധീനിക്കുകയും ചെയ്തു. മാത്രമല്ല, അതു പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മറ്റൊരിടത്തു ആവുകയും ചെയ്തു. പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആരാധനക്രമങ്ങളെക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഈ പാരമ്പര്യത്തെ നിയമാവർത്തന പാരമ്പര്യം (D) എന്നു വിളിക്കുന്നു. D പാരമ്പര്യത്തിന് പലവിധത്തിലും

E -പാരമ്പര്യവുമായി സാമ്യമുണ്ടെങ്കിലും, ആരാധനക്രമപരമായ സാഹചര്യങ്ങളും, സ്വയം കണ്ടെത്താനുള്ള ശ്രമത്തിൽ ഒരു പുതിയ കാലഘട്ടത്തിലേയ്ക്കുള്ള ഇസ്രായേലിന്റെ ചുവടുവയ്പും, രചനയിൽ തെളിഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന സർഗ്ഗാത്മകതയും ധിഷിണാപാടവവും D -യെ ഒരു സ്വതന്ത്രകൃതിയായി വേർതിരിച്ചു നിർത്തുന്നു.

ആമുഖം

പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിൽ 'നിയമാവർത്തന' ത്തിൽ മാത്രമേ D -പാരമ്പര്യം കാണാനുള്ളു. കൃത്യമായിപ്പറഞ്ഞാൽ, പ്രധാന ഭാഗമായ അദ്ധ്യായം 4:44 മുതൽ 28:69 വരെയും (ഇതിൽ 27-ാം അദ്ധ്യായം പിന്നീട് കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ടതാണ്). 29-30 അദ്ധ്യായങ്ങളും മാത്രമേ D -യുടെ പാരമ്പര്യത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നുള്ളു. 4 മുതൽ 28 വരെയുള്ള അദ്ധ്യായങ്ങളാണ് (27-ാം അദ്ധ്യായം ഒഴികെ) ആദ്യം എഴുതപ്പെട്ടതെന്നും മിക്കവാറും അധികം താമസിയാതെ തന്നെ 29-30 അദ്ധ്യായങ്ങൾ എഴുതിച്ചേർക്കപ്പെട്ടുവെന്നുമാണ് അഭിജ്ഞ മതം. ഈ ആദ്യകാല രചനയെ ചില പണ്ഡിതന്മാർ ആദിനിയമാവർത്തനം (proto deuteronomy) എന്നും വിളിക്കാറുണ്ട്.

ജോഷ്വാ മുതൽ 2 രാജാക്കന്മാർ വരെയുള്ള പുസ്തകങ്ങളിലെ നിയമാവർത്തന ചരിത്രവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്താതെ ഇതു മാറ്റി നിർത്തേണ്ടതുണ്ട്. ആദ്യകാലത്തെ ചരിത്രരചനയ്ക്ക് ആമുഖമായി പില്ക്കാലത്ത് നിയമാവർത്തന പുസ്തകം തന്നെ വിപുലമാക്കപ്പെട്ടു. അങ്ങിനെ രൂപപ്പെട്ടതാണ് ഇന്നു നമുക്ക് ലഭ്യമായ 'നിയമാവർത്തനം'. നിയമാവർത്തന പുസ്തകത്തിനു പുറമെ പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നതും D യുടേതെന്ന് ആരോപിക്കപ്പെടുന്നതും ആയ ഭാഗങ്ങളൊന്നും യഥാർത്ഥത്തിൽ D യുടെ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഭാഗമല്ല. അവയെല്ലാം D യെ J യും E യുമായി സംയോജിപ്പിച്ച ആഖ്യാതാവിന്റെ വകയാണ്.

D പാരമ്പര്യത്തിന്റെ കർത്താവ് ആരാണെന്നു നമുക്കറിവില്ല. ഷെക്കെം ദേവാലയത്തിലെ ഒരു ലേവായ പുരോഹിതനായിരുന്നു അദ്ദേഹമെന്നു കരുതുന്നതിൽ തെറ്റില്ല.

J യും E യും തരുന്നതിനേക്കാൾ വളരെക്കുറച്ചു ചരിത്രവിവരണങ്ങളേ D നൽകുന്നുള്ളു. എലോഹിസ്റ്റ് ഒരു പരിധിവരെ യാഹ്‌വിസ്റ്റിന്റെ വിവരണങ്ങൾക്ക് സമാന്തരമായാണു രചന നടത്തിയത്. J-യെപ്പോലെ അബ്രാഹം മുതലുള്ള പിതാക്കന്മാരുടെ ചരിത്രം E-യും എഴുതുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, അവിടെയും E- പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നത് മോശയെന്ന വ്യക്തിക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൗത്യത്തിനുമാണ്. പിതാക്കന്മാരെക്കുറിച്ച് D പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും (6:10) J യുടേതിനും E യുടേതിനും സാദൃശ്യമായ വിവരങ്ങൾ കൊടുക്കുന്നില്ല. മോശയുടെ ജനനവും ദൈവവിളിയും ദൈവനാമം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതും ഉൾപ്പെടെയുള്ള സർവ്വപൂർവ്വചരിത്രവും D വിട്ടുകളഞ്ഞു. ഹോറെബിലെ സംഭവവുമായി അഭേദ്യബന്ധമുള്ള പരാമർശങ്ങൾ മാത്രമേ മോശയെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുള്ളു (5:23-31; 9:7-21; 10:1-11). ദൈവം ഇസ്രായേല്യരെ ഈജിപ്തിലെ അടിമത്തത്തിൽനിന്നു സ്വതന്ത്രരാക്കുന്നതും (7:8) പത്തു മഹാമാരികളും (7:15); ദൈവം ഫറവോയോട് വർത്തിച്ച വിധവും (6:22; 7:19) പുറപ്പാടും (6:23) മരുഭമിയിലെ അലഞ്ഞു തിരയലും (8:2-4) ചുരുങ്ങിയ വാക്കുകളിൽ D അവതരിപ്പിക്കുന്നു (29:2-6 കാണുക).

D യുടെ രചനയിലും മുഖ്യകഥാപാത്രം മോശയാണ്. അക്കാരണം കൊണ്ടുതന്നെ 'പുറപ്പാടി'ലെ പല വിവരണങ്ങൾക്കും സമാനമായവ Dയിലും കാണാം. സംക്ഷിപ്തവിവരണങ്ങളിലും ദീർഘമായ വിവരണങ്ങളിലും മാത്രമല്ല, പത്തുപ്രമാണങ്ങൾ, ന്യായപ്രാമാണങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെയുള്ള നിയമാവലികളിലും 'പുറപ്പാടു'മായുള്ള ഈ സമാനത D നിലനിർത്തുന്നു.

ഉടമ്പടിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട നിയമസംഹിതയുടെ അമ്പതു ശതമാനത്തോളം (ഏകദേശം ഇരുപതു ഭാഗങ്ങൾ) D സ്വന്തമായെടുത്ത്, വികസിപ്പിച്ച്, വിശദീകരിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിയമസംഹിതയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി.

സ്വന്തമായി പല വിഷയങ്ങളും അദ്ദേഹം രചനയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി. വിശിഷ്യാ സാർവ്വത്രികമായി അന്ന് അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന നിയമങ്ങളും അവയുടെ വകഭേദങ്ങളും, അക്കാഡിയൻ, ഉഗറ്റിക്ക്,

ഈജിപ്ഷ്യൻ, നിയമങ്ങളുടെ പ്രതിഫലനങ്ങളും D യിൽ വളരെ പ്രകടമാണ്. ഉദാഹരണത്തിന് 25:13-16-ലെ അളവിലെ കൃത്രിമത്വത്തെക്കുറിച്ചു പറയുന്നത് ഈജിപ്തുകാരുടെ "അമെൻ എം ഓപെത്" ന്റെ വിജ്ഞാനം 16ന്റെയും 19:14-ൽ അതിർത്തിക്കല്ലുകൾ മാറ്റുന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശം അമെൻ എം ഓപെതിന്റെ വിജ്ഞാനം 6ന്റെയും സമാന നിയമമാണ്. ഇസ്രായേലിന്റെ നൈയാമിക പാരമ്പര്യത്തിന്റെ സുദീർഘവും സങ്കീർണ്ണവുമായ ചരിത്രത്തിന്റെ അവസാനമാണ് നിയമാവർത്തനത്തിലെ നിയമ സംഹിതയെന്നു പറയാം.

ലഭ്യമായ പല തെളിവുകളും സൂചിപ്പിക്കുന്നത്, D പാരമ്പര്യം വിരചിതമായത് വടക്കൻ ഇസ്രായേലിൽ, കുറെക്കൂടി കൃത്യമായിപ്പറഞ്ഞാൽ ഷെക്കെമിലെ ദേവാലയത്തിലാണെന്നത്രേ. ഈ ദേവാലയവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് കുറെക്കൂടി മുമ്പ് എഴുതപ്പെട്ട് E പാരമ്പര്യവുമായി D പാരമ്പര്യത്തിനുള്ള സാധർമ്മ്യം പ്രത്യേക ശ്രദ്ധയർഹിക്കുന്നു. Eയും Dയും പാരമ്പര്യങ്ങൾ "ഹോറെബ്" മല എന്നാണു പറയുന്നത്, സീനായ്മല എന്നല്ല. Dയുടെ "പത്തു പ്രമാണങ്ങൾ" (5:2-21) E യുടെ "പത്തു പ്രമാണങ്ങ"ളുമായി സ്വഭാവൈക്യം പുലർത്തുന്നു (പുറ 20:1-17). D യുടെ നിയമസംഹിത (12-26)യിൽ Eയുടെ "ഉടമ്പടിയുടെ നിബന്ധന"കളുടെ (പുറ 20:12-23:19) സ്വാധീനം വളരെയുണ്ട്. ഏലോഹിസ്റ്റിന്റെ ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ വികസിത രൂപമെന്ന നിലയ്ക്ക് Dയുടെ ദൈവശാസ്ത്രത്തെ അംഗീകരിച്ചാൽ ഇക്കാര്യം കൂടുതൽ വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും. ഉടമ്പടിയെയും ഉടമ്പടിക്കു മാദ്ധ്യസ്ഥം വഹിച്ച മോശയുടെ പങ്കിനെയും ദൈവത്തിന്റെ അപരിമേയതയെയും കുറിച്ചുള്ള പരാമർശങ്ങളിൽ ഇതു തികച്ചും വാസ്തവമാണ്.

പിന്നീട് കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ട 27-ാം അദ്ധ്യായത്തിന്റെ കർത്താവ് ആദിനിയമാവർത്തനത്തിൽ ഷെക്കെമുമായുള്ള ബന്ധം അംഗീകരിച്ചു. ജോർദ്ദാൻ നദിയുടെ അക്കരെ കടക്കുമ്പോൾ ഉടമ്പടിയുടെ നവീകരണം നടത്തണമെന്നും ദഹനബലികളും സമാധാനബലികളും അർപ്പിക്കണമെന്നും ഏബാൽ മലയിൽ വലിയ ശിലകൾ സ്ഥാപിച്ച് കുമ്മായം പൂശി അവയിൽ നിയമങ്ങൾ എഴുതണമെന്നും മോശ കൽപ്പിച്ചു (27:2-8). ഏബാൽ മലയും ഗരിസിം മലയും ഒന്നാണെന്ന്

പണ്ഡിതർക്ക് അഭിപ്രായമുണ്ട്. പുറപ്പാടിന്റെ അവസാനത്തിൽ ജോർദ്ദാന്റെ അക്കരെവെച്ചു നടത്തിയ ഉടമ്പടി നവീകരണവും പില്ക്കാലത്ത് ഷെക്കെമിൽവെച്ചു നടത്തിയ നവീകരണവും തമ്മിൽ പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഷെക്കെമിനു പുറമെ മറ്റെവിടെയെങ്കിലുമാണ് D എഴുതപ്പെട്ടതെന്ന് പറയാൻ വയ്യാ. സാധ്യതയുള്ള മറ്റൊരു സ്ഥലം ജറുസലേമാണ്. അങ്ങിനെ ചിന്തിച്ചാൽ പ്രാദേശിക ദേവാലയങ്ങളിലെ ലേവ്യ പുരോഹിതന്മാർക്ക് നിയ 18:6-8ൽ അനുവദിക്കുന്ന ആനുകൂല്യങ്ങൾ ജറുസലേമിലെ പുരോഹിതന്മാർ എന്തുകൊണ്ട് നിഷേധിച്ചുവെന്നതിന് ഒരു വിശദീകരണം കൊടുക്കാൻ നമുക്കു കഴിയില്ല (2 രാജാ. 23:9 കാണുക). ജറുസലേമിൽ നിന്ന് വളരെ അകലെ, വടക്ക് ഷെക്കെമിലെ ദേവാലയത്തിലാണ് D എഴുതപ്പെട്ടതെന്ന് ഇതെല്ലാം സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

ഏലോഹിസ്റ്റിന്റേതിനേക്കാൾ കുറച്ചുകൂടി പുരോഗതി പ്രാപിച്ച ഒരു ചരിത്രപശ്ചാത്തലമാണ് D യുടേത്. D യിൽ കാണുന്ന ദൈവശാസ്ത്രപരമായ വിചിന്തനങ്ങളെല്ലാം തന്നെ E യുടെ ദൈവശാസ്ത്രത്തിനുണ്ടായ വളർച്ചയും വികാസവും പുതിയ ഉദ്ഗ്രഥനവുമാണെന്നു പറയാം. ഉദാഹരണത്തിന്, ഉടമ്പടിയുടെ നിബന്ധനകളും നിയമാവർത്തന നിയമസംഹിതയും തമ്മിൽ താരതമ്യപ്പെടുത്തിയാൽ ആദ്യത്തേതിന്റെ ആവർത്തനവും വികസിത രൂപവുമാണ് രണ്ടാമത്തേതെന്ന് മനസ്സിലാകും. സാബത്ത് വർഷത്തിൽ (ഓരോ 7-ാം വർഷം) നിലം വിതയ്ക്കാതെ ദരിദ്രർക്കുവേണ്ടി ഒഴിച്ചിടണമെന്ന നിയമ (പുറ 23:1-11)ത്തിന് അനുബന്ധം പോലെ, ആ വർഷം കടങ്ങൾ ഇളവു ചെയ്യണമെന്ന നിയമവും D കൂട്ടിച്ചേർത്തു. അടിമകളെ വിൽക്കുകയും വാങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നതിനെയും അവരുടെ സേവന കാലാവധിയെയും സംബന്ധിച്ച നിയമ (പുറ 21:2-11)ങ്ങളോടൊപ്പം, സ്വതന്ത്രനാക്കപ്പെട്ട ഒരുവനെ വീണ്ടും അടിമയാക്കേണ്ടത് എങ്ങിനെയെന്നും, ദാസിയോട് അനുവർത്തിക്കേണ്ട രീതിയെന്തെന്നും പറയുന്നു (നിയ 15:12-18). ഇത്തരം കൂട്ടിച്ചേർക്കലുകളും ഭേദഗതികളും സൂചിപ്പിക്കുന്നത് പുരാതന കാർഷിക സമ്പദ് വ്യവസ്ഥിതിയിലെത്തിയ ഒരു സാമൂഹ്യ മാറ്റത്തെയാണ്. ഒരേയൊരു ദേവാലയവുമായി ബന്ധപ്പെ

ടുത്തി ആരാധന കേന്ദ്രീകരിക്കാനുള്ള D യുടെ ചിന്തയുടെ പരിണിതഫലമായി ഉടമ്പടിയുടെ നിബന്ധനകളിൽ പലതും ഇത്രത്തോളം ഭേദഗതികൾക്കു വിധേയമായി.

E പാരമ്പര്യവുമായി അടുത്ത ബന്ധമുണ്ടെങ്കിലും, അതിന്റെ വെറുമൊരു വികസിത സാഹിത്യരൂപവുമായി Dയെ വ്യാഖ്യാനിക്കുക സാധ്യമല്ല. E പാരമ്പര്യത്തിന് സമാന്തരമായി വികാസം പ്രാപിച്ച മറ്റു പാരമ്പര്യങ്ങളും D ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. (വ്യത്യസ്തസ്വഭാവമുള്ള പാരമ്പര്യങ്ങളായതുകൊണ്ട് അവയെ പൂർണ്ണമായി സംയോജിപ്പിക്കാനും Dയ്ക്കു കഴിഞ്ഞില്ല). സീനായ് ഉടമ്പടിയെ കേന്ദ്രബിന്ദുവാക്കി രചിക്കപ്പെട്ട ചരിത്രത്തിന്റെ പ്രവാചക ദൈവശാസ്ത്രമാണ് ഏലോഹിസ്റ്റിന്റേത്. എന്നാൽ, ഉടമ്പടി നവീകരണ വേളയിൽ ഉപയോഗിക്കാനുള്ള ഒരു ആരാധനക്രമ സംബന്ധിയായ കൃതിയാണ് Dയുടേത്.

സമറിയായുടെ പതനത്തിനു (722 ബി. സി.) ശേഷമുള്ള കാലഘട്ടത്തിലാണു D വിരചിതമായതെന്നു കരുതപ്പെടുന്നു. യൂദയാ രാജാവായിരുന്ന ഹെസെക്കിയായുടെ മതനവീകരണ പരിപാടികൾക്കു ശേഷമായിരിക്കാനാണു കൂടുതൽ സാധ്യത (2 ദിന 30:1-12). അസ്സീറിയൻ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ബലക്ഷയം മുതലെടുത്തുകൊണ്ട് ഹെസെക്കിയ തന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ വടക്കു ഭാഗത്തേയ്ക്കും വ്യാപിപ്പിച്ചു. ഇക്കാലത്തു തന്നെ ആയിരിക്കണം യൂദായിലും വടക്കു ഭാഗത്തുമുള്ള പ്രാദേശിക ദേവാലയങ്ങളും ബലി പീഠങ്ങളുമെല്ലാം അദ്ദേഹം തകർത്തത് (2 രാജാ 18:4, 2 ദിന 31:1). അന്യദേവന്മാർക്കു ബലിയർപ്പിക്കാനുള്ള പ്രവണതയെ ചെറുക്കാൻവേണ്ടി പ്രാദേശിക ദേവാലയങ്ങൾക്കു പകരം ഒരൊറ്റ കേന്ദ്ര ദേവാലയം മതിയെന്ന് D നിർബന്ധം പിടിച്ചു.

അങ്ങിനെ നോക്കിയാൽ D എഴുതപ്പെട്ടത് ബി. സി. 8-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനമോ, 7-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യമോ ആയിരിക്കണം. D യുടെ ദൈവശാസ്ത്രപ്രകാരം കേന്ദ്രദേവാലയം ഷെക്കെമല്ല, ജറുസലെമാണ്. D പാരമ്പര്യത്തിന്റെ വളർച്ചയുടെ അവസാന ഘട്ടങ്ങളിലോ അതുമല്ലെങ്കിൽ ഈ പാരമ്പര്യം എഴുതപ്പെട്ട അതേ കാലഘ

ട്ടത്തിലോ ആയിരിക്കാം കേന്ദ്രീകൃത ദേവാലയത്തിന്റെ ആശയം ഉട ലെടുത്ത്.

സാഹിത്യരൂപവും ശൈലിയും

J, E പാരമ്പര്യങ്ങളെ ഇതിഹാസങ്ങളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തു മ്പോൾ അവയുടെ സാഹിത്യരൂപവും ശൈലിയും സുഗ്രാഹ്യമാകും. എന്നാൽ, D പാരമ്പര്യത്തെ അത്തരമൊരു താരതമ്യ പഠനത്തിനു വിധേയമാക്കുന്നതു വ്യർത്ഥമാണ്. D പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം പ്രബോധന രൂപത്തിലുള്ള രണ്ടു പ്രഭാഷണങ്ങളാണ് (നിയ. 5-28, 27-ാം അദ്ധ്യായം ഒഴികെ; നിയ. 29-30). ഇസ്രായേൽ ജനത്തെ നേരിട്ട് അഭിസംബോധന ചെയ്തുകൊണ്ടുള്ള പ്രഭാഷണങ്ങളാണിവ. ഇതി ഹാസം അഥവാ പുരാണം, ഗദ്യമായാലും പദ്യമായാലും വിവരണ രൂപത്തിലുള്ളവയാണ് - ഉപദേശരൂപത്തിലല്ല. 12-26 അദ്ധ്യായങ്ങ ളിലെ 'നിയമസംഹിത' ആദ്യ പ്രഭാഷണത്തിലാണ് ഉൾപ്പെടുത്തിയി ട്ടുള്ളത്. ഇസ്രായേല്യരുടെ നിയമങ്ങളുടെ വിദഗ്ധമായൊരു വിവര ണമാണ് ഈ അദ്ധ്യായങ്ങൾ.

E യുടെ ദൈവശാസ്ത്ര വികാസത്തെ സഹായിച്ച, മാതൃക യായി നിന്ന, ഷെക്കം ഉടമ്പടി (ജോഷ്വാ 24)യുടെ രൂപമാതൃകയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് D യുടെ രചന. മോശവഴി നൽകപ്പെട്ട ഉടമ്പ ടിയുടെ നവീകരണം മാത്രമായിരുന്നു നിയമാവർത്തന ഉടമ്പടി. എല്ലാ ഉടമ്പടിയുടെയും ആദ്യഭാഗത്തെ ഉപക്രമം ഇവിടെ കാണാത്തതിന്റെ കാരണവും അതുതന്നെ. കക്ഷികൾ തമ്മിലുള്ള പൂർവ്വകാല ബന്ധ ങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള സംക്ഷിപ്ത ചരിത്രത്തിൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ ഉപക്രമം അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട് (4:44-49). നിയ 5:6-ലെ ഒരു ഉദ്ധരണിയിലൂടെ ഉട മ്പടി നവീകരണത്തിലേക്ക് D ശ്രദ്ധ ക്ഷണിക്കുന്നു. ഉപക്രമത്തിന്റെ ധ്വനി ഈ ഉദ്ധരണിയിലുണ്ട്. മോശയും ഇസ്രായേൽ മക്കളും ജോർദ്ദാന്റെ അക്കരെ സീഹോന്റെ രാജ്യത്തുവെച്ച് ഉടമ്പടി നവീക രിച്ച സംഭവം (4:44-49) ഇത്തരുണത്തിൽ അനുസ്മരിക്കപ്പെടുന്നു (പൂർവ്വകാല ചരിത്രം). എലോഹിസ്റ്റിനെപ്പോലെ ഉടമ്പടിയുടെ മുൻപുള്ള ചരിത്രങ്ങളൊന്നും D വിവരിക്കുന്നതേയില്ല. ഉടമ്പടിയുടെ ചരിത്രത്തിലെ ഉടമ്പടി മുദ്ര വെയ്ക്കുന്ന ആ സുപ്രധാന നിമിഷത്തി

നാണ് D പ്രാധാന്യം കൽപ്പിക്കുന്നത്. ഹോറെബിൽവെച്ച് ദൈവം ചെയ്ത ഉടമ്പടി ജനത്തെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് മോശ നടത്തുന്ന പ്രഭാഷണത്തിൽ ദൈവവും ഇസ്രായേല്യരും തമ്മിലുള്ള പൂർവ്വകാല ബന്ധങ്ങൾ പരോക്ഷമായി പ്രതിപാദിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട് (5:2-6, 23-31; 29:1-8). പത്തു പ്രമാണങ്ങളോടൊപ്പമുള്ള നിബന്ധനകളും നിയമ സംഹിതയുമാണ് D യുടെ പ്രധാനവിഷയങ്ങൾ (5:7-21; 12-26).

ഉടമ്പടി നവീകരണത്തിന്റെ രൂപകല്പന 26:16-19-ൽ കാണാം. ഉടമ്പടിയോടു വിശ്വസ്തത പുലർത്തുന്നവർക്ക് അനുഗ്രഹങ്ങളും അവിശ്വസ്തർക്കുള്ള ശാപങ്ങളും 28-ാം അദ്ധ്യാത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി യിരിക്കുന്നു. ഈ ഉടമ്പടികൾ രണ്ടു കല്പ്പലകകളിൽ എഴുതപ്പെടു കയും (5:22; 10:1, 5) വാഗ്ദാന പേടകത്തിൽ സൂക്ഷിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

ഉടമ്പടിയുടേയും അതിന്റെ വ്യവസ്ഥകളുടേയും ഘടന Dയുടെ ആകെപ്പാടെയുള്ള ക്രമീകരണത്തെ സ്വാധീനിക്കുക മാത്രമല്ല ചെയ്തത്. പ്രത്യുത, അതിൽ അന്തർലീനമായിരിക്കുന്ന ആരാധന ക്രമപരമായ പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ വികാസത്തിന് രൂപം നൽകുകയും ചെയ്തു. പരസ്പരബദ്ധമായ ചില വസ്തുതകൾ പ്രഭാഷണങ്ങൾക്കിടയ്ക്ക് ആവർത്തിച്ച് ഉദ്ധരിക്കുന്നതിൽനിന്ന് ഇതു വളരെ വ്യക്തമാണ്. 5:6-22 ഇതിന് ഉത്തമോദാഹരണമാണ്. ഈ ഉദ്ധരണിയിൽ ഉപക്രമവും കക്ഷി കളുടെ പൂർവ്വകാല ചരിത്രവും കുറെ നിബന്ധനകളും ഉടമ്പടി രണ്ടു കല്പലകകളിൽ എഴുതണമെന്നതിനു സൂചനയും അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. 10:12-11:32; 29:1-30:20 പോലുള്ള ദീർഘമായ പ്രഭാഷണങ്ങൾ ഉടമ്പടി യുടെ സാങ്കേതിക രൂപത്തെ ആശ്രയിച്ചുള്ളവയാണ്.

ഉടമ്പടി നവീകരണ ചടങ്ങുകൾ ആഘോഷപൂർവ്വം നടത്തിയി രുന്നത് ഷെക്കെമിൽ വെച്ചായിരുന്നുവെന്നും, ഈ നവീകരണച്ചട ങ്ങുകളാണു D പാരമ്പര്യത്തിന്റെ വികാസനത്തിനും ഇന്നത്തെ രൂപ ത്തിൽ എഴുതപ്പെടുന്നതിനും കാരണമായതെന്നും പല പണ്ഡിത ന്മാരും വിശ്വസിക്കുന്നു. D യിലെ പ്രമേയവും ഘടനയും സൂചിപ്പി ക്കുന്നത് ഉടമ്പടി നവീകരണത്തിന് ഒരു തിരുനാളിന്റെ പരിവേഷമു ണ്ടായിരുന്നെന്നും, തദവസരത്തിൽ നിയമാവർത്തന പാരമ്പര്യങ്ങൾ

ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു എന്നുമത്രെ. നിയ 26:16–19ൽ, ഉടമ്പടിയുടെ സ്ഥാപനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരണത്തിൽ, ഉടമ്പടിയുടെ ആചാരപരമായ മുദ്രവെയ്ക്കൽ സൂചിപ്പിക്കപ്പെടുന്നില്ല. പിൽക്കാലത്തു കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ട 27–ാം അദ്ധ്യായത്തിലെ 7–ാം വാക്യത്തിലാണ് ഈ ആചാരക്രമങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഉടമ്പടി നവീകരണത്തിരുനാൾ എന്നതിനേക്കാളുപരി, ഉടമ്പടിയോടുള്ള ജനങ്ങളുടെ വിശ്വസ്തത നവീകരിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യമാണ് ഈ ചടങ്ങുകൾക്കുണ്ടായിരുന്നത്. ഇത്തരമൊരു കാഴ്ചപ്പാട്, നിയമാവർത്തന ദൈവശാസ്ത്രപ്രകാരം, ഉടമ്പടി നിത്യം നിലനിൽക്കുന്ന ഒന്നാണെന്ന വസ്തുതയെ ബലപ്പെടുത്തുന്നു. ഉടമ്പടിയുടെ നിലനിൽപ്പ് അതിനോടുള്ള വിശ്വസ്തതയെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. ഉടമ്പടിയല്ല നവീകരിക്കേണ്ടത്, ആ ഉടമ്പടിയോടുള്ള മനോഭാവമാണ്.

ഇന്നത്തെ രൂപത്തിലുള്ള D യുടെ പിന്നിലുള്ള പാരമ്പര്യങ്ങൾ അവയുടെ വികാസത്തിന്റെ വ്യത്യസ്ത ഘട്ടങ്ങളിൽ ഷെക്കെമിൽ ഒരുമിച്ചുകൂടിയ ഇസ്രായേൽ ജനത്തെ അഭിസംബോധന ചെയ്തുകൊണ്ടേയിരുന്നു. ഉടമ്പടിയുടെ ആനുകാലികവും കാലാതീതവുമായ മൂല്യവും നിലനിൽപ്പും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാൻ D യെ പ്രേരിപ്പിച്ചത് ഈ സാഹചര്യമാണ് (29:13–15). പിൽക്കാലത്ത്, ജെറുസലേമിൽ നിയമാവർത്തന ചരിത്രകാരൻ ഈ പ്രമേയം വീണ്ടും ഒന്നുകൂടി ഊന്നിയുറപ്പിച്ചു (നിയ 4:2–3). പ്രഭാഷണ രൂപത്തിലുള്ള ഈ വാഗ്പാരമ്പര്യങ്ങൾക്കെല്ലാം അന്തിമരൂപം കൊടുത്ത് D എഴുതി. എന്നാൽ, അതുവഴി ഷെക്കെമിലെ ദേവാലയത്തിലെ ആരാധന ക്രമങ്ങൾക്കുള്ള ഒരു മൂലഗ്രന്ഥം കൊടുക്കുകയായിരുന്നില്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. ഇസ്രായേലിന്റെ ആരാധനാകേന്ദ്രമായി മാറിയ ജറുസലേമിലേക്ക് ഇതിനകം തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രദ്ധ തിരിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

ചുരുക്കത്തിൽ ഉടമ്പടിയോടു വിശ്വസ്തത പാലിക്കുവാൻ ജനങ്ങളെ ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പ്രഭാഷണ പരമ്പരയുടെ എഴുതപ്പെട്ട രൂപമാണ് D. ഈ പ്രഭാഷണങ്ങളുടെ, അഥവാ ഉപദേശങ്ങളുടെ ദാതാവ് ഇസ്രായേലിന്റെ മഹോന്നതനായ പ്രവാചകൻ എന്ന് അവർ വിശേഷിപ്പിച്ച മോശയാണ് (18:15). തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ജനം വാഗ്ദത്ത ഭൂമിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് ജോർദ്ദാന്റെ അക്കരെ

വെച്ച് ഉടമ്പടി നവീകരിച്ച അവസരത്തിൽ മോശ ചെയ്ത പ്രഭാഷണങ്ങളാണിവ എന്നു കരുതപ്പെടുന്നു.

ഉടമ്പടിയോടു വിശ്വസ്തത പുലർത്താനുള്ള ശക്തമായ ആഹ്വാനമാണ് D പാമ്പര്യത്തിന്റെ പ്രത്യേകത. E യുടെ പ്രവാചക മനഃസ്ഥിതി ഏറെക്കുറെ D യിലും പ്രകടമാണ്. ഇസ്രായേൽ മക്കളെ അഭിസംബോധന ചെയ്തുകൊണ്ടുള്ള ഒരു പ്രഭാഷണമെന്ന നിലയ്ക്ക് D പാരമ്പര്യത്തിന് ഇസ്രായേലിന്റെ വിജ്ഞാനസാഹിത്യരൂപവുമായി സാമ്യമുണ്ട്. നിയ 1:1-4:43ന്റെ കർത്താവ് ഈ വശം കൂടുതൽ വികസിപ്പിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. ഷെക്കെമിലെ ദേവാലയത്തിൽ നിയമാവർത്തന പാരമ്പര്യങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുകവഴി ഇസ്രായേലിന്റെ ആരാധനക്രമപരമായ സാഹിത്യ ശാഖയുമായും D അഭേദ്യം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആരാധനയും നിയമവും സംബന്ധിച്ച പാരമ്പര്യങ്ങളിലൂടെ, പ്രവാചക-വൈജ്ഞാനിക സമീപനങ്ങളിലൂടെ D പാരമ്പര്യം സമുന്നതമായ വ്യക്തിത്വം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു.

ആരാധനയെ സംബന്ധിച്ച പ്രത്യേക ചുറ്റുപാടുകൾ D യുടെ ശൈലിയെ വളരെയധികം സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്. പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിലെ ആദിമ പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ ശൈലി വെറും വിവരണങ്ങളിലൊതുങ്ങി നിന്നു. എന്നാൽ, അതിൽനിന്നെല്ലാം വിഭിന്നമായി, വാഗ്പാടവവും ആലങ്കാരികതയും മുറ്റി നിൽക്കുന്ന ശൈലിയാണ് D യിൽ ഉടനീളം കാണുക. കഥാകഥനത്തിന്റെ ശൈലിയല്ലിത്. ധർമ്മോപദേശകന്റെ, പ്രഭാഷകന്റെ കലയാണ് D യിൽ പ്രതിബിംബിക്കുന്നത്. തനിച്ചിരുന്നു വെറുതേ വായിച്ചു രസിക്കാൻവേണ്ടി എഴുതപ്പെട്ടതല്ല D പാരമ്പര്യം. അത് ഉച്ചൈസ്തരം പ്രഘോഷിക്കപ്പെടണം. എല്ലാവരും കേൾക്കണം, അറിയണം, അതായിരുന്നു D യുടെ ഉദ്ദേശ്യം. ദേവാലയത്തിൽ പരസ്യമായി വായിക്കാൻ തക്കവിധം ദീർഘവും, ഒഴുക്കുള്ളതും, ഉപദേശ രൂപത്തിലുള്ളതുമായ വാക്കുകളാണവ. ഉടമ്പടി നവീകരിക്കുന്നതിന് ദൈവജനത്തെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുക എന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ നടത്തുന്ന ആഘോഷമായ ചടങ്ങുകൾക്കും ഉപദേശങ്ങൾക്കും അനുയോജ്യമായ ശൈലിയാണ് D യ്ക്കുള്ളത്.

വിരചിത രൂപത്തിലുള്ള D പാരമ്പര്യം, അതിന്റെ ആരാധനക്ര

മസംബന്ധിയായ പശ്ചാത്തലത്തെ അതിജീവിച്ച് യഥാർത്ഥ സാഹിത്യരൂപം കൈക്കൊണ്ടു. പ്രസംഗരൂപത്തിലുള്ള പ്രതിപാദ്യങ്ങൾക്ക് ആലങ്കാരിക ശോഭയും, ഉപദേശങ്ങൾക്കു വശ്യതയും പകർന്നു. അതേ ഘടകങ്ങൾ പിന്നീട് വാചാലതയുടെയും ശബ്ദബാഹുല്യത്തിന്റേയും ലക്ഷണമായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടു. ചില പ്രത്യേക ശൈലികൾ "അടയാളങ്ങളും അത്ഭുതങ്ങളും" (6:22; 7:19; 16:3); "ഞാൻ ഇന്നു നിങ്ങളോട് കൽപ്പിക്കുന്നവയെല്ലാം" (12:28; 15:15); "നിന്റെ പൂർണ്ണ ഹൃദയത്തോടും പൂർണ്ണ ആത്മാവോടും കൂടെ" (6:5; 10:12); "തന്റെ നാമം സ്ഥാപിക്കാനായി നിങ്ങളുടെ ദൈവമായ കർത്താവ് ഒരു സ്ഥലം തെരഞ്ഞെടുക്കും" (12:11; 14:23; 16:2) ഗ്രന്ഥത്തിലുടനീളം ആവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇത്തരം ശൈലികളുടെ ആവർത്തനം പ്രഭാഷണങ്ങളിൽ ഫലപ്രദമായിരുന്നിരിക്കാം. പക്ഷേ, ഗ്രന്ഥരചനയിൽ ഈ ആവർത്തനങ്ങൾ വിരസതയുളവാക്കാനേ ഉപകരിക്കുകയുള്ളു. ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ പദദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ തെളിവായി അതു പരിഗണിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും. എന്നിരുന്നാലും, മഹത്തായ ഒരു പ്രായഭാഷണമെന്ന നിലയ്ക്ക് വായനക്കാരുടെ മനസ്സുകളെ ചലിപ്പിക്കാനും ഉണർത്താനും D യ്ക്ക് കഴിവുണ്ട്.

ആദിനിയമാവർത്തനത്തോട് പിന്നീടു കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ട ഭാഗങ്ങളിലും ഇതേ ശൈലിയാണുള്ളത്. ജോഷ്വാ മുതൽ 2 രാജാക്കന്മാർവരെയുള്ള ചരിത്രത്തിന്റെ പ്രസാധനത്തിലും ഈ ശൈലി വീണ്ടും കാണാം. ഇതിനെല്ലാം പുറമെ, D യുടെ ശൈലിക്ക് ജറെമിയായുമായും, ലാഖിഷ് ലേഖനങ്ങളുമായും അടുത്ത സാമ്യമുണ്ട്. ബി. സി. 7-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തിലോ 6-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യത്തിലോ നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന പ്രത്യേക ശൈലി ആയിരിക്കാമിത്. കുറേക്കൂടി കൃത്യമായിപ്പറഞ്ഞാൽ എസെക്കിയേലിന്റെയും ജറുസലെമിലെ പുരോഹിത പാരമ്പര്യങ്ങളുടെയും ശൈലിയിൽനിന്ന് വളരെ വിഭിന്നമായതുകൊണ്ട്, വടക്കൻ സാമ്രാജ്യത്തിലെ ലേവായ പുരോഹിതന്മാരുടെ ശൈലിയാണ് D യിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നതെന്ന് അനുമാനിക്കാം.

അടിസ്ഥാന പ്രമേയവും ദൈവശാസ്ത്രവും

D യുടെ സാഹിത്യരൂപവും ശൈലിയും അപഗ്രഥിച്ചപ്പോൾ

അതിലെ ദൈവശാസ്ത്രത്തെ സംബന്ധിച്ച് ഒരേകദേശരൂപം നമുക്കു ലഭിച്ചു കഴിഞ്ഞു. മൂന്നു പ്രമേയങ്ങളാണ് D പ്രധാനമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. 1) ഉടമ്പടിയും, നിയമങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുകയും അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിലൂടെ ആ ഉടമ്പടിയോടുള്ള വിശ്വസ്തത നവീകരിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയും. എലോഹിസ്റ്റും ഈ പ്രമേയത്തിനു പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്നുണ്ട്. 2) ഉടമ്പടിയോടുള്ള വിശ്വസ്തതയും പ്രത്യുത്തരവും നിയമങ്ങളുടെ അനുസരണവും പ്രകടമാകുന്നത് ആരാധനയിലാണ്. 3) ഉടമ്പടി ഇന്നാണ് ഇപ്പോഴാണ്. എന്നോ കഴിഞ്ഞുപോയ ഒരു സംഭവമല്ലത്. ദൈവം ചെയ്ത ഉടമ്പടി ഭൂതവർത്തമാന-ഭാവി കാലങ്ങളുടെ പരിധിയിൽ ഒതുങ്ങുന്നതല്ല. സീനായ് മലയിൽവെച്ചു മുദ്ര വയ്ക്കപ്പെട്ട ഉടമ്പടിയോട് വിശ്വസ്തത പുലർത്താനുള്ള ആഹ്വാനം E ആവർത്തിച്ചു നടത്തുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഇസ്രായേല്യരുടെ ജീവിതത്തിലെ ഓരോ നിമിഷത്തിലും ദൈവം മുൻപോട്ടു വയ്ക്കുന്ന ഉടമ്പടിയോടു വിശ്വസ്തരായിരിക്കാനുള്ള ആഹ്വാനമാണ് D യുടെ വാക്കുകളിൽ മുഴങ്ങുന്നത്. സീനായ് ഉടമ്പടി വഴി യാഹ്‌വേയും അവിടുത്തെ ജനവും തമ്മിൽ എക്കാലവും നിലനിൽക്കുന്ന ഒരു ബന്ധമാണു സ്ഥാപിതമാമായത്. തന്മൂലം ഇസ്രായേൽ പ്രത്യുത്തരം നൽകേണ്ടത് സീനായ് ഉടമ്പടിയ്ക്കല്ല; പ്രത്യുത ദൈവം ഇന്നു ചെയ്യുന്ന ഉടമ്പടിയ്ക്കാണ്.

സീനായ് ഉടമ്പടി പഴയൊരു സംഭവമായി ഇസ്രായേൽക്കാരുടെ ഓർമ്മകളിൽ മാത്രം തങ്ങി നിന്നിരുന്ന കാലത്ത് എല്ലാക്കാര്യങ്ങൾക്കും അവർ ഗോത്രങ്ങളുടെ സംഘടിത ശക്തിയെ ആശ്രയിച്ചുപോന്നു. ആ പഴയ ചട്ടക്കൂട്ടിൽനിന്ന് ഉടമ്പടിയെ പുറത്തെടുത്ത് ഇന്നു സംഭവിക്കുന്ന ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമായി D അവതരിപ്പിച്ചു. അതുവഴി ചരിത്രത്തിന്റെ 'ഈ നിമിഷത്തിൽ' സ്വയാവിഷ്ക്കാരത്തിനുള്ള ഇസ്രായേലിന്റെ മുഖ്യ മാദ്ധ്യമമായി ഉടമ്പടിയെ D പുനരാവിഷ്ക്കരിച്ചു.

സ്വന്ത ഇഷ്ടപ്രകാരമാണ് യാഹ്‌വേ ഇസ്രായേലിനെ തിരഞ്ഞെടുത്തത്. ദൈവമക്കളെന്ന സ്ഥാനം ഇസ്രായേലിനു കിട്ടിയ സൗജന്യം മാത്രമാണ്. സാവൂളിന്റെയോ ദാവീദന്റെയോ വംശത്തെ മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചുള്ള തെരഞ്ഞെടുപ്പായിരുന്നില്ല അത്. പ്രത്യുത, ഭൂമുഖത്തു നിവസിച്ചിരുന്ന എല്ലാ ജനതകളിലും നിന്ന് തന്റെ സ്വന്തം ജനമാകേണ്ട

തിന് ഒരു വലിയ സമൂഹത്തെയാണ് ദൈവം തെരഞ്ഞെടുത്തത് (7:6). ഇസ്രായേലിന്റെ യോഗ്യതയോ അവരുടെ എണ്ണമോ ഒന്നുംതന്നെ ഈ തിരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ മാനദണ്ഡങ്ങളായിരുന്നില്ല (7:7). അവരെ സ്നേഹിക്കുകയും പിതാക്കന്മാരോടു ചെയ്ത ശപഥം പാലിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടാണ് ദൈവം അവരെ തിരഞ്ഞെടുത്തത് (7:8-12).

ആ ജനത്തോടു ദൈവത്തിനുള്ള സ്നേഹം പ്രകടമാക്കാൻ വേണ്ടി ചെയ്ത ഉടമ്പടിയിലാണഅ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് മൂർത്തഭാവം കൈക്കൊണ്ടത്. ദൈവം കല്പിക്കുന്ന നിയമങ്ങൾ സ്വീകരിച്ച്, അനുസരിക്കുകവഴി അവർക്കു ദൈവത്തോടുള്ള സ്നേഹം പ്രകടമാക്കാൻ ദൈവം ഇസ്രായേലിനോട് ആവശ്യപ്പെടുന്നു (6:4-5). ദൈവിക നിയമങ്ങൾ ജീവന്റെ ഉറവകളായി പരിണമിക്കണമെങ്കിൽ അവയെ ജീവിതവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തണം. ഇസ്രായേലിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഈ നിയമങ്ങൾ എഴുതിവെയ്ക്കണം (6:6; 30:11-14).

"ഇസ്രായേലേ കേൾക്കുക" എന്ന പ്രയോഗം D യിൽ അങ്ങിങ്ങ് ഉപയോഗിച്ചു കാണുന്നു. ഇസ്രായേലിന്റെ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് അറിയിക്കുവാനുള്ള മാദ്ധ്യമം ദൈവവചനങ്ങളാണ്. അവ ശ്രവിക്കുവാൻ D ഇസ്രായേലിനെ വിളിക്കുന്നു. ദൈവവചനത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഈ പ്രമേയം വളർന്നു വികസിച്ച് അനുഭവജ്ഞാനത്തിന് അതീതമായ ദൈവസ്വഭാവത്തിലേയ്ക്ക് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ മുഖത്തു നോക്കാൻ ജനം ഭയപ്പെട്ടുവെന്ന് ഏലോഹിസ്റ്റ് പറഞ്ഞു. ദൈവത്തിന്റെ സ്വരം കേൾക്കാൻപോലും ജനം ഭയപ്പെട്ടുവെന്നാണ് D പ്രസ്താവിക്കുന്നത്. ഇത്തരം ഭയപ്പാടുകൾ ഇസ്രായേലിനെ ദൈവത്തിൽനിന്ന് അകറ്റി നിർത്താൻവേണ്ടി ആയിരുന്നില്ല. ഇസ്രായേലിന് ഈ ഭയത്തെ അതിജീവിക്കാൻ കഴിയും. കാരണം, ദൈവത്തിനു മനുഷ്യനോടു സംസാരിക്കാൻ കഴിയുമെന്നും, ആ മനുഷ്യൻ വീണ്ടും ജീവനോടെയിരിക്കുമെന്നും അവർ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. (5:24-26; 18; 16).

യാഹ്വിസ്റ്റിനെ അനുസ്മരിപ്പിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ ദൈവം മനുഷ്യരുടെയിടയിൽ വസിക്കുകയും മാനുഷിക ചേതനയ്ക്കനുസൃതം പെരുമാറുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്ന് അർത്ഥം വരുന്ന അനേകം പ്രയോ

ഗങ്ങൾ (anthropomorphism) D ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. ദൈവത്തിന്റെ മുഖം, അവിടുത്തെ കരങ്ങൾ എന്നിവയെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം പറയുന്നു. ഇത്തരം പദപ്രയോഗങ്ങൾ ദൈവവുമായി മനുഷ്യന് എന്തെങ്കിലും സാദൃശ്യമുണ്ടെന്നു സൂചിപ്പിക്കാനോ, അത്തരം ചിന്താഗതികൾ മനസ്സിലുണർത്താനോ വേണ്ടിയല്ല. ദൈവസാന്നിദ്ധ്യവും അവിടുത്തെ ശക്തിയും പ്രതാപവും സൂചിപ്പിക്കുന്ന കാൽപ്പനിക ചിത്രീകരണങ്ങൾ മാത്രമാണവ. ഇസ്രായേലിന്റെ ദൈവം മറ്റു ദേവന്മാരിൽ നിന്നും വിഭിന്നനാണ് (12:29-31). ആ ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിമകൾ ഉണ്ടാക്കരുത് - അതിന് ഏതു രൂപമായാലും (5:8). വാഗ്ദാനപേടകം അവിടുത്തെ സിംഹാസനമല്ല; അവിടുത്തെ വചനങ്ങൾ, അഥവാ നിയമങ്ങൾ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്ന സ്ഥലം മാത്രമാണത് (10:3-5).

ദൈവത്തിന്റെ വചനം ഭൂമിയിൽ കേൾക്കപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും യഥാർത്ഥത്തിൽ അവിടുത്തെ സ്വരം മുഴങ്ങുന്നതു സ്വർഗ്ഗത്തിലാണ് (4:36). തന്റെ വാസസ്ഥലമായ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നു ദൈവം സംസാരിക്കുന്നത് ഇസ്രായേൽ കേൾക്കുന്നു (1 രാജാ 8:30). ദേവാലയത്തിൽ സന്നിഹിതമായിരിക്കുന്നത് ദൈവത്തിന്റെ നാമം മാത്രമാണ് (1 രാജാ 8:18-21).

ഇസ്രായേലിന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെക്കുറിച്ച് D യ്ക്ക് പുതിയൊരു കാഴ്ചപ്പാടുകൂടിയുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൈവശാസ്ത്രം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. അബ്രാഹത്തിൽനിന്നുദ്ഭവിച്ച് ദാവീദിനു അവകാശമായി ലഭിച്ച ദൈവിക വാഗ്ദാനങ്ങളിൽ പങ്കുപറ്റുന്ന ഒരു വംശമായി J ഇസ്രായേലിനെ ചിത്രീകരിച്ചു, E യുടെ വീക്ഷണത്തിൽ, പന്ത്രണ്ടു ഗോത്രങ്ങളായി തിരിഞ്ഞ ഇസ്രായേൽ ഒരു കേന്ദ്രദേവാലയത്തിൽ ഒന്നിച്ചുകൂടി ഒരു ജനമാകുന്നു. ഇതിൽനിന്നു വിഭിന്നമാണ് D യുടെ വീക്ഷണം. തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ജനം ഇപ്പോൾ ഒരു വ്യവസ്ഥാപിത സമൂഹം അഥവാ (qahal-ecclesia-) സഭ ആയിരിക്കുന്നു. ഈ സുസംഘടിത സമൂഹത്തിൽ ന്യായാധിപന്മാരും (17:9) രാജാവും (17:14-20) പുരോഹിതന്മാരും (17:8-13) പ്രവാചകനും (18:13-22) ഉണ്ട്. ഇവർക്കെല്ലാം അവരവരുടേതായ പ്രത്യേക കടമകളുമുണ്ട്. ഈ സമൂഹത്തിന്റെ സുപ്രധാനവും അദ്വീതിയവുമായ ആരാധനാകേന്ദ്രം ജറുസലെമായിരുന്നു. രാജ്യത്തിന്റെ നാശത്തിനുശേഷം ഐക്യബോ

ധവും അനന്യതയും നഷ്ടപ്പെടാതെ സൂക്ഷിക്കാൻ അവരെ സഹായിച്ചത് തങ്ങൾ ഒരു സഭ (qahal) ആണെന്ന വീക്ഷണമാണ്.

പിൽക്കാല ചരിത്രം

J-E യുമായി യോജിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പ് D പാരമ്പര്യത്തിന് അനേകവർഷത്തെ സ്വതന്ത്രമായ ചരിത്രമുണ്ട്. ഹെസെക്കിയ രാജാവിന്റെ മതനവീകരണ പ്രസ്ഥാനത്തിനുശേഷമുള്ള കാലഘട്ടത്തിൽ വടക്കൻ സാമ്രാജ്യത്തിൽ അസ്സീറിയൻ സൈന്യത്തിന്റെ പീഡനങ്ങൾ സഹിക്കാൻ വയ്യാതെ പലായനം ചെയ്തവർ D പാരമ്പര്യം എഴുതിയിരുന്ന ചുരുളുകൾകൂടി ജറുസലേമിലേയ്ക്കു കൊണ്ടു പോന്നു. അത് മനാസ്സേയുടെ ഭരണകാലത്തായിരുന്നു (687–642 ബി. സി.) പിന്നീട് ഈ ചുരുളുകൾ ആരും കാണാതെ മറന്നു കിടന്നു. ജോസിയായുടെ ഭരണകാലത്ത് ദൈവാലയത്തിന്റെ അറ്റകുറ്റപ്പണികൾ നടത്തുന്നതിനിടയിൽ (ബി. സി. 622)അത് വീണ്ടും കണ്ടെടുത്തു. ഈ ചുരുളുകളുടെ കണ്ടുപിടുത്തം ദൂരവ്യാപകമായ ഫലങ്ങളുണ്ടാക്കി. D യുടെ “നിയമസംഹിത” (2 രാജാ 22:8) അങ്ങനെ, ജോസിയായുടെ മതനവീകരണത്തിന്റെ മാർഗ്ഗരേഖയും, ജറുസലേമിലെ, ‘യാഹ്‌വേയുടെ ദൈവാലയ’ ത്തിൽ വെച്ചു നടത്തിയ ഉടമ്പടി നവീകരണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനവുമായി (2 രാജാ 23:1–3).

അങ്ങനെ വീണ്ടും ഒരിക്കൽ കൂടി D ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടു. D യുടെ സാഹിത്യചരിത്രത്തിലെ പുതിയൊരു വികാസത്തിന്റെ ഘട്ടമാണിത്. രാജത്വത്തിന്റെ അവസാന വർഷങ്ങളിൽ, ജറുസലേം നശിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതിനു മുൻപ് (587 ബി. സി.) എല്ലാ സാഹിത്യപ്രവർത്തനങ്ങളും ഇസ്രായേലിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ ശ്രദ്ധകേന്ദ്രീകരിച്ചു. തദ്ഫലമായി ബൃഹത്തായ ഒരു ചരിത്രം ‘നിയമാവർത്തനചരിത്രം’ എന്ന പേരിൽ ക്രോഡീകരിച്ച്, പ്രസാധനം ചെയ്യപ്പെട്ടു. ജോഷ്വാ മുതൽ 2 രാജാക്കന്മാർവരെയുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ ഇതിലുൾപ്പെടുന്നു. ഈ ക്രോഡീകരിക്കപ്പെട്ട ചരിത്രത്തിന്റെ തുടകത്തിൽ D യുടെ ഒരു പുതിയ പതിപ്പു കൂട്ടിച്ചേർത്തു. നിയ 27–ാം അദ്ധ്യായം അതിനു മുൻപുതന്നെ ചേർക്കപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിരിക്കാനാണു സാധ്യത. ഗ്രന്ഥത്തിന് പുതിയൊരു ആമുഖവും എഴുതപ്പെട്ടു (നിയ 1:1–4:43). ഈ ആമുഖം D പാരമ്പര്യ

ത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തിനു മാറ്റം വരുത്തി. അന്നുവരെ ആരാധനാക്രമ ത്തോടും മതജീവിതത്തോടും ബന്ധപ്പെട്ട പ്രഭാഷണങ്ങളായിരുന്ന D ഇപ്പോൾ മോശയുടെ അന്ത്യവചസ്സുകളായി മാറി. മോശയുടെ അവസാന വാക്കുകൾ ആമുഖമായി ചേർക്കപ്പെടുകവഴി (നിയ 1:1–30:20) നിയമാവർത്തന ചരിത്രം J-E പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ ഒപ്പം ഇസ്രാ യേൽ സാഹിത്യത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിതമായി.

നിയമാവർത്തന ദൈവശാസ്ത്രപാരമ്പര്യങ്ങളിൽ ഉറച്ചു നിന്നെ ങ്കിലും, നിയമാവർത്തന ചരിത്രം എഴുതിയവരും പ്രസാധനം ചെയ്ത വരും, E യുടേയും D യുടേയും അത്ര പ്രവാചക സമീപനം ഉള്ളവ രല്ലായിരുന്നു. അദ്ധ്യാപകരെപ്പോലെ, സർവ്വവിജ്ഞാനങ്ങളുടേയും ഉറവിടമാണു നിയമങ്ങൾ എന്നവർ പഠിപ്പിച്ചു. D യുടെ ദൈവശാ സ്ത്രത്തിൽ ഭ്രൂണാവസ്ഥയിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്ന വൈജ്ഞാനിക വശ ങ്ങൾ അവർ വളർത്തിയെടുത്തു. (നിയ 4:5–6 കാണുക). മോശ ഇസ്രായേലിന്റെ പ്രവാചകൻ മാത്രമല്ല, ശ്രദ്ധേയനായ ഒരു ജ്ഞാനി യുമായിരുന്നു.

ബാബിയലോണിയൻ പ്രവാസം D യുടെ ചരിത്രത്തിൽ പുതി യൊരു മാറ്റത്തിനു തുടക്കം കുറിച്ചു. ഈ സമയത്താണ് വിദൂരസ്ഥ മായ ബാബിലോണിൽവെച്ച് നിയമാവർത്തന ചരിത്രത്തിൽ നിന്ന് D പാരമ്പര്യത്തിന്റെ വികസിതരൂപം വേർതിരിച്ചെടുത്ത് J-E പാരമ്പര്യ ങ്ങളുമായി സമന്വയിപ്പിച്ചത്. ഈ സമന്വയം വളരെ ലളിതമായിരു ന്നു. മോശയുടെ അന്ത്യദിനങ്ങളേക്കുറിച്ചുള്ള (നിയ : 31–34) വിവര ണത്തിനു തൊട്ടു മുമ്പ് നിയ 1 മുതൽ 30 വരെയുള്ള അദ്ധ്യായങ്ങൾ പ്രസാധകൻ വെറുതെ തിരുകിവെക്കുകയാണു ചെയ്തത്. (നിയ 31 മുതൽ 34 വരെയുള്ള അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ J യുടേയും E യുടേയും സാന്നിദ്ധ്യം കാണുന്നുണ്ട്. പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിലെ ഈ അവസാന അദ്ധ്യാ യങ്ങൾക്കു പൂർണ്ണരൂപം കൈവന്നത് പുരോഹിത പാരമ്പര്യം കൂടി രംഗത്തു വന്നതിനുശേഷമാണ്. എന്നിരുന്നാലും ഇതിനകം തന്നെ, അതിവേഗം വികാസം പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ സുപ്രധാനഭാഗമായി D പാരമ്പര്യം മാറിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

അദ്ധ്യായം - ഏഴ്

പുരോഹിത പാരമ്പര്യം (P)

പുരാതന വടക്കൻ സാമ്രാജ്യത്തിലെ ദേവാലയങ്ങൾ ഇസ്രായേലിന്റെ മതസാഹിത്യ പുരോഗതിയെ ത്വരിതപ്പെടുത്തുന്നതിൽ വ്യക്തമായ പങ്കുവഹിച്ചു. ഈ ദേവാലയങ്ങൾ പുരാതനമായ പാരമ്പര്യങ്ങളെല്ലാം സംരക്ഷിക്കുകയും കാലാനുസൃതമായി സ്വന്തമാക്കുകയും ചെയ്തു. മാറിവരുന്ന ചരിത്രഗതിയ്ക്കനുസരിച്ച് അവയ്ക്കു പുതിയ അർത്ഥം കൊടുക്കുകയും, അതുവഴി ഇസ്രായേലിന്റെ വ്യക്തിത്വം സജീവമായി കാത്തുസൂക്ഷിക്കാൻ സഹായിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ വികാസ പരിണാമങ്ങൾക്കും സാഹിത്യോദ്ഗ്രഥനത്തിനും വടക്കൻ സാമ്രാജ്യത്തിലെ ലേവായ പുരോഹിതന്മാർ വഹിച്ച പങ്കു പ്രസ്താവ്യമത്രെ. പാരമ്പര്യങ്ങൾക്ക് ഒരേക ദേശരൂപം കൊടുത്തത് അവരാണ്. പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിലെ രണ്ടാമത്തെയും മൂന്നാമത്തെയും പാരമ്പര്യങ്ങൾ ഷെക്കെ ദേവാലയത്തിന്റെ സ്വാധീനം പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. D യുടെ കാര്യത്തിൽ ഈ സ്വാധീനം വളരെ പ്രകടമായിരുന്നുതാനും. ദേവാലയ ശുശ്രൂഷകരായ ലേവായ പുരോഹിതന്മാരാണ് D കൂടുതൽ കൈകാര്യം ചെയ്തതെന്ന വസ്തുത മേൽപ്പറഞ്ഞ സ്വാധീനത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നു.

ഷെക്കെമിൽ നിന്നു ദൃഷ്ടി തിരിച്ച D ജറുസലെമിലെ കേന്ദ്രീകൃതാരാധനയിലേക്കാണു നോക്കുന്നത്. ഇസ്രായേൽ ജനം മുഴുവനും, ഒരിക്കൽ ദാവീദിന്റെ തല്സ്ഥാമായിരുന്ന ജറുസലേമിൽ ഒന്നിച്ചുകൂടി ആവേശമുൾക്കൊണ്ടു. ഇസ്രായേലിന്റെ ആദ്യത്തെ ദൈവശാസ്ത്രം ഉയിർകൊണ്ടത് അവിടെയാണല്ലോ.

വടക്കൻ സാമ്രാജ്യത്തിൽ മതസാഹിത്യ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഊർജ്ജിതമായി നടന്നപ്പോൾ ജറുസലേം നിദ്രാവസ്ഥയിലായിരുന്നില്ല. തെക്കൻ ദേവാലയവും പുരാതന പാരമ്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുകയും വികസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇവിടെയും, മാറിവന്ന പരിതഃസ്ഥിതികൾക്കനുസരിച്ചുള്ള വളർച്ചയും അനുരൂപീകരണവും നടന്നു. ബാബിലോണിന്റെ ആക്രമണഫലമായുണ്ടായ പുതിയ ചരിത്രപശ്ചാത്തലത്തിൽ, ഇസ്രായേലിന്റെ വിശ്വാസം ക്രമപ്പെടുത്തി പുനർജ്ജീ

വിപ്പിക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമായി വന്നു. ഈ ആവശ്യം സാധിതമാക്കാൻ വേണ്ടി ജറുസലേമിലെ പുരോഹിതന്മാർ അവതരിപ്പിച്ച പ്രമാണരേഖയാണ് പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിലെ നാലാമത്തേതും അവസാനത്തേതുമായ പുരോഹിത പാരമ്പര്യം.

ആമുഖം

''ഉൽപ്പത്തി'' യിലെ ''ആദിയിൽ ദൈവം ആകാശവും ഭൂമിയും സൃഷ്ടിച്ചു'' എന്ന പ്രഥമ വാക്യത്തോടെ P പാരമ്പര്യം പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിൽ രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്നു. പല സ്വതന്ത്ര വിവരണങ്ങളും വളരെയധികം അനുബന്ധ വാക്യങ്ങളും ഒട്ടേറെ നിയമ സമാഹാരങ്ങളുമാണ് P യുടെ വിഷയങ്ങൾ. P പാരമ്പര്യത്തിലെ ഒറ്റ ബ്ലോക്കായി നിൽക്കുന്ന ഏറ്റവും വലിയ ഭാഗങ്ങൾ പുറപ്പാടിലെ അവസാനത്തെ ആറ് അദ്ധ്യായങ്ങളും (35–40) ലേവ്യരുടെ പുസ്തകം മുഴുവനും (1–27) സംഖ്യയിലെ ആദ്യത്തെ പത്ത് അദ്ധ്യായങ്ങളും (1:1–10:28) ആണ്. പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിലെ എല്ലാ പുസ്തകങ്ങളിലും P യുടെ സ്പർശമേറ്റിട്ടുണ്ട്. ഉൽപത്തി ഒന്നാം അദ്ധ്യായത്തിലെ സൃഷ്ടി മുതൽ നിയമാവർത്തനം അവസാന അദ്ധ്യായത്തിലെ മോശയുടെ മരണം (നിയ 34:7–9) വരെ P യുടെ സംഭാവനകൾ ചിതറിക്കിടക്കുന്നു.

പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മറ്റു പാരമ്പര്യങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് തിരിച്ചറിയാൻ എളുപ്പം P പാരമ്പര്യമാണ്. ആരാധനക്രമങ്ങളെയും പുരോഹിതന്മാരെയും സംബന്ധിക്കുന്ന സുസ്ഥാപിത നിയമങ്ങളും, ബലിവസ്തുവിനും ബലിയർപ്പകനും അവശ്യം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട പരിശുദ്ധിക്ക് കൊടുക്കുന്ന പ്രാധാന്യവും അടിസ്ഥാനപരമായ യാഥാസ്ഥിതിക മനോഭാവവും മറ്റു പാരമ്പര്യങ്ങളിൽനിന്ന് P യെ വേർതിരിച്ചു നിർത്തുന്നു. വംശാവലിയുടെയും സംഖ്യകളുടെയും വ്യാപകമായ ഉപയോഗവും ഒരു പ്രത്യേക ശൈലിയിലുള്ള ചില സവിശേഷ പദപ്രയോഗങ്ങളും ദൈവത്തിൽ മാനുഷിക സ്വഭാവരൂപങ്ങളാരോപിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള ഭാഷ പൂർണ്ണമായി ഒഴിവാക്കുന്നതും എല്ലാം P യുടെ രചയിതാവ് പുരോഹിതനാണെന്നു വ്യക്തമാക്കുന്നു.

P യ്ക്ക് J-E-D പാരമ്പര്യങ്ങളുമായി സാമ്യമുണ്ടെന്നത് അനിഷേധ്യമായ വസ്തുതയാണ്. J യെപ്പോലെ P യും പ്രപഞ്ചോല്പ

ത്തിവരെ പിറകോട്ടു പോവുകയും ആദിചരിത്രവിവരണത്തോടെ ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. J-E പാരമ്പര്യങ്ങളെപ്പോലെ P യും പിതാക്കന്മാരുടെ ചരിത്രം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. E D പാരമ്പര്യങ്ങളെ പ്പോലെ P യും നിയമസംഹിത വളരെ വിശദമായി അവതരിപ്പിക്കു ന്നുണ്ട് (ലേവ്യർ 17-26). ചരിത്രപരവും നൈയാമികവും ദൈവശാ സ്ത്രപരവുമായ പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ സുദീർഘമായ വികാസപരിണാ മങ്ങൾ P പാരമ്പര്യത്തിന്റെ പിന്നിലുണ്ട്. ആദ്യകാല ദൈവശാസ്ത്ര മാണ് ഈ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ പിന്നിൽ നിലകൊള്ളുന്നത്.

J-E-D യിൽനിന്ന് വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു വ്യത്യാസം P യ്ക്കുണ്ട്. പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തോടു ബന്ധമില്ലാതെ, ഒരു സ്വതന്ത്രപാരമ്പ ര്യമായി, അഥവാ ഘടകമായി ഉടലെടുത്തതല്ല P പാരമ്പര്യം. പൂർണ്ണ മായി എഴുതപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ P യുടെ ചില ഭാഗങ്ങളെ ങ്കിലും നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു. സ്വന്തമായൊരു ശൈലിയും സവി ശേഷതകളും പ്രകടമാക്കുന്ന "വിശുദ്ധിയുടെ നിയമങ്ങൾ" (ലേവ്യ 17-26) ഈ വിഭാഗത്തിൽപ്പെടുന്നു. ചരിത്രസംഭവങ്ങളും നിയമസം ഹിതകളും അപഗ്രഥിച്ച്, സംയോജിപ്പിച്ച് എഴുതിയതാണ് P. മിക്ക വാറും J-E-D യിലെ അപൂർണ്ണതകൾ പരിഹരിച്ച് പുനഃപ്രസാധനം ചെയ്യാനുള്ള ഉദ്യമത്തിന്റെ ഫലമായിരിക്കാം P രചന.

പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന് P മാത്രം കൊടുക്കുന്ന ആമുഖ വിവരണം ഈ സിദ്ധാന്തത്തെ ബലപ്പെടുത്തുന്നു. സ്വതന്ത്രമായി നിലനിൽക്കാൻ സാദ്ധ്യതയില്ലാത്തതും, J-E-D പാരമ്പര്യങ്ങളിലെ പല വിവരണ ങ്ങൾക്കും ആമുഖമായും പൂരകമായും നിലകൊള്ളുന്നതുമായ P യുടെ പല ഭാഗങ്ങളും തിരുകിക്കയറ്റിയ മട്ടിൽ കാണാനുണ്ട്. ഇതും മേല്പറഞ്ഞ സിദ്ധാന്തത്തെ ബലപ്പെടുത്തുന്നു. പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന് ഇപ്പോഴുള്ള സാഹിത്യപൂർണ്ണതയ്ക്ക് കാരണമായ സ്ഥിരമായൊരു കാലാനുക്രമത്വമാണ് P യുടെ ഏറ്റവും വലിയ സംഭാവന.

ഈ സൂചനയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ, P പാരമ്പര്യം എഴുതിയത് ഒരേയൊരു വ്യക്തി തനിച്ചല്ലെന്നു വ്യക്തമാകുന്നു. മതപരവും സാഹി ത്യപരവുമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ വ്യാപൃതരായിരുന്ന ഒരു പുരോ ഹിത സംഘത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയാണ് P. എല്ലാ സംഘടിതശ്രമങ്ങളു

ടെയും പിന്നിൽ ഒരു നേതാവുള്ളതുപോലെ, ഇവിടെയും ഏതെങ്കിലുമൊരു മഹദ്വ്യക്തി നിയന്ത്രണവും മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശവും കൊടുത്തിരിക്കാം. P യിലെ അടിസ്ഥാനപരമായ ഉൾക്കാഴ്ചകളും വ്യാപകമായ അർത്ഥവും ലക്ഷ്യവും അതിസൂക്ഷ്മമായ സാഹിത്യഘടനയും മറ്റും ഇത്തരമൊരു നേതൃത്വത്തിന്റെ സ്വാധീനം സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

D പാരമ്പര്യത്തിനുശേഷമാണ് P വിരചിതമായതെന്ന കാര്യത്തിൽ ഒട്ടും സംശയമില്ല. D യെപ്പോലെ ഉടമ്പടിയുടെയും നിയമത്തിന്റെയും പ്രാധാന്യം P ശരി വയ്ക്കുന്നു. ജറുസലെമിലെ കേന്ദ്രീകൃതാരാധനയുടെ കാര്യത്തിലും P യ്ക്ക് ഭിന്നാഭിപ്രായമില്ല. P യുടെ രചനാ കാലത്തിനു മുമ്പ് രാജഭരണം അവസാനിച്ചിരുന്നു; പ്രവാചകന്മാരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളും എങ്ങും കാണാനില്ലായിരുന്നു. ലേവായർ വെറും ദേവാലയ ശുശ്രൂഷികളായി തരം താണിരുന്നു. ഇസ്രായേലിന്റെ ജീവിതത്തിൽ മുഖ്യ പങ്കുവഹിച്ചത് എന്നും പുരോഹിതന്മാരാണ്. രാജഭരണവും പ്രവാചകപ്രവർത്തനവും അവസാനിച്ചപ്പോൾ ആ ചുമതലയും കൂടി പുരോഹിതന്മാർ വഹിക്കേണ്ടിവന്നു. ജറുസലെമിന്റെ പതനത്തിനു (587 ബി.സി.) ശേഷമുള്ള കാലഘട്ടത്തിലാണിത്. ഇസ്രായേലിലെ കരുത്തരായ മനുഷ്യരും വിലപിടിപ്പുള്ള വസ്തുക്കളും അങ്ങു ദൂരെ ബാബിലോണിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോകപ്പെട്ടു. സ്വതന്ത്രമായ ജീവിതവും എല്ലാ മോഹങ്ങളും നഷ്ടപ്പെട്ട് അടമകളായ ഇസ്രായേൽ ജനം തങ്ങളുടെ മുഴുവൻ ശ്രദ്ധയും അവരുടെ എല്ലാമെല്ലാമായ മതത്തിലും ആരാധനക്രമങ്ങളിലും കേന്ദ്രീകരിച്ചു.

P യുടെ ചരിത്രാഖ്യാനങ്ങളും ചില നിയമഭാഗങ്ങളും വളരെക്കാലം കൊണ്ടാണെഴുതപ്പെട്ടത്. പ്രവാസത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ തുടങ്ങി ജറുസലെം പുനഃസ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്നതുവരെയുള്ള (515 ബി. സി.) കാലമാണത്. P യുടെ രചന നടക്കുമ്പോൾ ബാബിലോണിലെ പരിതഃസ്ഥിതികളുമായി പ്രവാസികൾ ഇണങ്ങിച്ചേർന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ആദിചരിത്രം എഴുതിയപ്പോൾ പുരാതന ബാബിലോണിയൻ ചിന്തകളും ഐതിഹ്യങ്ങളും P കടമെടുത്തു. അക്കാലത്തു ശാന്തമായൊരു അന്തരീക്ഷമുണ്ടായിരുന്നു എന്നതിന് അവ്യക്തമായ സൂചനകളുണ്ട്. 539 ബി. സി. യിൽ പേർഷ്യൻ രാജാവായ സൈറസ്

ബാബിലോൺ ആക്രമിച്ചു കീഴ്പ്പെടുത്തി. ബാബിലോണിയൻ ഭരണ കാലത്തേക്കാൾ കൂടുതൽ സുഖവും സന്തോഷവും ഇസ്രായേൽ ജനം അനുഭവിച്ചത് പേർഷ്യൻ ഭരണകാലത്താണ്. ഒരു വ്യത്യസ്ത പ്രമാണം എഴുതുകയെന്ന ഉദ്ദേശത്തോടെ ആയിരിക്കാം P എഴുതി ത്തുടങ്ങിയത്. രചന പുരോഗമിച്ചു വന്നപ്പോൾ ഈ ഉദ്ദേശം കുറെ ക്കൂടി വിപുലമായി. J-E-D പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ സംയോജിതരൂപം പുനഃപ്രസാധനം ചെയ്യുന്ന പുരോഹിതന്മാർക്ക് P യുടെ രചന വളരെ സഹായകമാവുകയും ചെയ്തു.

P യിലെ ഏതാനും ഭാഗങ്ങൾ പ്രവാസത്തിനു മുമ്പ് എഴുതിയ താണ്. "വിശുദ്ധിയുടെ നിയമ" ങ്ങളിലെ (ലേവ്യ 17-26) പ്രധാനാംശ ങ്ങൾ ഒരുപക്ഷേ, മതകേന്ദ്രീകരണത്തെ സംബന്ധിച്ച നിയമാവർത്തന നിയമങ്ങൾക്ക് പുരോഹിതന്മാർ ഉണ്ടാക്കിയ പുതിയ പതിപ്പായിരി ക്കാം. അതിലെ പല നിയമങ്ങളും അതിപൂരാതനത്വം അവകാശപ്പെ ടുന്നുണ്ട്. ആദിനിയമാവർത്തനത്തിന്റെ കണ്ടുപിടുത്തത്തിനും, ജോസി യാരാജാവിന്റെ മതനവീകരണത്തിനും ശേഷം ബി. സി. 7-ാം നൂറ്റാ ണ്ടിന്റെ അവസാനത്തിലായിരിക്കാം ഈ നിയമങ്ങളെല്ലാം ക്രോഡീ കരിക്കപ്പെട്ടത്. ഇസ്രായേൽ സമൂഹത്തിന്റെ പലരാഷ്ട്രീയ വശങ്ങളും D ഉൾക്കൊള്ളിച്ചു. എന്നാൽ "വിശുദ്ധിയുടെ നിയമങ്ങൾ" ഇസ്രാ യേലിനെ വീക്ഷിച്ചത് ജറുസലേം ദേവാലയത്തിൽ ഒന്നിച്ചുകൂട്ടുന്ന ഒരു ആരാധനാസമൂഹം എന്ന നിലയ്ക്കു മാത്രമാണ്. നെബോപൊ ലാസ്സറിയന്റെയും, നെബുക്കദ്നേസ്സറിന്റെയും ആക്രമണത്തിൽ നിനി വേയും (612 ബി.സി.) കാർകെമിഷും (605) തകർന്നപ്പോഴും, ബാബി ലോണിയൻ സൈന്യം ജറനസലേമിലേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞപ്പോഴും, ഇസ്രാ യേലിനെ ധൈര്യവും ശക്തിയും പകർന്ന് അണിനിരത്തിയത് ഈ 'വിശുദ്ധിയുടെ നിയമ'ങ്ങളായിരുന്നു. മറ്റു പല ഭാഗങ്ങളും പ്രവാസ കാലത്ത് നിയമസംഹിതയോടു കൂട്ടിച്ചേർക്കുകയും ചെയ്തു.

ബാബിലോണിൽനിന്നു തിരിച്ച് ജറുസലെമിൽ വന്നപ്പോൾ പുരോഹിതന്മാർക്ക് നേരിടേണ്ടിവന്ന പ്രതിബന്ധങ്ങളെക്കുറിച്ച് P യിൽ സൂചനയുണ്ട്. പേർഷ്യൻ രാജാവിനാൽ നിയുക്തനായ എസ്രാ ഏക ദേശം പൂർത്തിയായ പഞ്ചഗ്രന്ഥം ജറുസലെമിൽ കൊണ്ടുവന്നു. അതിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കി അദ്ദേഹം ജറുസലെമിൽ ഒരു നവീക

രണം നടത്തി (നെഹ 8-9). തദ്ഫലമായി P പാരമ്പര്യവും പഞ്ചഗ്രന്ഥവും ബി. സി. 5-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തോടെ ജറുസലെമിൽവെച്ച് പൂർത്തിയാക്കപ്പെട്ടു.

സാഹിത്യരൂപവും ശൈലിയും

രണ്ടു വ്യത്യസ്ത വിഷയങ്ങളാണ് P പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം - നിയമസമാഹാരങ്ങളും, ചരിത്രാഖ്യാനങ്ങളും. രണ്ടു ശതാബ്ദങ്ങളിലെ സാഹിത്യപുരോഗതികൊണ്ട് അവയുടെ രൂപത്തിന് സമൂലപരിവർത്തനം വന്നു. നിയമാവർത്തന നിയമസംഹിതയെ ആധാരമാക്കിയുള്ള 'വിശുദ്ധിയുടെ നിയമ' ങ്ങളാണ് ആദ്യം ശരിയാക്കിയത്. പ്രവാസത്തിനു മുമ്പുള്ള ഈ നിയമസംഹിത പിന്നീടാ പുരോഹിതന്മാരെഴുതിയ ചരിത്രത്തോടു കൂട്ടിച്ചേർത്തു. ഈ ചരിത്രമെഴുതിയത് പ്രവാസകാലത്താണെങ്കിലും അതിനുശേഷമുള്ള പല കാര്യങ്ങളും ഇതിനോട് കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

തെക്കൻ സാമ്രാജ്യത്തിലെ നിയമപാരമ്പര്യങ്ങളുടെ സമാഹാരമെന്ന നിലയ്ക്ക് വിശുദ്ധിയുടെ നിയമങ്ങളിൽ പടിപടിയായുള്ള വികസനം ദൃശ്യമാണ്, ഇസ്രായേലിലെ മറ്റു നിയമസംഹിതകൾക്കും ഈ പ്രത്യേകത കാണാം. നിയമസംഹിത ഉണ്ടാക്കാൻ സഹായിച്ച വിവിധ സമാഹാരങ്ങളിലെ ആവർത്തനങ്ങൾ പുരോഗതിയുടെ വിവിധഘട്ടങ്ങളെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു (ഉദാ. ലേവ്യർ 17:12=19:26a; 18:17=20:14; 18:21=20: 2-5) ഇത്തരം ആവർത്തനങ്ങൾ ഒരേ സമാഹാരത്തിൽപോലും ചിലപ്പോൾ വരുന്നുണ്ട് (ഉദാ: 19:18b=34).

D യുടേതിനു സദൃശമാണ് P യുടെ 'വിശുദ്ധിയുടെ നിയമാവലി'. D യെപ്പോലെ P യും ബലിയർപ്പണത്തിന്റെ നിയമങ്ങളിൽ (ലേവ്യ 17) തുടങ്ങി അനുഗ്രഹങ്ങളുടെ പട്ടികയിലും (ലേവ്യ 26:3-13) ശാപങ്ങളുടെ പട്ടികയിലും (ലേവ്യ 26:14-46) അവസാനിക്കുന്നു. ദൈവത്തിനുവേണ്ടി, മോശ ജനങ്ങൾക്കു കൊടുക്കുന്ന കൽപനകളായിപ്പോലും ഈ നിയമസംഹിതയെ അവതരിപ്പിച്ചു. "യാഹ്വേ മോശയോടു സംസാരിച്ചു", "അവൻ പറഞ്ഞു : ഇസ്രായേൽ മക്കളോടു പറയുക" എന്ന പ്രസ്താവത്തോടെയാണ് ഓരോ ഭാഗവും അവതരിപ്പിക്കുന്നത്.

നിയമാവർത്തന നിയമാവലിയുമായി P യുടെ സംഹിതയ്ക്കുള്ള സാദൃശ്യംമൂലം പല പണ്ഡിതരും ഒരു നിഗമനത്തിലെത്തി : ജറുസലെം ദേവാലയത്തിലെ ആരാധനയ്ക്ക് D യുടെ നിയമസംഹിത നിരന്തരമായി ഉപയോഗിച്ചതിന്റെ ഫലമായാണ് P പാരമ്പര്യം രൂപപ്പെട്ടതെന്ന്. തത്തുല്യമായൊരു സാഹചര്യമാണ് ഷെക്കെമിൽ D രൂപപ്പെടാൻ കാരണമായതെന്ന ചിന്തയാണ് ഇങ്ങനെ ചിന്തിക്കാൻ പണ്ഡിതരെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. D യുടെ നിയമസംഹിത തെക്കൻ സാമ്രാജ്യത്തിൽ ചെലുത്തിയ സ്വാധീനത്തിന് ജറുസലെം പുരോഹിതന്മാരുടെ പ്രതികരണമെന്ന നിലയ്ക്കാണ് D യുടെ 'വിശുദ്ധിയുടെ നിയമസംഹിത' എഴുതപ്പെട്ടതെന്നു തോന്നുന്നു. ജോസിയായുടെ കാലത്ത് D പാരമ്പര്യം യഹൂദരുടെ ഇടയിൽ വളരെയധികം സ്വാധീനം ചെലുത്തി. ജറുസലേമിലെ പുരോഹിതന്മാർക്ക് തങ്ങളുടെ ദേവാലയത്തോട് അതിയായ ഭക്തിയും സ്നേഹവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ സാഹചര്യത്തിൽ വടക്കുനിന്നുവന്ന അഭയാർത്ഥികൾ തങ്ങളുടെ ദേവാലയത്തിലും കർമ്മങ്ങളിലും നേതൃത്വം പുലർത്തുന്നത് വെറുതെ നോക്കിനിൽക്കാൻ മാത്രം സഹിഷ്ണത അവർക്കില്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് D യെ മാതൃകയാക്കി തങ്ങളുടെ മതകേന്ദ്രീകരണനിയമങ്ങൾ അവരും അവതരിപ്പിച്ചു.

J യിലെന്നപോലെ, P യുടെ ചരിത്രത്തിൽ മോശയുടെ മരണം വരെയുള്ള ഇസ്രായേലിന്റെ മുഴുവൻ ചരിത്രവും ഉൾപ്പെടുന്നു. ലോകചരിത്രത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണു P ഇസ്രായേൽ ചരിത്രം എഴുതിയത്. സാർവ്വത്രിക മനോഭാവമാണു P യുടേത്.

ബാബിലോണിന്റെ ബലപ്രയോഗത്തിലൂടെ ഇസ്രായേൽ വലിയൊരു സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ഭാഗമായിത്തീർന്നതാണ് P യുടെ സാർവ്വത്രിക മനോഭാവത്തിനു കാരണം. രാഷ്ട്രീയ സ്വതന്ത്ര്യം ഇല്ലാത്തതുമൂലം ഇസ്രായേലിന്റെ മഹത്വം മറ്റു ജനതകൾക്കു വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. അവർ അടിമച്ചങ്ങല തകരുന്നത് എപ്പോഴെന്നു നോക്കിയിരുന്നു. ഇസ്രായേൽ നേതാക്കന്മാരെല്ലാം വിജാതീയരുടെ നാട്ടിലേക്ക് ബലമായി വലിച്ചിഴയ്ക്കപ്പെടുകയും, അവരുടെ ഭൂപ്രദേശങ്ങളെല്ലാം വലിയൊരു സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ഭാഗമാവുകയും ചെയ്തു.

ആദ്യമൊക്കെ പ്രവാസം വിഷമകരമായിരുന്നെങ്കിലും കാലക്രമേണ ഇസ്രായേല്യർ പുതിയ സാഹചര്യങ്ങളുമായി യോജിച്ചു പോകാൻ തുടങ്ങി. ബാബിലോണിയൻ സംസ്കാരത്തോടുള്ള ആകർഷണം ഇസ്രായേലിന്റെ നിലനില്പിന് വലിയൊരു ഭീഷണി ഉയർത്തി. അവിടുത്തെ ദേവാലയങ്ങളുടെ ഗാംഭീര്യവും, അവരുടെ ആരാധനാവിധികളുടെ രമണീയതയും ഇസ്രായേലിന്റെ തനതായ വ്യക്തിത്വം നഷ്ടപ്പെടുത്തുമെന്ന ഘട്ടത്തിലെത്തി.

പിന്നീടു വന്ന പേർഷ്യൻ ഭരണം എന്തുകൊണ്ടും മെച്ചമായിരുന്നു. അവരുടെ സാമ്രാജ്യത്തിൽ വിവിധ മതങ്ങൾക്കും സംസ്കാരങ്ങൾക്കും എല്ലാവിധ പ്രോത്സാഹനവും ലഭിച്ചു. രാഷ്ട്രീയ സ്വാതന്ത്ര്യം നേടാനുള്ള നീക്കങ്ങളൊന്നും അനുവദിച്ചില്ല. വിശ്വാസികളുടെ ഒരു സമൂഹമായി ഒന്നിച്ചുകൂടാൻ ഇസ്രായേലിനു സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരുന്നു. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ പുരോഹിതന്മാരായ രചയിതാക്കൾ ഇസ്രായേലിനെ എല്ലാ രാഷ്ട്രീയങ്ങൾക്കും അതീതമായ, രാഷ്ട്രീയമേ ഇല്ലാത്ത ഒരു ജനതയായി ചിത്രീകരിച്ചു. പൗരോഹിത്യത്തിന് പ്രാധാന്യം കൊടുത്ത് പുരോഹിത ഭരണത്തിനു വിധേയമായ ഒരു ആരാധനാ സമൂഹമായി ഇസ്രായേലിനെ അവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

P പാരമ്പര്യത്തിനു പിന്നിലുള്ള പുരോഹിത സംഘം ജറുസലേമിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു പോകാനും യാഹ്‌വേയുടെ ദേവാലയം വീണ്ടും പണിയാനും ആലോചിച്ചു. രാഷ്ട്രായച്ചുവയില്ലാത്ത അവരുടെ ആലോചനയും മോഹവും പേർഷ്യൻ സാമ്രാജ്യത്തിന് ഒരു ഭീഷണി ആയിരുന്നില്ല.

J-E പാരമ്പര്യങ്ങളിലെ ചരിത്രാഖ്യാനങ്ങളെ ഇതിഹാസസാഹിത്യങ്ങളോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്നതു പോലൊരു താരതമ്യം P യുടെ കാര്യത്തിൽ അസാദ്ധ്യമാണ്. ഇസ്രായേലിന് ഒരു മതാത്മക സമൂഹമായി മാത്രം നിലനിൽക്കാനുള്ള ചരിത്ര-നിയമ മാർഗ്ഗരേഖയാണ് P. പല ദേശീയ വ്യവസ്ഥിതികളും നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ ഇസ്രായേൽചരിത്രം വീണ്ടും ഒരിക്കൽക്കൂടി മാറ്റിയെഴുതേണ്ടത് ആവശ്യമായി വന്നു. വർത്തമാന കാലസംഭവങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ പഴയകാലങ്ങളെ പുനഃ

പരിശോധിക്കേണ്ടതായും വന്നു. ഇസ്രായേലിന്റെ നിലവിലുള്ള അവസ്ഥയിൽ സമൂലപരിവർത്തനം വരുത്തിയാലേ ആ ജനതയുടെ ഭാവി ചരിത്രത്തിന്റെ ചുവടുറപ്പിക്കാൻ കഴിയൂ എന്നവർ മനസ്സിലാക്കി. ഇസ്രായേലിൽ ഇനിയും അവശേഷിച്ചിട്ടുള്ള സുസ്ഥാപിത വ്യവസ്ഥിതികളായ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെയും സാബത്തിന്റെയും നിയമസാധുത്വം ഉറപ്പാക്കുന്നതിൽ അവർ അതീവ താൽപര്യം കാണിച്ചു. ജറുസലേമിലെ ആരാധനയും ബലിയർപ്പണവും വീണ്ടും തുടങ്ങുന്നതു മനസ്സിൽ കണ്ടുകൊണ്ട് ദേവാലയത്തിലെ ആരാധനക്രമപരമായ കർമ്മങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന നിയമങ്ങളെയും സാധൂകരിക്കാൻ അവർ ശ്രമിച്ചു.

പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തെ ആനുകാലികമാക്കാൻ വേണ്ടിയാണു P യിലെ പല ഭാഗങ്ങളും എഴുതിയത്. പഴയഗ്രന്ഥത്തിൽ പുതിയ വിവരണങ്ങൾ ചേർത്തു. ചില ഭാഗങ്ങളിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ വാക്യങ്ങളും മറ്റു ചിലയിടങ്ങളിൽ ഒരു ആമുഖമോ ഉപസംഹാരമോ തങ്ങളുടേതായി ചേർത്ത് ആ ഭാഗത്തെ തങ്ങളുടെ ചിന്താഗതിക്കും ഉദ്ദേശ്യത്തിനും അനുസൃതമാക്കി.

'വിശുദ്ധിയുടെ നിയമസംഹിത' യുടെ സാന്നിദ്ധ്യം Pയ്ക്ക് ആദ്യകാലത്ത് മോശയുടെ പ്രഭാഷണങ്ങളെന്ന തോന്നലുണ്ടാക്കി. മറ്റു പല നിയമസമാഹാരങ്ങളോടൊപ്പം ഈ സംഹിതയും P ചരിത്രത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയതു പിന്നീടാണ്. ചരിത്രാഖ്യാനങ്ങൾക്കിടയിൽ ഉദ്ധരിച്ച ഈ പ്രഭാഷണങ്ങൾ ഇസ്രായേലിന്റെ സുപ്രധാന പ്രമാണമായിത്തീർന്നു.

ഇസ്രായേലിന്റെ ചരിത്ര-നിയമ പ്രമാണമെന്ന നിലയ്ക്ക് P പാരമ്പര്യം പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിനു കൃത്യമായൊരു സാഹിത്യരൂപം കൊടുത്തു. P യുടെ ക്രമാനുക്രമമായ വിവരണങ്ങളും അളവുകളും വംശാവലികളും ചരിത്രാഖ്യാനങ്ങളും നിയമസമാഹാരങ്ങളും സംക്ഷിപ്തവും പണ്ഡിതോചിതവുമായ ഒരു പട്ടികയുടെ ഗുണം ചെയ്യുന്നു. സൂക്ഷ്മതയും സ്പഷ്ടതയും പൂർണ്ണതയും കൊണ്ട് അനുഗൃഹീതമാണ് P പാരമ്പര്യം.

J യുടെ മനം കവരുന്ന കഥകളിൽ നിന്നും E യുടെ സൂക്ഷ്മവും

മനഃശാസ്ത്രപരവുമായ വിവരണങ്ങളിൽനിന്നും D യുടെ മനോഹരമായ ശൈലിയിലുള്ള ഉപദേശങ്ങളിൽനിന്നും വളരെ വിഭിന്നമാണ് P പാരമ്പര്യം. മറ്റേതു നിയമപ്രമാണത്തെയും പോലെ P യുടെ നിർവ്വചനങ്ങൾ എല്ലാ വിശദാംശങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതും തിരഞ്ഞെടുത്ത പദങ്ങളുടെ സഹായത്തോടുകൂടിയതുമാണ്. P യുടെ ശൈലി അവർത്തന വിരസവും തരംതിരിച്ചുള്ള നിയമാഖ്യാനങ്ങൾ മുഷിപ്പനും ആണെന്ന കാര്യം നിഷേധിക്കുന്നില്ല.

കാര്യങ്ങൾ വ്യക്തമായി പറയാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ P പലപ്പോഴും ഒരേ തരത്തിലുള്ള പദങ്ങൾ ആവശ്യത്തിലേറെ ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. ചിലപ്പോഴെങ്കിലും ഇതു വളരെ ഫലപ്രദമാണ്. സൃഷ്ടിയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള വിവരണം ഇതിനുദാഹരണമാണ് (ഉൽ. 1:1–2:4a). ഓരോന്നും ഉണ്ടാകട്ടെ എന്നു ദൈവം കൽപിക്കുന്നതും ഉടനെ ഓരോന്നും അസ്തിത്വം പ്രാപിക്കുന്നതും ഓരോന്നും നല്ലതാണെന്ന് ദൈവം കാണുന്നതുമെല്ലാം P പാരമ്പര്യത്തിന്റെ മകുടോദാഹരണങ്ങളാണ്. ഇവിടെ ഒരേ പദങ്ങളുടെ ആവർത്തനം പ്രയോജനകരമാണെന്നു പറയാതെ വയ്യ.

അടിസ്ഥാന പ്രമേയവും ദൈവശാസ്ത്രവും

J-E-D പാരമ്പര്യങ്ങൾക്കുശേഷം ദൈവശാസ്ത്രത്തിലുണ്ടായ വ്യക്തമായ പുരോഗതി P പാരമ്പര്യം പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ചരിത്രത്തെ മോശയെന്ന വ്യക്തിയിലും, നിയമത്തിലും കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നത് J പാരമ്പര്യത്തിൽ അപൂർവ്വമായേ കാണാനുള്ളു. E തന്റെ മത ചരിത്രാഖ്യാനത്തിൽ അതിനു കുറേക്കൂടി പ്രാധാന്യം കൊടുത്തു. D യുടെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ അതിനു പരമപ്രാധാന്യം ലഭിച്ചെങ്കിലും ഇസ്രായേലിന്റെ പൂർവ്വചരിത്രവുമായി അതിന് യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലാതെ പോയി. എന്നാൽ P പാരമ്പര്യത്തിൽ ചരിത്രത്തിന് ചിട്ടയുള്ള, വ്യാപകമായ അർത്ഥമുള്ള ഒരു ദൈവശാസ്ത്രമാണു നാം കാണുക.

ചരിത്രത്തെ വിവിധഘട്ടങ്ങളായി വേർതിരിക്കുന്ന രീതി ആരംഭിച്ചത് എലോഹിസ്റ്റാണ്. P യുടെ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾ ആ വിഭജനം ഒന്നുകൂടി വികസിപ്പിച്ച് ചരിത്രത്തെ നാലു പ്രധാനകാലഘട്ടങ്ങളായി തിരിച്ചു. അതിൽ രണ്ടെണ്ണം ആദിമഘട്ടങ്ങളാണ്. ആദ്യത്തേത് ഒഴികെ

മറ്റു മൂന്നു ഘട്ടങ്ങളും ഓരോ ദൈവിക ഉടമ്പടികൊണ്ട് വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു.

ചരിത്രത്തിന്റെ ആദ്യഘട്ടം സൃഷ്ടിയിൽ തുടങ്ങി ജലപ്രളയത്തിൽ അവസാനിക്കുന്നു. ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ മുഖ്യ ചരിത്രപുരുഷൻ ആദമാണ്. ആദിയിൽ മനുഷ്യൻ ദൈവത്തോടും പ്രപഞ്ചത്തോടും തന്നോടുതന്നെയും സമാധാനത്തിൽ വർത്തിച്ചു. അവൻ സംതൃപ്തനായിരുന്നു; ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടികർമ്മത്തിൽ പങ്കാളിയാകാൻ അവന് വിളി ലഭിച്ചിരുന്നു. സാബത്തുദിനാചരണമായിരുന്നു ദൈവവും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ അടയാളം.

ഈ പ്രാരംഭദശയെ 'സൃഷ്ടിയുടെ ഉടമ്പടി' എന്നു ചില പണ്ഡിതന്മാർ വിശേഷിപ്പിക്കാറുണ്ട്. P യുടെ കർത്താക്കൾ ഉടമ്പടിയെന്ന പദം മനഃപൂർവ്വം ഒഴിവാക്കി. ഉടമ്പടി എന്ന വാക്കു സൂചിപ്പിക്കുന്നത് കരാറിലേർപ്പെടുന്ന വ്യക്തികൾ ഒരിക്കൽ ബന്ധം വേർപെടുത്തി പിരിഞ്ഞെന്നും അവർ പിന്നീടു ശത്രുതയിൽക്കഴിഞ്ഞെന്നുമാണ്. മുൻപ് ഇല്ലാത്ത ഐക്യവും ദൃഢബന്ധവുമാണ് ഉടമ്പഴിവഴി സ്ഥാപിക്കുന്നത്. സൃഷ്ടവസ്തുക്കളെല്ലാം നന്മനിറഞ്ഞവ ആയിരുന്നതുകൊണ്ട് ഉടമ്പടിയുടെ ആവശ്യമേ ഉദിക്കുന്നില്ല.

മനുഷ്യൻ ദൈവത്തെപ്പോലെയാകാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. ദൈവത്തെക്കാൾ ഒരുപടി താഴ്ന്ന മനുഷ്യാവസ്ഥ അവൻ അംഗീകരിച്ചില്ല. ദൈവത്തോടു വിധേയത്വം പുലർത്താൻ അവൻ വിസമ്മതിച്ചു; ദൈവവുമായുള്ള ബന്ധവും വിഛേദിച്ചു. മനുഷ്യന്റെ തിന്മയും, അതിന്റെ അനന്തരഫലങ്ങളുമാണ് ഉടമ്പടി സ്ഥാപിക്കാൻ കാരണമായത്.

ചരിത്രത്തിന്റെ രണ്ടാംഘട്ടം തുടങ്ങിയത് ജലപ്രളയത്തിനുശഷം ദൈവം നോഹയുമായി ഉടമ്പടി ചെയ്യുന്നതുമുതലാണ്. ഇനിയൊരിക്കലും ഭൂമുഖത്തുനിന്നു മനുഷ്യനെ തുടച്ചു മാറ്റുകയില്ലെന്ന് ദൈവം വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. ഉടമ്പടിയുടെ നിബന്ധനപ്രകാരം മനുഷ്യജീവനെ മാനിക്കാൻ മനുഷ്യനും ബാദ്ധ്യസ്ഥനായി. ഈ ഉടമ്പടിയുടെ നിബന്ധനകൾ മുഖ്യമായും ആഹാരക്രമത്തെക്കുറിച്ചായിരുന്നു. ജലപ്രളയത്തിനു മുമ്പ് മനുഷ്യൻ സസ്യഭുക്കായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ മുതൽ അവന് ജീവനുള്ള എല്ലാറ്റിന്റെയും, നടക്കുന്നതും പറക്കുന്നതും ഇഴ

യുന്നതും നീന്തുന്നതുമായ ജീവികളുടെ മാംസം ഭക്ഷിക്കാം. പക്ഷേ, ജീവനോടുകൂടിയ, അതായത് രക്തത്തോടുകൂടിയ, മാംസം മാത്രം ഭക്ഷിക്കാൻ അനുവാദമില്ല (ഉൽ. 9:3-4). ഈ ഉടമ്പടിയുടെ അടയാളം മഴവില്ലായിരുന്നു (ഉൽ. 9:16b)

ദൈവം അബ്രാഹവുമായി ഉടമ്പടി ചെയ്യുന്നതോടെ ചരിത്രത്തിന്റെ മൂന്നാംഘട്ടം ആരംഭിക്കുന്നു. ആദ്യത്തെ രണ്ടു ഘട്ടങ്ങളിൽ ദൈവത്തെ എലോഹിം എന്നു വിളിച്ച മനുഷ്യൻ ഇപ്പോൾ മുതൽ ഏൽ-ഷദ്ദായി)El-shaddai) എന്നു വിളിച്ചു തുടങ്ങി. അബ്രാഹത്തെ വലിയൊരു ജനതയുടെ പിതാവാക്കുമെന്ന് ദൈവം വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. അദ്ദേഹവും സന്തതികളും പരിഛേദനം നടത്തണമെന്ന് ദൈവം അനുശാസിച്ചു. പരിഛേദനമാണ് ഈ ഉടമ്പടിയുടെ അടയാളം.

ചരിത്രത്തിലെ നാലാമത്തേതും അവസാനത്തേതുമായ ഘട്ടം തുടങ്ങുന്നത് സീനായ് മലയിൽവെച്ച് അബ്രാഹത്തിന്റെ പിൻഗാമികളുമായി ദൈവം ചെയ്യുന്ന ഉടമ്പടിയോടെയാണ്. ഈ ഉടമ്പടി ഒരു വ്യക്തിയോടല്ല, ഒരു ജനതയോടാണ്. യാഹ്വേ അവരുടെ ദൈവമായിരിക്കും; ഇസ്രായേൽ അവിടുത്തെ വിശുദ്ധജനവും. ഈ ഉടമ്പടിയുടെ നിബന്ധനകൾ ഇസ്രായേൽക്കാരുടെ നിയമങ്ങളായിരുന്നു. ഇസ്രായേല്യർ ഉടമ്പടിയോടു വിശ്വസ്തത പുലർത്തിയാൽ താൻ അവരുടെ മദ്ധ്യേ വസിക്കുമെന്നും അവരുടെ വഴികാട്ടിയായിരിയ്ക്കുമെന്നും ദൈവം ഉറപ്പു കൊടുത്തു. ഇസ്രായേൽ സമൂഹത്തിന്റെ ആരാധനകളും ബലികളുമായിരുന്നു ഈ ഉടമ്പടിയുടെ അടയാളം.

P യ്ക്ക് അതീന്ദ്രിയവും, അനുഭവജ്ഞാനാതീതവുമായ ഒരു കാഴ്ചപ്പാടാണ് ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുള്ളത്. ദൈവം നേരിട്ടൊരിക്കലും സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തുന്നില്ല എന്നും, തന്റെ മഹത്വത്തിലൂടെ (Kabod) മാത്രമേ വെളിപ്പെടുത്തുന്നുള്ളുവെന്നും അവർ വിശ്വസിച്ചു. ഈ 'മഹത്വം' പോലും ിസ്രായേൽക്കാരിൽ നിന്നു മറയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. മോശയ്ക്കുമാത്രമേ ആ മഹത്വം ദർശിക്കാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളു. കൂടാരവും പിന്നീട് ദേവാലയവും യാഹ്വേയുടെ വാസസ്ഥലങ്ങളായിരുന്നില്ല. ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വം ഇടയ്ക്കിടെ വെളിപ്പെടുത്താനുള്ള

സ്ഥലങ്ങള്‍ മാത്രമാണ് ഇവ രണ്ടും.

ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ കാഴ്ചപ്പാട് ദൈവവും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ഒരു വ്യത്യസ്തബന്ധം അനിവാര്യമാക്കി. സാധാരണ ഇസ്രായേല്‍ക്കാരന് നേരിട്ട് ദൈവത്തെ സമീപിക്കാന്‍ കഴിയില്ല. തന്മൂലം, മദ്ധ്യവര്‍ത്തികളായി പുരോഹിതന്മാരുടെ സേവനം ആവശ്യമായിവന്നു.

ദൈവാരാധനയാണ് ഏറ്റവും വലിയ നിയമം. ഈ വിശ്വാസത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് ഇസ്രായേലിന്റെ ജീവിതം മുഴുവനും കരുപ്പിടിച്ചത്. ആരാധനക്രമങ്ങളും അവയുടെ വിശദാംശങ്ങളുമാണ് അവരുടെ ജീവിതത്തെ നയിച്ചത്. P യുടെ ദൈവശാസ്ത്രത്തിലെ പ്രധാന പ്രമേയം ഇതാണ്. നിയമങ്ങളെല്ലാം അനുസരിച്ചുകൊണ്ട്, ഇസ്രായേല്‍ ഉടമ്പടിയുടെ നിബന്ധനകളും വാഗ്ദാനങ്ങളും പൂര്‍ത്തീകരിക്കുകയും ദൈവത്തെ ആരാധിക്കുകയും ചെയ്തു. അവര്‍ അവിശ്വസ്തത കാണിച്ചാല്‍ ബലിയര്‍പ്പണംവഴി പരിഹാരം ചെയ്യാന്‍ അവസരമുണ്ട്. അവര്‍ വിശ്വസ്തരായി തുടര്‍ന്നാല്‍ അവരുടെ ചരിത്രത്തില്‍ ദൈവാനുഗ്രഹം സമൃദ്ധമായി ലഭിക്കുന്നു, ദൈവസാന്നിദ്ധ്യം അനുഭവിക്കാനും കഴിയുന്നു. മുന്‍കാലങ്ങളില്‍ യാഹ്‌വേ ചരിത്രത്തില്‍ ഇടപെട്ടിരുന്നു. ഈ ഇടപെടല്‍ ഇനിയും തുടരുമെന്നും അവര്‍ വിശ്വസിച്ചു. ഈ വിശ്വാസവും ദൈവം തങ്ങളുടെ മധ്യേ വസിച്ച് നല്ലൊരു ഭാവിയിലേക്കു കൈപിടിച്ചു നടത്തുമെന്നുള്ള വിശ്വാസവുമാണ് ആരാധനാജീവിതത്തിലൂടെ നിയമങ്ങളനുസരിക്കാന്‍ അവരെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്.

ഉപസംഹാരം

എന്താണ് പഞ്ചഗ്രന്ഥം എന്ന ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം നൽകാൻ പര്യാപ്തമായിരിക്കണം ഈ ആമുഖം. ഉത്തരം വളരെ സങ്കീർണ്ണമാണ്. ഒരു ജനതയുടെ ഉദ്ഭവം, അവരുടെ ചരിത്രം, മാറി വരുന്ന ചരിത്ര പരിതോവസ്ഥകൾക്കനുസരിച്ച് ഇടയ്ക്കിടെ കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ട ദൈവശാസ്ത്രഉദ്ഗ്രന്ഥനങ്ങൾ, ആ ജനതയുടെ സ്വാവബോധം പ്രകടമാക്കാനുള്ള ഭഗീരഥപ്രയത്നം, അവരുടെ ദൈവാന്വേഷണം, യാഹ്‌വേയിലുള്ള വിശ്വാസം ലിഖിത രൂപത്തിലാക്കാനുള്ള ശ്രമം എന്നിവയെക്കുറിച്ച് അര സഹസ്രാബ്ദകാലം പണ്ഡിതന്മാർ നടത്തിയ അന്വേഷണ വിചിന്തനമാണ് പഞ്ചഗ്രന്ഥം. അത് ഒരേസമയം തന്നെ ദൈവശാസ്ത്രവും ചരിത്രവും നിയമവും സാഹിത്യവും സർവ്വോപരി ജീവിതക്രമവുമാണ്. പ്രത്യുത്തരം ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് ഓരോ തലമുറയോടും ദൈവം സംസാരിക്കുന്നത് മനുഷ്യന്റെ ഭാഷയിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയതാണ്, പഞ്ചഗ്രന്ഥം.

സുദീർഘമായ കൈമാറ്റപ്രക്രിയകൾക്കുശേഷമാണ് പഞ്ചഗ്രന്ഥം നമ്മുടെ കയ്യിലെത്തിയത്. കുറച്ചുകാലം മുൻപുവരെ പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെയും, ഹീബ്രൂബൈബിളിന്റെയും ഏറ്റവും പഴയ കയ്യെഴുത്തുപ്രതി നാഷ്പപ്പീറസ് (nash papyrus) ആയിരുന്നു. ഇതിൽ നിയമാവർത്തനത്തിന്റെ രണ്ടു ഭാഗങ്ങൾ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു (നിയ 5:6-18, 6:4-5). ബി. സി. രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ രണ്ടാം പകുതിയിലേതാണ് ഈ പപ്പീറസ് എന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു. 1947-നു ശേഷം, പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മറ്റു പല കയ്യെഴുത്തു പ്രതികളും ചാവുകടലിനു സമീപമുള്ള ഖുമ്റാനിൽനിന്നു കണ്ടെടുത്തു. ബി. സി. രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭം മുതൽ എ. ഡി. ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പകുതിവരെയുള്ള കാലത്ത് എഴുതപ്പെട്ടവയാണ് അതെന്നു പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

ഹീബ്രു ബൈബിളിൽനിന്ന് ആദ്യമായി ഗ്രീക്കിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടതും പഞ്ചഗ്രന്ഥമാണ്. ബി. സി. മൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ അലക്സാൻഡ്രിയായിലെ യഹൂദരാണ് ഈ തർജ്ജിമ നടത്തിയത്. പിൽക്കാലത്ത് അത് ബൈബിളിലെ മറ്റു പുസ്തകങ്ങളോടൊപ്പം ചേർക്കപ്പെട്ടു. പുതിയ നിയമഗ്രന്ഥകാരന്മാർ ഉപ

യോഗിച്ച "നിയമം" ഈ തർജ്ജിമയാണ്.

J-E-D യിൽ P പാരമ്പര്യത്തിന്റെ സംയോജനത്തോടെ പഞ്ച ഗ്രന്ഥം പൂർത്തിയായി. പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താക്കൾ ഉത്തരം കണ്ടെത്താൻ ശ്രമിച്ച ചോദ്യങ്ങൾ എക്കാലത്തും പ്രസക്തമാണ്. ഓരോ തലമുറയും അവരവരുടെ വഴിക്ക് ഉത്തരം കണ്ടെത്താൻ ശ്രമി ച്ചെങ്കിലും ആരും പഞ്ചഗ്രന്ഥം തിരുത്തിയെഴുതാൻ തുനിഞ്ഞില്ല. ഇന്നും നമ്മൾ ഉത്തരം അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു. ഒരു ജന മെന്ന നിലയ്ക്കു നമ്മൾ ആരാണ്? ദൈവം ആരാണ്? ദൈവവും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം എങ്ങിനെയാണു പരിരക്ഷിക്കേണ്ടത്? തിന്മയുടെ ഉറവിടം എവിടെയാണ്? ഇവയ്ക്കെല്ലാം ഉത്തരം കണ്ടു പിടിക്കാൻവേണ്ട എല്ലാ മാർഗ്ഗരേഖകളും പഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നു ലഭി ക്കും.

J E D P ഒറ്റ നോട്ടത്തിൽ

	J	E	D	P
കാലം എഴുതപ്പെട്ട സ്ഥലം	10–9 നൂറ്റാണ്ടുകൾ ജറുസലെം തെക്കൻ സാമ്രാജ്യം	8–ാം നൂറ്റാണ്ട് ഷെക്കെം വടക്കൻ സാമ്രാജ്യം	7–ാം നൂറ്റാണ്ട് ഷെക്കെം വടക്കൻ സാമ്രാജ്യം	6–5 നൂറ്റാണ്ടുകൾ ജറുസലെം–ബാബി ലോൺ തെ. സാമ്രാജ്യം
രാഷ്ട്രീയ പശ്ചാത്തലം	സോളമൻ–റെഹൊ ബൊവാം–ഭരണകാലം	ജറൊബൊവാം II	ഹെസെക്കിയാ	ബാബിലോൺ– പേർഷ്യ സാമ്രാജ്യങ്ങൾ
ബന്ധപ്പെട്ട ആരാധനാകേന്ദ്രം	ജറുസലെം–ഹെബ്രോൺ ബേർഷെബാ	ഷെക്കെം–ബേഥേൽ ബേർഷെബാ	ഷെക്കെം	ജറുസലെം
സാഹിത്യരൂപം	ഇതഹാസസമാന മായ ചരിത്രാഖ്യാനം	ഇതിഹാസസമാന മായ ചരിത്രാഖ്യാനം	പ്രസംഗശൈലി	ചരിത്രപരവും നിയ മപരവുമായ ശൈലി
മുഖ്യപ്രമേയം	പിതാക്കന്മാർക്ക് ആശീർവ്വാദം	മോശ വഴിയുള്ള ഉടമ്പടി	ശാശ്വതമായ ഉടമ്പടിക്കുവേണ്ടി തിരഞ്ഞെടുപ്പ്	ആരാധനാ ജീവിതം
പ്രധാന വ്യക്തികൾ	അബ്രാഹം	യാക്കോബ്– ജോസഫ്–മോശ	മോശ	ആദം, നോഹ, അബ്രാഹം, മോശ
ഇസ്രായേൽ	ഒരു രാഷ്ട്രം	മതാത്മകമായ കൂട്ടായ്മ	ദൈവജനം (കഹാൽ)	ആരാധനാധിഷ്ഠിത മായ ദൈവഭരണം
ദൈവം	യാഹ്വേ– സമീപസ്ഥൻ	എലോഹിം– സർവ്വാതിശായി	സ്നേഹിക്കുകയും തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നവൻ	വിശുദ്ധൻ– ആരാധ്യൻ അതീതൻ